Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustrationer af Lucien Barbut, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	Sneppens Historier
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1905
Fysiske størrelse | Physical extent:	301 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,- 309.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12138 2

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

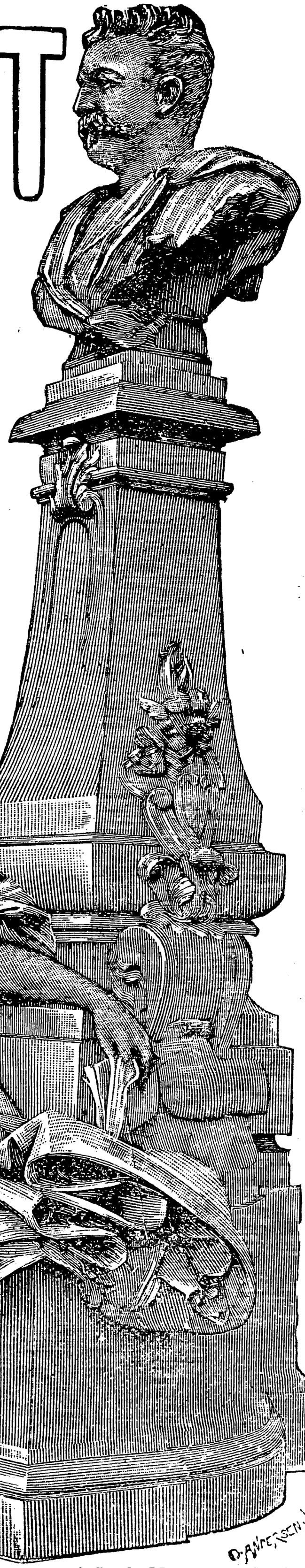
Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

208. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemst
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 56

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mæ
Whisky (67 Mærker).

Fra
UF BRØNNUM
& Co.s
lstyrslager,
Holbergsgade 4
for Studenterforeningen)
anbefales:
ail.Kogekar i **alle**
tørrelser og **Fa-**
ons,
ullonskjedler,
kekjedler,
mp Gemyse-
jedler,
retkjedler med til-
ørende **Kurve,**
uterpander,
atpander,
ddingforme,
anske Geléforme,
erik. Frysema-
kiner,
orme,
rsrande,
ggepander med til-
ørende **Forme.**
rdknive,
sertknive,
saxe,
eletfade
samt
● ALT ● ●
henhørende til
lus- & Køkken-
Inventar

scouranter over alle
ikler med vedføjede
ter over samlede Ud-
yr tilsendes franco.
Telef. 1255.

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig
N. LORENTZEN,
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lun

Vinforretning

er flyttet til
Holbergsgade
(Studenterforeningen)

Specialitet:
Reichardt Bona Chokol

Vilhelm Hansen &

Nørrebrogade 30

Material-

og

Farvehande

Snedker-Artikler

Tapeter

i stort Udv

GUY DE MAUPASSANT

SNEPPENS HISTORIER

M/09 2231

SAMLEDE VÆRKER

AF

GUY DE MAUPASSANT

SNEPPENS HISTORIER

PAA DANSK VED

LOULOU LASSEN

ILLUSTRATIONER AF LUCIEN BARBUT

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

KØBENHAVN MDCCCCV

A. CHRISTIANSENS FORLAG

PARIS BERLIN LEIPZIG

SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES

Librairie PAUL OLLENDORFF

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

SNEPPEN

Sneppen

Den gamle Baron des Ravots havde i fyrre og tyve Aar været Kongen for alle Jægerne i hele Egnen. Men i de sidste fem, seks Aar holdt en Benlammelse ham fængslet til hans Lænestol; det eneste, han kunde, var at skyde Duer fra Vinduet i sin Dagligstue eller fra det øverste af den høje Stentrappe.

Den øvrige Del af Tiden læste han.

Det var en elskværdig og omgængelig Mand, der havde arvet en hel Del af forrige Aarhundredes literære Sans. Han elskede at høre Historier, baade smaa frivole Historier og sandfærdige Fortællinger om, hvad der var hændt hans Omgivelser. Saasnart en Ven kom og saa til ham, sagde han:

„Naa, er der noget nyt?“

Og han forstod at spørge ud lige saa godt som en Forhørsdommer.

Naar Solen skinnede, lod han den store Lænestol, der var næsten lige saa bred som en Seng, rulle udenfor Døren. En Tjener stod bag hans Ryg, ladede Geværerne og rakte dem til sin Herre; en anden Tjener laa skjult i et Buskads og slap af og til en Due løs, men det maatte ske med uregelmæssige Mellemrum, for at Baronen ikke skulde vide, naar den fløj op, og derved holdes i Spænding.

Og fra Morgen til Aften skød han efter de lynsnare Fugle, blev ude af sig selv, naar han havde ladet sig overliste, og lo, til han fik Taarer i Øjnene, naar Dyret ramtes og i sit Fald beskrev en eller anden uventet og pudsig Kuldbøtte. Saa vendte han sig om mod Tjeneren, der ladede, og sagde, næsten kvalt af Latter:

„Den fik sin Bekomst, ikke Joseph? Saa' Du, hvor den drattede?“

Og Joseph svarede ufravigelig:

„Aah, Hr. Baronen skyder ikke ved Siden af.“

Om Efteraaret, naar Jagttiden var inde, indbød han ligesom i gamle Dage sine Venner, og det var ham en Fryd at høre Knaldene og Skuddene i det fjærne. Han talte dem og var henrykt, hvis de fulgte hurtig ovenpaa hinanden. Men om Aftenen forlangte han, at hver af dem skulde aflægge en nøjagtig Beretning om sin Dag.

Og de blev gerne siddende over tre Timer til Bords og fortalte Jagthistorier.

Det var de mærkeligste og mest usandsynlige Eventyr, hvori Jægernes brovtende Lystighed boltrede sig af fuldt Hjerte. Nogle af dem var gaaet over i Traditionen og kom regelmæssigt igen. Historien om en Hare, hvortil den lille Vikomte de Bourril havde skudt forbi i sin Forstue, fik dem hvert Aar til at vride sig lige stærkt af Latter. Hvert femte Minut begyndte en ny Fortæller:

„Jeg hører: „Birr! Birr!“ og en prægtig Flok flyver op ti Skridt fra mig. Jeg kaster Bøssen til Kinden: pif! paf! og saa falder der en Regn, bogstavelig talt en Regn. Der var syv!“

Og alle, lige forbausede og gensidig troende, faldt i Begejstring.

Men Huset havde en gammel Skik, som hed „Snep-pens Historie.“

Naar denne Ret, Dronningen for alt Vildt, blev budt rundt, begyndte ufejlbarlig ved hver Middag den samme Ceremoni.

Da Husherren elskede den uforlignelige Fugl, blev der altid serveret en til hver Gæst, men der blev sørget for, at alle Hovederne blev lagt for sig selv i et Fad.

Med en Højtidelighed som en Biskop foran Alteret lod Baronen sig bringe en Tallerken med lidt Fedt, løftede de kostelige Hoveder op ved den tynde Naal, der tjener dem til Næb, og indsmurte dem med den største Omhu. Et tændt Lys var stillet foran ham og alle tav, opfyldte af spændt Forventning.

Derpaa tog han et af de saaledes tilberedte Hoveder, fastgjorde det paa en Naal, stak Naalen ned i en Prop, bragte det hele i Ligevægt ved Hjælp af nogle smaa Pinde, og anbragte saa forsigtigt dette lille Apparat paa en snæver Flaskehals.

Alle Gæsterne talte paa en Gang med stærk Stemme:

„En—to—tre!“

Og med et Slag med Fingeren fik Baronen det lille Legetøj til at snurre hastigt rundt.

Den af Gæsterne, mod hvem det lange spidse Næb pegede, naar Apparatet stansede, blev Vinder af alle Hovederne, et herligt Traktement, som fik hans Sidemænd til at skele af Misundelse.

Han tog dem et efter et og lod dem riste over Lyset. Fedtet knitrede, den haardtstegte Hud dampede og Tilfældets Udvalgte knasede det fedtdryppende Hovede, holdende det i Næbet og gryntende af Nydelse.

Og hver Gang løftede hele Selskabet deres Glas og drak paa hans Sundhed.

Naar han saa havde sat det sidste tillivs, maatte han paa Baronens Befaling fortælle en Historie for at holde de af Skæbnen forfordelte skadesløse.

Her er nogle af disse Historier.

DEN GALE

Den Gale

Til Robert de Bonnières.

„Ja," sagde Mathieu d'Endolin, „Snepperne faar mig altid til at tænke paa en meget uhyggelig Hændelse fra Krigen.

De kender min Ejendom i Cormeil. Dèr boede jeg, da Prøjserne holdt deres Indtog.

Jeg havde til Naboerske en stakkels sindssyg Kvinde, hvis Aand var bleven formørket ved Skæbnens tunge Slag. Den Gang, hun var fem og tyve Aar, havde hun i en eneste Maaned mistet sin Fader, sin Mand og sit nyfødte Barn.

Naar Døden først én Gang er traadt over Tærskelen til et Hus, kommer den næsten altid igen, som om den kendte Døren.

Tilintetgjort af Sorg maatte den fortvivlede unge Kvinde gaa til Sengs; i seks Uger laa hun i Vildelse.

Saa fulgte ligesom en Slags rolig Træthed ovenpaa den voldsomme Krise og hun blev liggende ganske stille uden at røre sig; det var næppe nok, at hun spiste, Øjnene var det eneste, der syntes levende hos hende. Hver Gang man vilde have hende til at staa op, skreg hun, som om hun skulde dræbes. Saa lod man hende blive i hendes Seng og nøjedes med at trække hende ud af Tæpperne, naar hendes Toilette fordrede det og hendes Madrats skulde vendes.

En gammel Pige sad næsten hele Tiden hos hende og gav hende fra Tid til anden lidt at drikke eller fik hende til at tygge lidt koldt Kød. Hvad foregik der i denne ulykkelige Sjæl? Der var aldrig nogen, som fik det at vide, thi hun talte ikke mere. Tænkte hun paa de Døde? Laa hun hensunken i taagede Drømmerier uden nogen bestemt Erindring? Eller var hendes Tanke lammet og holdt sig ubevægelig ligesom stillestaaende Vand?

Femten Aar i Træk blev hun liggende saaledes, tillukket og uimodtagelig for alle Indtryk.

Krigen kom, og i de første Dage af December marscherede Prøjserne ind i Cormeil.

Jeg husker det, som om det var i Gaar. Det var en knagende Frost. Jeg selv laa plaget af Gigt lænket til min Lænestol, da jeg hørte den tunge og taktfaste

Dundren af deres Skridt. Fra mit Vindue saa' jeg dem passere forbi.

De blev ved at defilere i én Uendelighed, allesammen ganske ens, med de automatagtige Bevægelser, der er ejendommelige for dem. Saa fordelte Officererne deres Mænd hos Byens Indbyggere. Jeg fik sytten. Min Naboerske, den gale, fik tolv, hvoraf den ene var en Kommandant, en rigtig Hugaf, raa og brutal.

De første Dage gik alt meget normalt. Der var bleven sagt til Kommandanten, at Fruen i Huset var syg, hvad der ikke lod til at røre ham synderligt. Men snart begyndte denne Kvinde, som man ikke saa' noget til, at irritere ham og han forhørte sig om hendes Sygdom. Der blev svaret ham, at hans Værtinde havde ligget til Sengs i femten Aar som Følge af en forfærdelig Sorg. Han troede det aabenbart ikke, men indbildte sig, at den stakkels sindssyge ikke vilde forlade sin Seng af Stolthed for ikke at se Prøjserne, for ikke at tale med dem, for ikke at komme i Berøring med dem.

Han forlangte, at hun skulde tage imod ham. Han blev vist ind i hendes Værelse og i en brøsig Tone sagde han til hende:

„Djai beter Dem staa op, Frue, und komme net, at vi kan se Dem."

Hun vendte sine sløve Øjne, sine tomme Øjne om imod ham og svarede ikke.

Han fortsatte:

„Djai taaler ingen Uferskammetheter. Staar De

ikke frivilligt op, skal djai nok finde po et Mittel til at faa Dem til at spaziere rundt ganske alene.“

Hun gjorde ikke en Bevægelse, men blev liggende uden at røre sig, som om hun slet ikke havde set ham.

Han tog denne tavse Ro for en Tilkendegivelse af den største Foragt og blev rasende. Han tilføjede:

„Hvis De ikke er kommen net i Morgen, so . . .“

Saa gik han.

Den næste Dag vilde den gamle Pige, som var ude af sig selv af Skræk, prøve paa at faa hende til at klæde sig paa; men den gale gav sig til at hyle og slaa om sig af alle Kræfter. Officeren kom hurtig op; Pigen kastede sig paa Knæ foran ham og raabte:

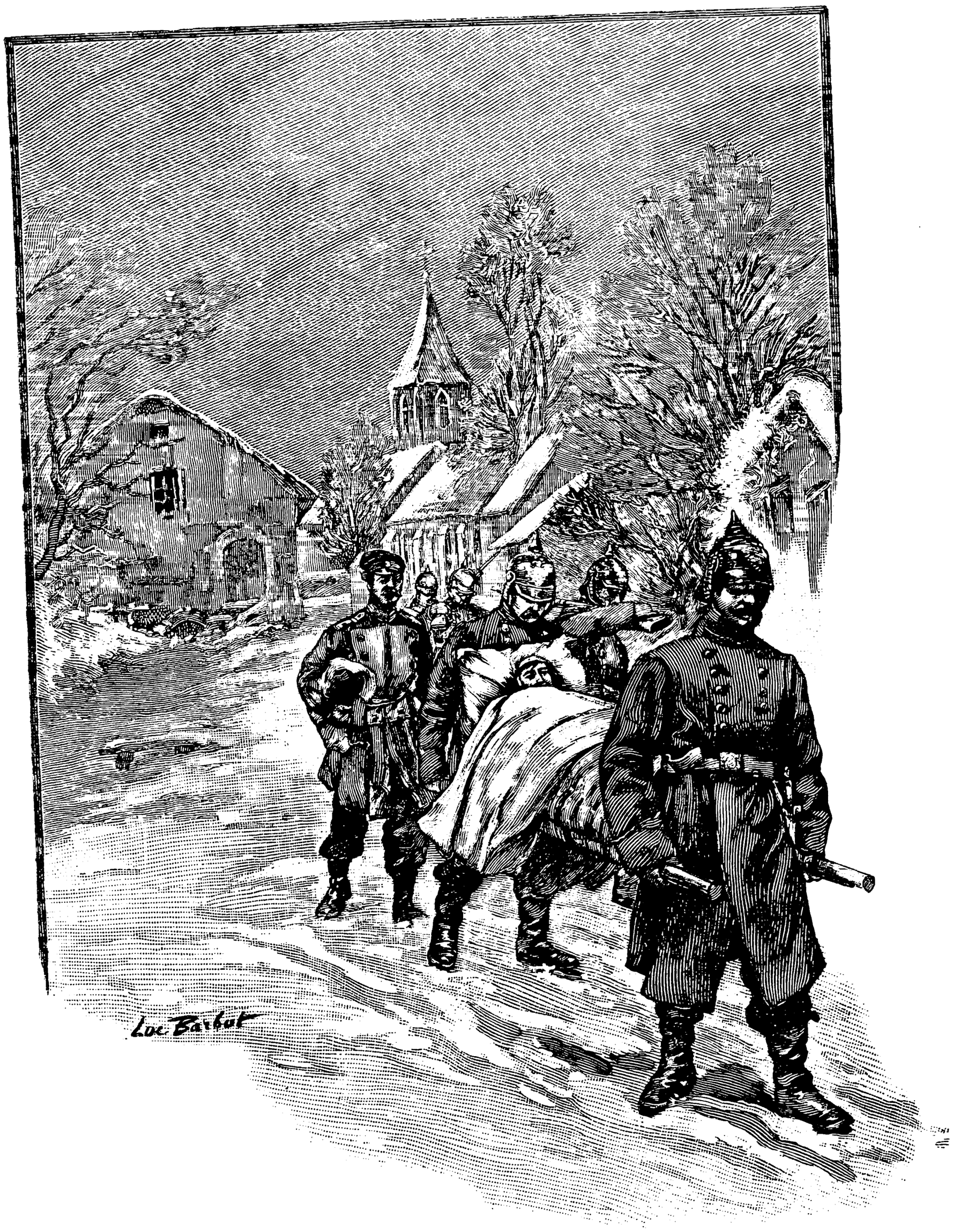
„Hun vil ikke, Hr. Officer, hun vil ikke. Tilgiv hende, hun er saa ulykkelig.“

Kommandanten stod tvivlraadig; til Trods for sin Vrede vovede han dog ikke at lade hende hale ud af Sengen af sine Mænd. Men pludselig gav han sig til at le og uddelte paa Tysk et Par Ordrer.

Og snart saas en Deling Soldater komme ud fra Huset bærende en Madrats, saaledes som man bærer en Saaret. I Sengen, som var forbleven urørt, laa den sindssyge stadig lige rolig og lige sløv overfor, hvad der hændte omkring hende, naar hun bare fik Lov til at blive liggende. Bagefter Baaren gik en Mand, der bar en Bylt Kvindeklæder.

Og Officeren gned sig i Hænderne og sagde:

„Nu skal vi mal sehen, om De ikke kan klæte Dem po und gaa Dem en lille Tur.“

Luc Barbut

Soldaterne forsvandt i Retning af Skoven ved Imauville.

To Timer senere kom de alene tilbage.

Ingen saa mere den sindssyge. Hvad havde de gjort af hende? Hvor havde de baaret hende hen? Ingen fik det nogensinde at vide.

Sneen faldt nu Dag og Nat og begravede Markerne og Skovene under et iskoldt, moslet Ligklæde. Ulvene vovede sig hylende lige til vore Døre.

Tanken om denne Kvinde, der saaledes var forsvunden, pinte mig uophørlig, og jeg gjorde flere Skridt hos de prøjsiske Myndigheder for at faa nogle Oplysninger. Jeg var nær ved at blive skudt.

Foraaret kom tilbage. Okkupationshæren trak bort. Min Naboerskes Hus blev staaende lukket; Græsset groede tæt i Havens Gange.

Den gamle Pige var død om Vinteren. Ingen brød sig mere om det skete, kun jeg alene tænkte stadig paa det.

Hvad havde de gjort med den ulykkelige Kvinde? Var hun flygtet bort gennem Skoven? Havde de taget sig af hende et eller andet Sted og beholdt hende paa et Hospital uden at kunne skaffe Oplysninger om

hende? Der hændte intet, som kunde give Svar paa disse ængstelige Spørgsmaal; men lidt efter lidt neddyssede Tiden mine Bekymringer.

Det følgende Efteraar var usædvanlig rigt paa Snepper; og da min Gigt var lidt velvillig stemt over for mig, slæbte jeg mig ud i Skoven. Jeg havde allerede dræbt fire eller fem af de langnæbede Fugle, da jeg fik Ram paa én, som faldt ned i en Grøft fuld af Grene og blev borte. Jeg blev nødt til at krybe derned for at faa fat paa Dyret. Jeg fandt det liggende ved Siden af et Dødningehovede. Og som et Lyn slog Tanken om den sindssyge Kvinde ned i min Hjerne. Mange andre var maaske omkomne i disse Skove i det forfærdelige Aar; men, jeg ved ikke hvorfor, jeg var vis paa, ganske vis paa, siger jeg Dem, at det var den stakkels gales Hoved, jeg her havde fundet.

Og pludselig forstod jeg, gættede jeg det hele. De havde ladet hende blive liggende paa hendes Madrats ude i den kolde og øde Skov; og tro imod sin fikse Idé havde hun lagt sig til at dø under Sneens tætte og lette Dun uden at røre en Arm eller et Ben.

Saa havde Ulvene kastet sig over hende.

Og Fuglene havde bygget deres Rede af Ulden fra hendes sønderrevne Seng.

Jeg har beholdt den triste Levning. Og jeg opsender Bønner for at vore Sønner aldrig skal lære Krigen at kende.“

ET HANEGAL

Et Hanegal

Til René Billotte.

Fru Berthe d'Avancelles havde hidtil tilbagevist alle de Bønner, hvormed hendes fortvivlede Beundrer, Baron Joseph de Croissard bestormede hende. Hele Vinteren i Paris havde han forfulgt hende med sin glødende Lidenskab og nu afholdt han til hendes Ære en hel Række Fester og Jagter paa Carville, sit Slot i Normandiet.

D'Avancelles, Ægtemanden, saa' intet og anede intet, som altid. Efter hvad der blev sagt, levede han ikke sammen med sin Kone paa Grund af en fysisk Svaghed, som hun ikke kunde tilgive ham. Det var en lille tyk, skaldet Mand, alt var kort paa ham, Arme, Ben, Hals, Næse, alt.

Til Gengæld var Fruen en høj, smuk, brunet og bestemt ung Kvinde, som med sin klangfulde Latter

lo sin Herre og Mester lige op i Næsen og med en vis overbærende og opmuntrende Mine betragtede sin trofaste Tilbeder, Baron Joseph de Croissards brede Skuldre, kraftige Bygning og lange lyse Overskæg.

Hun havde imidlertid endnu ikke tilstaaet ham nogetsomhelst. Baronen ruinerede sig for hendes Skyld. Det var bestandig Fester, Jagter og nye Fornøjelser, hvortil han indbød hele Omegnens Adel.

Hver Dag forfulgte Hundene halsende i Skovene Ræve eller Vildsvin og hver Aften steg blændende Raketter til Vejrs og blandede deres Lys med Stjernernes, medens Salens straalende oplyste Vinduer kastede brede Lysstriber, hvori Skygger kom og svandt, ud over de vældige Plæner.

Det var Efteraaret, den brogede Aarstid. Bladene flagrede hen over Grønsværet som forskræmte Fugle. I Luften svævede en Lugt af fugtig Muld fra den afklædte Jord, ligesom den Duft af nøgen Hud, der slaar En i Møde, naar en Kvinde efter et Bal lader sin Kjole falde ned omkring sig.

En Aften i Foraaret havde Fru d'Avancelles ved en Fest sagt til de Croissard, der plagede hende med sine Bønner:

„Hvis jeg giver efter, min Ven, og samtykker i mit eget Fald, saa bliver det i alle Tilfælde ikke, før

ogsaa Bladene falder. Jeg har altfor meget at gøre i Sommer til at faa Tid til det.“

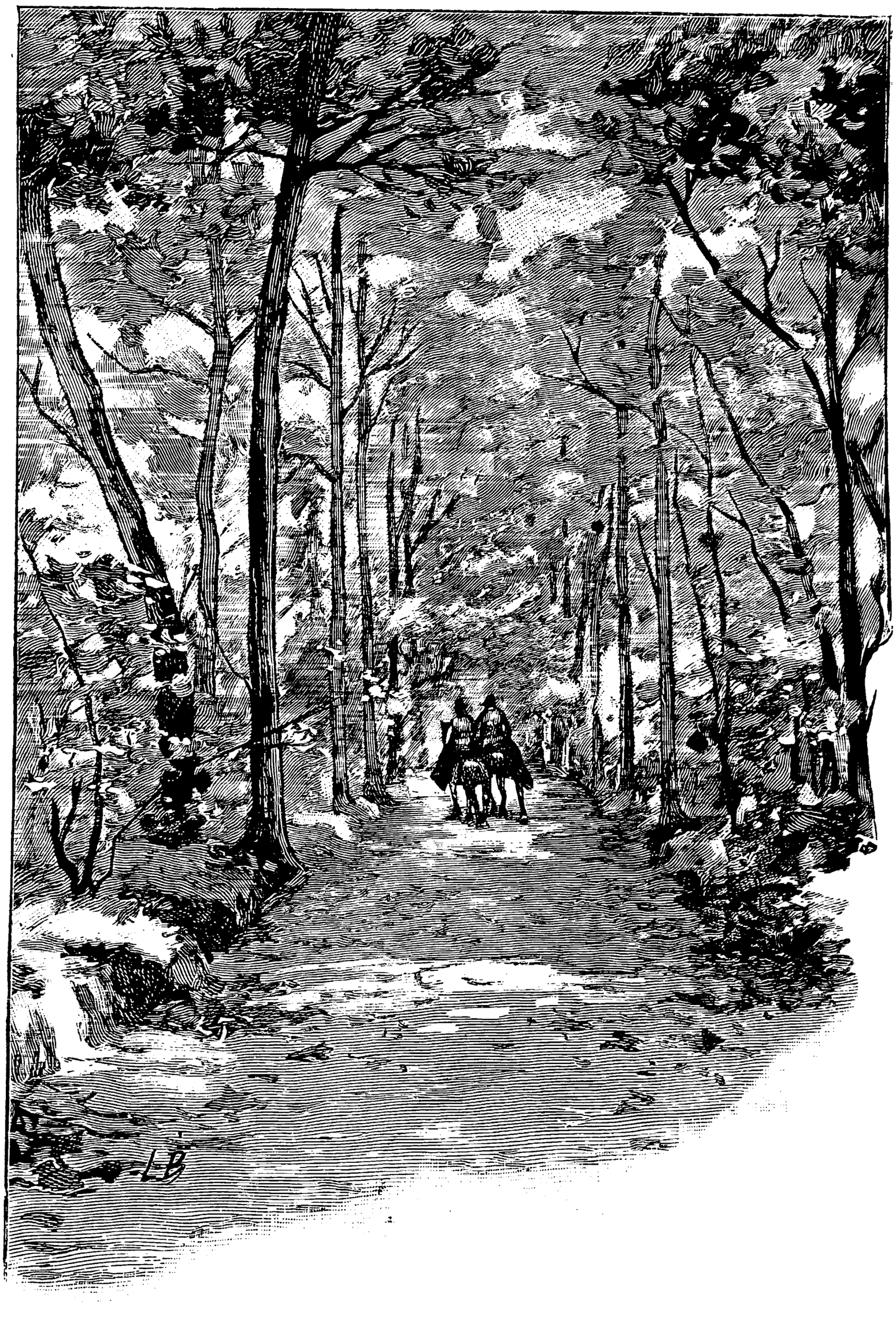
Han havde husket dette spøgende og dristige Svar; og for hver Dag, der gik, trængte han mere ind paa hende og naaede et Skridt videre i den smukke udæskende Dames Gunst; at hun endnu gjorde Modstand, syntes kun at være for en Forms Skyld.

En meget stor Jagt skulde finde Sted. Den foregaaende Aften havde Fru Berthe leende sagt til Baronen:

„Baron, hvis De dræber Dyret, saa har jeg noget til Dem.“

Allerede ved Daggry var han paa Benene for at udspejde, hvor Vildsvinet holdt til. Han fordelte selv sine Klappere og udvalgte Hundene, kort sagt, ordnede selv alt for at forberede sin Sejr, og da Hornene blæste til Jagtens Begyndelse, aabenbarede han sig i en stramtsiddende, guldsmykket, rød Jagtdragt, midjeslank og skulderbred, frisk og straalende, som om han lige var staaet op af sin Seng.

Jægerne red frem. Det opjagede Vildsvin styrtede, fulgt af de hylende Hunde, af Sted gennem Krattet, og Hestene satte med deres Ryttere og Ryttersker i Galop henad de snævre Skovstier, medens Vognene,

som paa Afstand fulgte Jagten, rullede hen over de bløde Veje.

Fru d'Avancelles holdt skælmsk Baronen tilbage og lod sin Hest slaa over i Skridt. De red igennem en uendelig lang og lige Allé, hvorover fire Rækker Egetræer bøjede sig sammen til en Hvælving.

Skælvende af Kærlighed og Spænding hørte han med det ene Øre paa den unge Frues drillende Passiar, medens han med det andet lyttede efter Hornsignalerne og Hundenes Gøen, der fjærnede sig.

„De elsker mig altsaa ikke mere?“ sagde hun.

„Hvor kan De sige saadan noget?“ svarede han.

Hun fortsatte:

„Jo, for De synes at være meget mere optaget af Jagten end af mig.“

„Har De ikke befalet mig selv at dræbe Dyret?“ klagede han.

„Jeg gør endogsaa bestemt Regning paa, at De gør det,“ tilføjede hun alvorligt. „De maa dræbe det, medens jeg ser paa det.“

Han skælvede i sin Saddel, sporede sin Hest, der gjorde et Skridt fremad, og udbrød utaalmodig:

„Men Herregud, Frue, det kan jo ikke lade sig gøre, hvis vi bliver her!“

Saa gav hun sig til at tale kærligt til ham, lagde

sin Haand paa hans Arm eller kærtegnede ligesom Distraktion hans Hests Manke.

Og leende henkastede hun til ham:

„Det maa alligevel lade sig gøre . . . ellers . . . saa meget værre for Dem!“

De drejede af tilhøjre ned ad en lille overdækket Vej, og pludselig, for at undgaa en Gren, der ragede frem, bøjede hun sig over imod ham, saa nær, at han følte hendes Haars Kildren paa sin Hals. Ude af Stand til at kunne beherske sig slyngede han brutalt sin Arm om hendes Liv, trykkede sit store Overskæg ind mod hendes Tinding og kyssede hende lidenskabeligt.

Hun rørte sig ikke straks, aandeløs under dette glødende Kærtegn; saa drejede hun med et Ryk Hovedet, og hvad enten det skyldtes Tilfældet eller det var frivilligt, mødtes deres Læber.

Saa piskede hun — maaske af Flovhed, maaske af Samvittighedsnag — paa sin Hest, der satte af Sted i stærkt Galop. Saaledes red de længe ved Siden af hinanden uden en Gang at veksle et Blik.

Jagtens Tummel nærmede sig igen; Buskene syntes at skælve og pludselig, brydende sig Vej gennem Grenene, bedækket med Blod og afrystende Hundene, som bed sig fast i det, fo'r Vildsvinet forbi.

Luc Barbut

Baronen slog en triumferende Latter op og raabte: „Hvo, som elsker mig, følger mig!“

Og han forsvandt i Krattet, som om Skoven havde slugt ham.

Da hun nogle Minutter senere naaede en Lysning,

saa' hun ham rejse sig, tilsølet af Jord, med flænget Frakke og blødende Hænder, medens Dyret laa foran ham med hans Jagtkniv boret ind i Skulderen lige til Hæftet.

Hundenes højtidelige Fodring fandt Sted ved Fakkelskin i den lune vemodige Nat. Maanen blandede sit gule Lys med det røde Skær fra Faklerne, der sendte deres harpikslugtende Røg som en Taage ud i Natten. Hundene aad Vildsvinets stinkende Indvolde og hylede og sloges. Klapperne og Jægerne stod i Kreds omkring dem og blæste af fuld Kraft i Hornene. Den skingrende Fanfare lød ud under den klare Himmel, ind under Træerne, blev gentaget af Ekkoerne i de fjerne Dale, vækkede de ængstelige Hjorte, de hylende Ræve og skræmmede de smaa brune Harer i deres Leg i Skovbrynet.

Natfuglene flagrede forfjamskede frem og tilbage, henover det ædende, gøende Hundekobbel. Og betaget af den paa en Gang blide og voldsomme Stemning lænede Damerne sig lidt stærkere paa Herrernes Arm og forsvandt allerede i Alleerne endnu, inden Hundene var blevet færdig med deres Maaltid.

Helt opfyldt af Dagens Begivenheder, der havde hensat hende i en egen blød Stemning, sagde Fru d'Avancelles til Baronen:

„Skal vi gaa en Tur i Parken, min Ven?“

Uden at svare trak han hende med sig. Han skælvede og var lige ved at falde om.

Og straks kyssede de hinanden. De gik langsomt, ganske langsomt under de næsten afbladede Grene, som uhindret lod Maanelyset skinne igennem, og deres Elskov og Attraa voksede.

Hornene skingrede. De udmattede Hunde sov i deres Huse.

„Lad os vende om,“ sagde den unge Frue.

Da de var kommen tilbage til Slottet, hviskede hun med døende Stemme:

„Jeg er saa træt, at jeg vil gaa til Ro, min Ven!“

Og da han aabnede Armene for at slutte hende ind i et sidste Kys, flygtede hun, idet hun som et Farvel henkastede til ham:

„Nej . . . jeg vil sove . . . hvo, som elsker mig, følger mig!“

En Time senere, da alt Liv syntes udslukt i det tavse Slot, listede Baronen sig lydløst ud af sit Værelse hen til den unge Frues Dør. Han bankede sagte paa den og da hun ikke svarede, prøvede han paa at aabne den. Slaaen var ikke skudt for.

Hun stod lænet til Vinduet, hensunken i Drømme.

Han kastede sig ned for hendes Fødder og kyssede

som en vanvittig hendes Knæ gennem hendes Natdragt. Hun sagde intet, men lod kærtegnende sine fine Fingre

glide gennem Baronens Haar.

Og pludselig, som om hun havde taget en stor Beslutning, hviskede hun med en dristig Mine, men med sagte Stemme:

„Jeg kommer igen, vent paa mig!“

Og hun pegede ind mod Værelsets Baggrund, hvor Sengens hvide Lagener lyste i Mørket.

Saa, ude af sig selv, famlende og med rystende Hænder, klædte han sig hurtig af og lod sig glide ned mellem de kølige Lagener. Han strakte sig vellystigt og glemte næsten sin Elskov, en saadan Fryd var det for ham at føle det bløde Linned mod sit Legeme, der var udmattet af Anstrængelse.

Hun kom imidlertid ikke saa snart tilbage. Det morede hende aabenbart at lade ham længes. Han lukkede Øjnene, hensunken i et vidunderligt Velvære, og i Forventning om den saa længe ventede Stund faldt han i blide Drømmerier. Men lidt efter lidt blev hans Lemmer tungere, hans Tanker sløredes og blev usikre og taagede. Den overvældende Træthed fik Bugt med ham; han sov.

Han sov de trætte Jægeres haarde, uovervindelige Søvn. Han sov lige til Daggry.

Pludselig galede en Hane, der var fløjet op i et Træ udenfor Vinduet, som var blevet staaende paa Klem. Revet ud af sin Søvn ved dette skingrende Gal aabnede Baronen Øjnene. Overrasket ved at føle et Kvindelegeme ved Siden af sig og ved at ligge i en Seng, som han ikke kendte, stammede han, uden

i den første Opvaagnens Forfjamskelse at kunne huske noget som helst:

„Hvad? Hvem?
Hvor er jeg? Hvad er det?“

Den unge Frue, som slet ikke havde sovet, saa paa hans uredte Haar, hans røde Øjne og tykke

Læber, og svarede i den samme hovmodige Tone, hvori hun talte til sin Mand:

„Det er ingen Ting. Det er en Hane, som galer. Sov De bare videre og lad Dem ikke forstyrre!“

TESTAMENTET

Testamentet

Til Paul Hervieu.

Jeg kendte godt René de Bourneval. Han var høj, slank og meget behagelig at omgaas, skønt hele hans Væsen prægedes af en vis Sørgmodighed. Det var, som om han havde faaet nok af alt og var bleven skeptisk, og denne Skepsis ytrede sig paa en baade rammende og bidende Maade; især var han en Mester i med et eneste Ord at lægge Samfundshykleriet blot. Han sagde ofte:

„Der findes ingen hæderlige Mennesker, der findes kun nogle, som er mindre slyngelagtige end de andre.“

Han havde to Brødre, som han aldrig kom sammen med. De hed de Courcils og paa Grund af det forskellige Navn, gik jeg ud fra, at hans Moder maatte have været to Gange gift. Der var bleven mig fortalt, at der var hændet noget mærkeligt i hans Familie,

men hvad det var, havde jeg aldrig faaet nogen rigtig Besked om.

Jeg syntes ganske overordentlig godt om ham og vi blev Venner. En Aften, efter at jeg havde spist til Middag hos ham, spurgte jeg ham uden at tænke videre over det:

„Er De født i Deres Moders første eller andet Ægteskab?“

Han blev først bleg og derpaa ildrød og i nogle Sekunder blev han siddende synlig forlegen uden at svare. Saa smilte han paa den blide, melankolske Maade, der var ham egen, og sagde:

„Kære Ven, hvis det ikke keder Dem at høre, skal jeg fortælle Dem, hvorledes det hænger sammen med min Fødsel. Jeg ved, at De baade er intelligent og fordomsfri og er derfor ikke bange for, at Deres Venskab skal lide ved det, og hvis det gjorde det, ja, saa brød jeg mig ikke længere om at kalde Dem min Ven.

Min Moder, Fru de Courcils, var en stakkels frygtsom Kvinde, som hendes Mand kun havde giftet sig med for hendes Penges Skyld. Hele hendes Liv var et eneste langt Martyrium. Hun var en blød, fin og kærlig Natur, men uophørlig blev hun hundset og mishandlet af den, der skulde have været min Fader.

Han hørte til den Race af plumpe Tølpere, som gaar under Navnet „Landadelsmænd“. Efter omtrent en Maaneds Ægteskab stod han i Forhold til en af sine Tjenestepiger. Desuden havde han sine Forpagteres Koner og Døtre til Elskerinder, hvad der ikke forhindrede ham i at faa to Børn med sin Hustru; egentlig burde vi regnes for tre, hvis jeg skulde tælles med. Min Moder sagde intet. Underkuet, tilsidesat og skælvende levede hun sit Liv i dette altid larmende Hus ligesom de smaa Mus, der smutter omkring under Møblerne. Hun saa' paa Folk med sine klare, urolige Øjne, der altid flakkede forskræmt omkring; kun de Væsener, som Frygten aldrig giver Slip paa, har saadanne Øjne. Og alligevel var hun køn, meget køn, ganske blond, askeblond, ængstelig blond, det var, som om den stadige Angst havde bleget Farven af hendes Haar.

Mellem de af de Courcils' Venner, som til Stadighed kom paa Slottet, var en forhenværende Kavalleriofficer, de Bourneval; han var Enkemand, forstod at indgyde Respekt og var paa samme Tid fintfølende og voldsom. Det er den Mand, hvis Navn jeg bærer. Han var kraftig bygget, høj og mager med et svært sort Overskæg. Jeg ligner ham ikke saa lidt. Han havde læst meget og hans Maade at tænke paa var

vidt forskellig fra hans Standsfællers. Hans Oldemoder havde været en Veninde af J.-J. Rousseau, og det var ligesom om han havde taget noget i Arv fra dette hensvundne Elskovsforhold. Han kunde udenad baade „*Le Contrat social*“, „*La Nouvelle Heloïse*“ og alle de andre filosofiske Bøger, som har lagt Spiren til den fremtidige Kuldkasten af vore Gammelmandsskikke, vore Fordomme, vore forældede Love og vor idiotiske Moral.

Han elskede min Moder og han blev genelsket. Deres Forhold var saa hemmeligt, at ingen anede det mindste. Den stakkels forladte og bedrøvede Kvinde maa have klynget sig til ham som en fortvivlet. I Samlivet med ham maa hun have tilegnet sig hans Tænkemaade, hans Teorier om Følelsernes Frihed og om Kærlighedens Uafhængighed, men da hun var saa frygtsom, at hun aldrig turde tale højt, blev alt dette trængt tilbage, trykket ned og stængt inde i hendes Hjerte, der aldrig aabnede sig.

Begge mine Brødre var haarde imod hende ligesom deres Fader. De havde ikke et Kærtegn tilovers for hende, og da de var vante til at se hende blive regnet for intet i Huset, behandlede de hende tit paa samme Maade som var hun et Tyende.

Jeg var den eneste af hendes Sønner, som virkelig elskede hende og som hun elskede.

Hun døde. Jeg var den Gang atten Aar gammel. For at De kan forstaa det følgende, maa jeg indskyde, at den juridiske Side af hendes Ægteskab var ordnet saaledes, at de to Ægtefæller havde Særformue, og at min Moder, takket være nogle juridiske Kunstgreb og en forstandig Notars Hengivenhed havde Retten til at oprette et Testamente efter eget Forgodtbefindende.

Vi fik derfor Underretning om, at der hos denne samme Notar forefandtes et Testamente, hvis Aabning vi blev anmodede om at overvære.

Jeg husker det ligesaa tydeligt, som om det var i Gaar. Den Døde gjorde Oprør, fra Bunden af sin Grav hævede den stakkels Martyrerske, som i levende Live var bleven tynget til Jorden af vore Samfunds-love, sin Røst til et Skrig om Frihed og krævede sin Ret. Og dette fortvivlede Raab mod Uafhængigheden fra denne lukkede Kiste fremkaldte en Scene, der var storslaaet, dramatisk, burlesk og overraskende.

Den, som troede, at han var min Fader, en svær, blodrig Mand, der ledte Tanken hen paa en Slagter, og mine Brødre, to unge, kraftige Fyre paa tyve og to og tyve Aar, sad roligt afventende paa deres Stol. Hr. de Bourneval, som ligeledes havde faaet Anmodning om at være til Stede, kom ind og tog Plads bag ved mig. Han havde sort Frakke paa, han var meget bleg

og tyggede uafbrudt paa sit Overskæg, som nu var bleven graanet af Tiden. Han var uden Tvivl forberedt paa, hvad der vilde ske.

Notaren laasede omhyggeligt Døren og begyndte

paa Oplæsningen af Testamentet, efter først i vor Nærværelse at have brudt det røde Segl paa Konvoluten, hvis Indhold han ikke kendte.“

Min Ven tav pludselig; han rejste sig, gik hen til

Sekretæren og tog et gammelt, gulnet Dokument frem. Han foldede det ud, trykkede et langt, ærbødigt Kys paa det og fortsatte:

„Her er min højtelskede Moders Testamente:

„Jeg Undertegnede, Anne-Cathérine-Geneviève-Mathilde de Croixluce, Jean-Léopold-Joseph Gontran de Courcils ægteviede Hustru, der er sund paa Legeme og Sjæl, fremsætter her min sidste Vilje.

„Jeg beder først Gud og dernæst min kære Søn René om Tilgivelse for den Handling, jeg her staar i Begreb med at begaa. Jeg tror, at mit Barn har Hjerte nok til at forstaa mig og tilgive mig. Jeg har lidt hele mit Liv. Min Mand ægtede mig af Beregning, bagefter foragtede, miskendte, underkuede og bedrog han mig.

„Jeg tilgiver ham, men jeg skylder ham intet.

„Mine ældste Sønner har ikke elsket mig; de har intet som helst Hensyn taget til mig og har næppe nok behandlet mig som deres Moder.

„Hele mit Liv har jeg været for dem, hvad jeg burde være; jeg skylder dem intet mere efter min Død. Blodets Baand eksisterer ikke uden den trofaste, hellige, daglige Kærlighed. En utaknemmelig Søn er mindre end en Fremmed; han er strafværdig, thi

han har ikke Ret til at være ligegyldig over for sin Moder.

„Jeg har altid skælvet for Menneskene, for deres uretfærdige Love, deres umenneskelige Sæder, deres skændige Fordomme. Overfor Gud frygter jeg ikke mere. Naar jeg er død, kaster jeg det skammelige Hykleri fra mig; saa tør jeg sige, hvad jeg tænker, tilstaa og undertegne mit Hjertes Hemmelighed.

„Altsaa: jeg efterlader den Del af min Formue, hvorover Loven giver mig Ret til at raade, til min Elsker, Pierre-Germer-Simon de Bournevals Varetægt, for senere at overgaa til vor kære Søn, René.

(Denne Bestemmelse er nærmere udviklet i et af Notarius i gyldig Form udstedt Dokument.)

„Og foran den højeste Dommer, som hører mig, erklærer jeg, at jeg vilde have forbandet Himlen og Tilværelsen, hvis jeg ikke havde mødt den trofaste, uegennyttige, dybe og inderlige Kærlighed, min Elsker har ofret mig, hvis jeg ikke i hans Arme havde forstaaet, at Menneskene er bleven skabte for at elske, støtte og trøste hinanden og græde sammen i Livets bitre Timer.

„Mine to ældste Sønner har Hr. de Courcils til Fader. Kun René alene skylder Hr. de Bourneval Livet. Jeg beder den, som er Herre over Menneskene

og deres Skæbne, om at hæve baade Faderen og Sønnen op over de sociale Fordomme og lade dem elske hinanden lige til deres Død og elske ogsaa mig endnu i min Kiste.

MATHILDE DE CROIXLUCE".

Hr. de Courcils havde rejst sig. Han skreg:

„Det er en Sindssygs Testamente!"

Hr. de Bourneval traadte et Skridt frem og sagde med stærk, skærende Stemme:

„Jeg, Simon de Bourneval, erklærer, at hvad her er skrevet, er i nøjeste Overensstemmelse med Sandheden. Jeg er villig til at bevise det ved Breve, der er i mit Eje."

Hr. de Courcils fo'r henimod ham. Jeg troede, at de vilde gaa til Haandgribeligheder. De stod lige over for hinanden, høje og dirrende begge to, den ene svær og den anden mager. Min Moders Mand fremstødte stammende:

„De . . . De er en Skurk!“

Den anden svarede i en tør og mandig Tone:

„Vi mødes andet Steds, min Herre. Jeg vilde allerede for længe siden have givet Dem en Ørefigen og udfordret Dem, hvis jeg ikke havde sat en Kvindes Ro over alt, den Kvinde, De har pint saa meget.“

Han vendte sig om imod mig:

„De er min Søn. Vil De gaa med mig? Jeg har ingen Ret til at tage Dem med mig, men hvis De vil følge mig, giver De mig den.“

Jeg trykkede hans Haand uden at svare. Og vi gik bort sammen. Jeg var næsten vanvittig.

To Dage senere dræbte min Fader Hr. de Courcils i en Duel. Mine Brødre tav af Frygt for en offentlig Skandale. Jeg afstod Halvdelen af den Formue, min Moder havde efterladt mig, til dem, og de tog imod den.

Jeg har antaget min virkelige Faders Navn og givet Afkald paa det, som Loven gav mig, og som ikke var mit.

Hr. de Bourneval døde for fem Aar siden. Jeg har endnu ikke fundet Trøst.“

Han rejste sig, gik et Par Gange frem og tilbage, og standsede lige overfor mig:

„Nuvel! Jeg siger, at min Moders Testamente er en af de smukkeste, de største og de mest ærlige Handlinger, nogen Kvinde kan opvise. Er det ikke ogsaa Deres Mening?“

Jeg rakte ham begge mine Hænder:

„Jo, jo, ubetinget, min kære Ven.“

SØNNEN

Sønnen

Til René Maizeroy.

De to gamle Venner spadserede i den blomstrende Have, hvor det glade Foraar udfoldede sit unge Liv.

Den ene var Senator, den anden Medlem af det franske Akademi, begge var de Alvorsmænd, fulde af logiske, men uhyre højtidelige Ræsonnementer, og begge havde de baade Anseelse og Indflydelse.

De smaasnakkede først om Politik og udvekslede deres Tanker, ikke om Ideerne, men om selve Politikerne, thi Personerne spiller paa dette Omraade altid en større Rolle end Theorierne Saa fremkaldte de nogle fælles Minder, og saa tav de, medens de vedblev at gaa Side om Side, døsige af den lune Foraarsluft.

Et Bed Gyldenlakker udsendte deres søde, krydrede

Duft; en Klynge Blomster af alle Arter og alle Farver blandede deres duftende Aande med Luften, medens en Guldregn, der stod helt iklædt sine gule Ranker, spredte for alle Vinde sit fine Støv, en gylden Taage, som om en Frisør havde rystet sin Pudderkvast med det honninglugtende, vellystbløde Pudder ud i Rummet.

Senatoren stansede, indsnusede den frugtbærende Sky, der gyngede i Luften, saa' paa det elskovssvulmende Træ, der straalede som en Sol og hvis Spirer svævede ud i Verden. Og han sagde:

„At tænke sig, at disse usynlige Atomer, der dufter saa herligt, Hundreder af Mile herfra vil skabe nye Tilværelser, faa Huntræernes Fibrer og Saft til at bæve og frembringe Væsener, der ligesom vi er udviklede af en Spire, der er dødelige ligesom vi og som vil blive afløste af andre Væsener af samme Art, stadig ligesom vi!“

Han stillede sig op ligeoverfor den lysende Guldregn, hvis livbringende Duft løsnedes ved hver Skælven, der fo'r gennem Luften, og tilføjede:

„Haa haa, gode Ven, hvis Du skulde sammenregne Tallet paa dine Børn, vilde Du komme i en bandsat Forlegenhed. Det er saamænd En, der kommer let til dem, og som slipper dem ud i Verden uden Samvittighedsnag, og som er fuldstændig ligeglad med Resten.“

Akademikeren indskød:

„Vi gør akkurat det samme, kære.“

Senatoren svarede:

„Ja, det nægter jeg ikke, ogsaa vi forplanter os undertiden, men vi ved det i det mindste, og deri bestaar vor Overlegenhed!“

Men den anden rystede paa Hovedet:

„Nej, det er ikke det, jeg mener. Ser De, min Ven, der findes næppe en Mand, som ikke har Børn, han ikke selv ved af, Børn, som indføres under Betegnelsen: *Faderen ukendt*, og som denne Fader har undfanget ligesom dette Træ formerer sig, næsten ubevidst.

„Hvis vi skulde opstille et Regnskab over de Kvinder, vi har besiddet, vilde vi saa ikke være i en lige saa stor Forlegenhed som den Guldregn, De interpellerede, hvis det gjaldt for den at numerere sit Afkom.

„Fra atten til fyrre og tyve Aars Alderen kan vi godt, naar vi tager de flygtige Møder, Øjeblikkets Luner med, sætte, at vi har haft . . . intimere Samkvem med to eller tre hundrede Kvinder.

„Nu vel, er De, min Ven, ganske sikker paa, at De blandt dette Antal ikke har befrugtet i det mindste én, og at De ikke i Rendestenen eller i Tugthuset har en Slyngel til Søn, som stjæler og myrder hæderlige Folk,

det vil sige os, eller en Datter i en eller anden af Utugtens Tilflugtssteder, hvis hun da ikke har haft det Held at blive forladt af sin Moder og er Kokkepige i en eller anden Familie?

„Tænk ogsaa paa, at næsten alle de Kvinder, vi kalder *offentlige*, har et eller to Børn, de ikke kan paavise Faderen til, Børn, fødte af Tilfældet i Mødrenes ti eller tyve Francs Favntag. Enhver Stilling har sin Risiko. Den Slags Uheld danner Risikoen i deres Profession. Hvem har undfanget dem? — De —, jeg —, vi alle, alle vi Mænd, som kaldes *comme il faut!* De er Resultaterne af vore glade Vennemiddage, af vore muntre Aftener, af de Timer, hvori vort lystne Kød driver os henimod Tilfældets Parring.

„Tyvene, Landstrygerne, alle elendige Stakler kort sagt, er vore Børn. Og det er endda bedre for os end om vi var deres; thi ogsaa de skaber nye Væsener, de Slyngler!

„Jeg for mit Vedkommende har f. Ex. paa min Samvittighed en meget styg Historie, som jeg skal fortælle. Det er for mig en stadig Selvbebrejdelse, mere end det, det er en vedvarende Tvivl, en evig Uvished, som til Tider piner mig forfærdeligt.

„Da jeg var fem og tyve Aar gammel, foretog jeg

sammen med en af mine Venner, der nu beklæder en høj Embedsstilling, en Fodtur i Bretagne.

„Efter fjorten eller tyve Dages forceret Marsch og efter at have besøgt Côtes-du-Nord og en Del af Finistére, naaede vi Douarnenez; derfra gik Turen videre til den vilde Landtunge Raz ved de dødes Bugt, og vi overnattede i en Landsby, hvis Navn endte paa *of*. Næste Morgen var min Kammerat imidlertid Bytte for en underlig Træthed, som tvang ham til at holde Sengen. Naar jeg siger „holde Sengen“, er det af Vane, thi vort Leje bestod simpelthen af to Knipper Straa.

„Det var umuligt at ligge syg paa dette Sted. Jeg tvang ham derfor til at staa op og vi slæbte os til Audierne, som vi kom til henimod Klokken fire eller fem om Eftermiddagen.

„Dagen efter var han lidt bedre; vi fortsatte Turen, men undervejs fik han igen hæftige Smerter, og det var med Nød og næppe, at vi kunde naa til Pont-Labbé.

„Der havde vi i det mindste en Kro. Min Ven gik til Sengs og Lægen, som blev hentet fra Quimper, konstaterede en stærk Feber uden dog nærmere at kunne bestemme Aarsagen til den.

„Kender De Pont-Labbé? — Nej. — Det er den mest bretagne'ske By i hele denne den mest ufor-

vanskede Del af Bretagne, som gaar fra Raz-Tungen til Morbihan og omfatter den Egn, der indeholder Kvintessentsen af de bretagne'ske Sæder, Legender og Skikke. Endnu den Dag i Dag er denne landlige Afkrog næsten ikke forandret. Jeg siger *endnu i Dag*, thi jeg vender hvert Aar tilbage dertil, desværre!

„Et gammelt Slot bader Foden af sine Taarne i en stor Dam og over dennes triste, triste Flade flyver vilde Fugle. Fra den strømmer en Flod, som Skipperne kan sejle op ad lige til Byen. Og i de snevre Gader med de gamle Huse gaar Mændene om med den store Hat, den broderede Vest og de fire Trøjer oven paa hinanden: den første ikke større end min Haand og næppe nok dækkende Skulderbladene, og den sidste stumpende lige over Bagdelen.

„Kvinderne, som er høje, smukke og friske, har Brystet klemt inde i et Liv af Klæde, der sidder fast som et Kyrads, strammer dem og ikke en Gang lader ane deres fyldige, men indestængte Barm. De bærer et underligt Hovedtøj: ved Tindingen er anbragt to brogede, broderede Plader, som indrammer Ansigtet og holder paa Haaret, der falder fladt ned over Ørene til Baghovedet, hvorfra det atter er strøget op og samlet paa Toppen af Issen under en løjerlig Kappe, som ofte er vævet af Guld eller Sølv.

„Pigen i Herberget var allerhøjst atten Aar, hun havde blaa Øjne, en underlig bleg blaa Farve, der brødes af Pupillens to smaa sorte Punkter; og hendes korte og tætsiddende Tænder, som hun hele Tiden leende viste, syntes skabte til at tygge Granit.

„Hun kunde ikke et Ord Fransk, men talte kun Bretagne'sk ligesom Størstedelen af hendes Landsmænd.

„Det gik ikke synderligt bedre med min Ven, og skønt ingen bestemte Sygdomssymptomer viste sig, forbød Lægen ham at drage videre og anordnede fuldstændig Hvile. Jeg tilbragte altsaa mine Dage sammen med ham, og hvert Øjeblik kom den unge Pige ind til os, enten med min Middag eller for at bringe Mikstur.

„Jeg fjasede lidt med hende, hvad der syntes at more hende, men vi talte naturligvis ikke sammen, eftersom den ene ikke forstod et Ord af, hvad den anden sagde.

„En Nat, da jeg var bleven siddende temmelig længe hos den syge, mødte jeg paa Gangen, da jeg vilde gaa op til mit Værelse, Pigebarnet, som var paa Vej til sit. Det var lige overfor min aabne Dør; pludselig, uden at tænke over, hvad jeg gjorde, snarest som en Spøg uden nogen som helst Beregning, greb jeg hende om Livet og før hun var kommet sig af sin Forbløffelse, havde jeg skubbet hende indenfor og laaset Døren af efter mig. Hun saa' forvildet og rædselslagen paa mig, men hun turde ikke skrige af Frygt for en Skandale, for at blive jaget ud, først af sit Herskab og senere maaske af sin Fader.

„Jeg havde gjort det leende; men saasnart hun var indenfor Døren kom Ønsket om at eje hende op i mig. Det blev en lang og tavs Kamp, en Kamp Legeme mod Legeme som mellem to Athleter, med spændte, strittende og forvredne Arme, med stønnende Aandedræt og Huden vaad af Sved. Aah, hun slog tappert om sig; af og til kom vi til at støde mod et Møbel, Væggen eller en Stol; saa blev vi, stadig omslynget, staaende ubevægelige flere Sekunder i Angst for at Støjen havde vækket nogle af Husets Beboere; derefter begyndte vi igen forfra paa vor hidsige Kamp, jeg med mine Angreb, hun med sin Modstand.

„Endelig faldt hun udmattet om og jeg tog hende brutalt.

„Saasnart jeg slap hende, rejste hun sig, løb hen til Døren, skød Slaaen fra og flygtede.

„Den følgende Dag saa' jeg hende næsten ikke. Hun lod mig ikke komme i Nærheden af sig. Min Kammerat blev bedre og vi bestemte at fortsætte Rejsen. Men da jeg Aftenen før vi skulde af Sted havde trukket mig tilbage til mit Værelse, kom hun ved Midnat listende ind til mig, hun var barfodet og i Chemise.

„Hun kastede sig i mine Arme og omfavnede mig lidenskabeligt, medens hun afvekslende græd og hul-

kede og kyssede og klappede mig, kort sagt, gav mig alle de Beviser paa Ømhed og Fortvivlelse, en Kvinde kan give En, naar hun ikke forstaar et Ord af Ens Sprog.

„Otte Dage efter havde jeg glemt hele dette lille Æventyr, som jo ikke hører til de sjældne eller ualmindelige paa en Rejse, eftersom Kroernes Opvartningspiger synes forudbestemte til paa denne Maade at adsprede Gæsterne.

„Og der gik tredive Aar uden at jeg tænkte mere paa det og uden at jeg oftere satte min Fod i Pont-Labbé.

„I 1876 gjorde jeg imidlertid atter en Udflugt til Bretagne, jeg skrev paa en Bog og skulde søge Kilder og Naturindtryk. Tilfældet førte mig til det samme Sted.

„Alt saa ud til at være uforandret. Slottet badede stadig sine graalige Mure i Dammen lige udenfor den lille By og ogsaa Kroen var den samme, den var blot bleven repareret og malet og havde faaet et mere moderne Præg. Jeg blev modtaget af to unge Bretagnerinder i atten Aars Alderen; de var friske og søde i deres stramme Klædesliv og med det sølvindvirkede Hovedtøj med de store broderede Plader over Ørene.

„Klokken var omtrent seks om Eftermiddagen. Jeg

satte mig til Bords for at spise til Middag, og da den ivrige og høflige Vært selv opvartede mig, drev min onde Skæbne mig til at spørge:

„Har De kendt denne Kros forrige Ejere? Jeg har en Gang tilbragt en halv Snes Dage her, nu er det tredive Aar siden. Det ligger maaske for langt tilbage i Tiden?“

„Han svarede:

„Det var mine Forældre, Herre.“

„Jeg gav mig til at fortælle ham i hvilken Anledning jeg var stoppet op her, hvorledes jeg var bleven holdt tilbage ved min Ledsagers Sygdom.

„Han lod mig ikke tale ud:

„Aah, det husker jeg udmærket. Jeg var femten eller seksten Aar gammel. De laa i Værelset ud til Gaarden og Deres Ven dèr, hvor jeg nu sover, ud til Gaden.“

„Saa først dukkede Mindet om den unge Pige tydeligt op i mig. Jeg spurgte:

„Husker De ogsaa en lille nydelig Opvartningspige, som Deres Fader den Gang havde, og som, hvis min Hukommelse ikke slaar fejl, havde et Par smukke Øjne og en Række friske Tænder?“

„Han svarede:

„Ja Herre; hun døde i Barselseng nogen Tid efter.“

„Han pegede ud i Gaarden, hvor en tynd, haltende Mand stod og vendte Møddingen, og tilføjede:

„Det er hendes Søn.“

„Jeg gav mig til at le:

„Han er just ikke skøn, man kan ikke paastaa, at han er Moderen op ad Dage. Han ligner formodentlig Faderen.“

„Kroværten svarede:

„Det kan godt være, men der er aldrig nogen, som har faaet at vide, hvem han var. Hun døde uden at sige det, og der var ingen her, som vidste noget om, at hun havde en Kæreste. Det vakte en vældig Forbauselse, da hun blev frugtsommelig. Ingen vilde tro det.“

„En Gysen af Ubehag fo'r igennem mig, og en pinlig Forstemthed kom over mig, en Slags Forudfølelse af, at en tung Sorg nærmede sig. Jeg saa' paa Manden nede i Gaarden. Han havde trukket Vand op til Hestene og slæbte af Sted med sine to Spande; han haltede stærkt og trak besværligt og smerteligt det ene Ben efter sig. Han var frygtelig laset og snavset, med langt, gult Haar, der var saa sammenfiltret, at det som Sejlgarnsender hang ned over hans Kinder.

„Kroværten tilføjede:

„Han duer ikke til meget, men af Medlidenhed har

han faaet Lov til at blive i Huset. Maaske var der kommen noget mere ud af ham, hvis han var bleven opdraget som alle vi andre. Men hvad er der at sige til det, Herre? Ingen Fader, ingen Moder og ingen Penge! Mine Forældre tog sig af Barnet, men De forstaar nok, det var jo ikke deres.“

„Jeg sagde intet.

„Jeg overnattede i mit gamle Værelse. Hele Natten igennem laa jeg og tænkte paa den uhyggelige Gaardskarl, idet jeg spurgte mig selv:

„Hvis det var min Søn, alligevel? Har jeg virkelig kunnet dræbe dette Pigebarn og frembringe dette Væsen?“

„Jeg kom ikke udenom det, det var muligt!

„Jeg besluttede at tale med denne Mand og nøjagtigt at faa at vide, naar han var født. Hvis der blot var en Difference paa to Maaneder, vilde jeg blive frigjort for min Tvivl.

„Den næste Dag lod jeg ham komme op til mig. Men heller ikke han talte Fransk. Han saa i det hele taget ud til ikke at forstaa noget som helst; jeg fik en af Pigerne til at spørge ham om hans Alder, men han vidste ikke en Gang, hvor gammel han var. Med en idiotisk Mine stod han foran mig og drejede sin Hat mellem sine knudrede og sorte Næver. Han

gloede lige paa mig med et dumt Grin, men alligevel var der noget af Moderens Smil omkring Munden og i Øjenkrogene.

„Værten kom til og gik hen og søgte Staklens Daabsattest frem. Han var kommen til Verden otte Maaneder og seks og tyve Dage efter mit Ophold i Pont-Labbé, thi jeg huskede tydeligt, at jeg var kommen til Lorient den femtende August. Attesten bar Paaskrif-

ten: „Faderen ukendt“. Moderens Navn havde været Jeanne Kerradec.

„Mit Hjerte gav sig hæftigt til at slaa. Jeg kunde ikke mere tale og var lige ved at kvæles; og jeg stirrede paa Idioten, hvis gule Haar lignede en Mødding, som var endnu mere uappetitlig end Dyrenes nede i Gaarden. Mit Blik gjorde Fyren forlegen, han holdt op med at le, drejede Hovedet bort og søgte at slippe væk.

„Hele Dagen strejfede jeg om langs med den lille Flod, opfyldt af sørgelige Tanker. Men hvad hjalp det at gruble? Intet kunde bringe mig Vished. Time efter Time afvejede jeg alle Grundene, gode eller daarlige, for eller imod min Paternitetsmulighed. Jeg pinte mig selv med at opstille den ene indviklede Formodning efter den anden for bestandig at vende tilbage til den samme forfærdelige Uvished og derfra videre til den endnu forfærdeligere Overbevisning om, at dette Menneske var min Søn.

„Det var mig umuligt at tænke paa at spise til Middag og jeg trak mig tilbage til mit Værelse. Det varede længe, inden jeg kunde sove; endelig kom Søvnen, en Søvn befolket af rædselsfulde Syner. Jeg saa' den stakkels Idiot for mig, han kaldte mig: „Fa'r“; saa forvandledes han til en Hund og bed mig i Læg-

gene; jeg prøvede paa at flygte fra ham, men han forfulgte mig stadig, og i Stedet for at gø, talte han med menneskelig Røst og overvældede mig med Skældsord. Tilsidst traadte han frem for en Forsamling af mine Kolleger i Akademiet for at lade dem afgøre, hvorvidt jeg virkelig var hans Fader, og en af dem udbrød:

„Det er ganske utvivlsomt! Se dog, hvor han ligner ham!“

„Nu opdagede jeg ogsaa selv, at det var sandt; der var Lighed mellem mig og denne Vantrivning. Og jeg vaagnede med denne fikse Idé i Hovedet og med et brændende Ønske om at se ham igen for at fastslaa, om vi, ja eller nej, havde Træk fælles.

„Jeg indhentede ham, da han gik til Messe (det var Søndag), og jeg gav ham et Femfrancs Stykke, medens jeg ivrigt stirrede ham ind i Ansigtet. Han gav sig atter til at le med sit hæslige Grin, tog Pengene og skyndte sig, paany generet af mit Blik, hastig bort, efterat have fremmumlet nogle uartikulerede Lyde, som formodentlig skulde betyde „Tak“.

„Dagen gik hen i Angst som den foregaaende. Henimod Aften lod jeg Værten kalde og forklarede ham i forsigtige og diplomatiske Vendinger, at jeg havde fattet Interesse for det stakkels Væsen, som var saa forladt

af alle og berøvet alt, og at jeg vilde gøre noget for ham.

„Men Manden svarede:

„Aa, det skal De saamænd slet ikke tænke paa, Herre. Der er ikke noget ved ham, og De vil kun faa Ubehageligheder ud af det. Jeg bruger ham til at rense Staldene, og det er alt, hvad han kan gøre. Til Gengæld føder jeg ham og giver ham Lov til at ligge hos Hestene om Natten. Det er alt, hvad han behøver. Hvis De har et Par gamle Benklæder, kan De give ham dem, men inden der er gaaet otte Dage, hænger de i Laser.“

„Jeg trængte ikke nærmere ind paa ham, men forbeholdt mig at finde paa Raad.

„Om Aftenen kom Fyren døddrukken hjem, var lige ved at sætte Ild paa Huset, slog løs paa en af Hestene med sin Skovl og endte med at lægge sig til at sove ude i Sølet under Regnen, altsammen takket være min Gavmildhed.

„Den næste Dag blev der rettet en indstændig Bøn til mig om ikke mere at give ham Penge. Brændevin gjorde ham rasende, og saasnart han havde to Skilling i Lommen, skaffede han sig det. Værten tilføjede:

„At give ham Penge er det samme som at føre ham i Døden.“

„Den ulykkelige Mand havde aldrig før haft Penge, absolut aldrig, naar lige undtages nogle faa Centimer, som Gæsterne kastede til ham; og han tænkte sig ikke Muligheden af, at dette Metal kunde have nogen anden Bestemmelse end at omsættes i Brændevin.

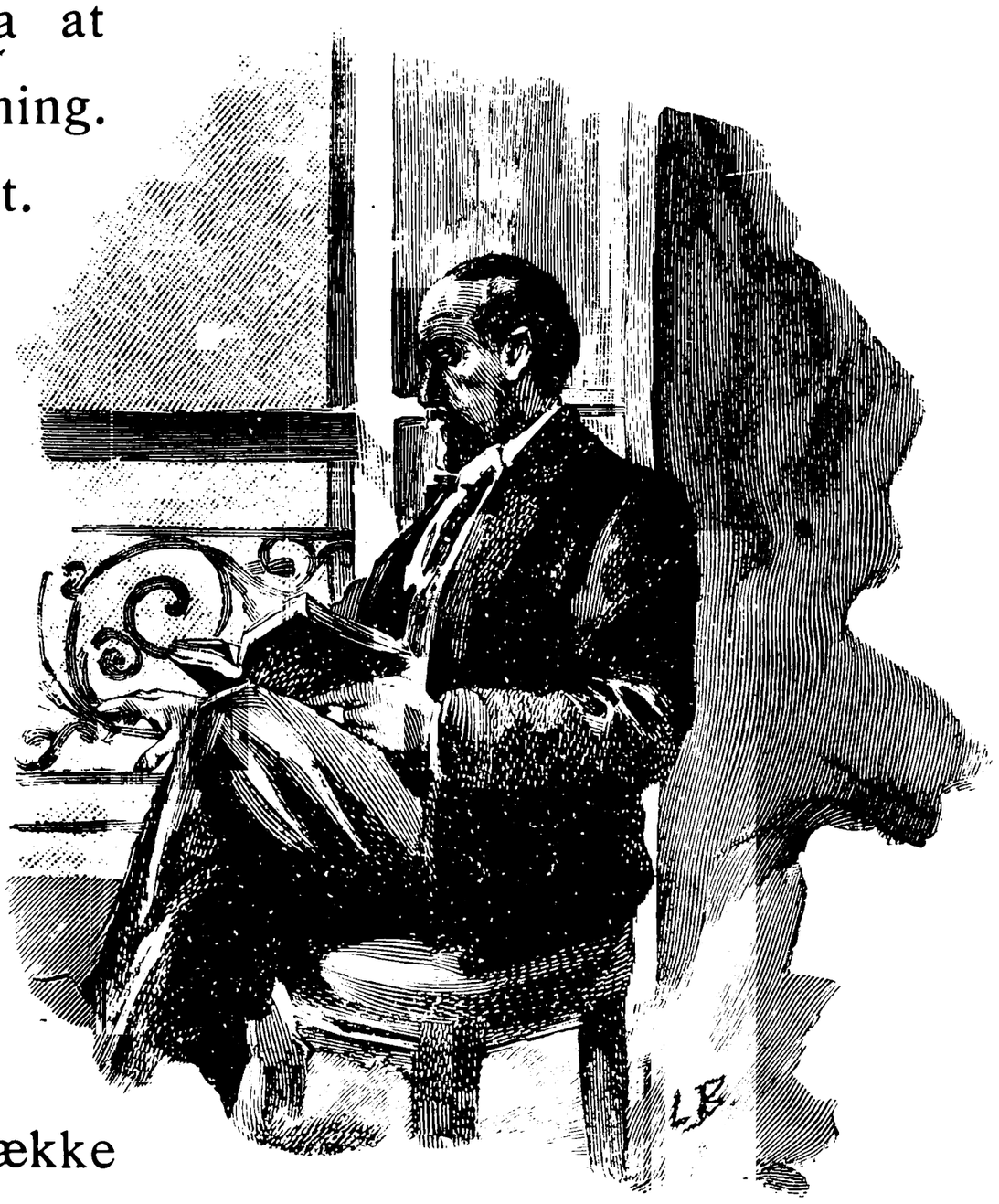
„Jeg tilbragte Timer, siddende med en opslaaet Bog i Haanden, ved Vinduet i mit Værelse; jeg lod, som om jeg læste, men mit Blik veg ikke fra Staklen, der haltede om nede i Gaarden, min Søn! min Søn! og jeg prøvede paa at opdage, om der var noget hos ham, som mindede om mig selv. Jeg søgte saalænge, at jeg tilsidst troede at genfinde de samme Linjer i Panden og omkring Næseroden, og snart følte jeg mig overbevist om, at Ligheden eksisterede, men at den kun forvanskedes af den forskellige Klædedragt og af Mandens hæslige Manke.

„Jeg kunde imidlertid ikke blive længere uden at vække Mistanke, og med knust Hjerte tog jeg af Sted efter først at have overgivet Værten nogle Penge for at mildne Staklens Tilværelse.

„Det er nu seks Aar siden, i seks Aar har jeg levet med denne frygtelige Tanke, denne skrækkelige Uvished, denne forfærdelige Tvivl. Hvert Aar driver en uimodstaaelig Magt mig til Pont-Labbé. Hvert Aar dømmer jeg mig selv til den Pinsel at se denne Idio

rode om i sin Mødding, at indbilde mig, at han ligner mig og søge, men bestandig forgæves, efter Midler til at hjælpe ham. Og hvert Aar vender jeg tilbage derfra endnu mere uvis, endnu mere forpint og endnu mere ængstelig.

„Jeg har prøvet paa at lade ham faa Undervisning. Han er uhelbredelig Idiot.

„Jeg har forsøgt at gøre hans Liv lysere. Han er en uhjælpelig Drukkenboldt og bruger hver Skilling, man giver ham, til at drikke op; og han forstaar sig udmærket godt paa at sælge sine nye Klæder for at købe sig Brændevin.

„Jeg har søgt at vække Værtens Medynk ved stadig at give ham Penge, for at han skulde skaane Fyren. Den brave Mand begyndte tilsidst at undre sig og sagde meget fornuftigt:

„Alt, hvad De gør for ham, Herre, skader ham bare. Han maa holdes som en Fange. Saasnart han

faar lidt Fritid eller bliver behandlet lidt bedre, bliver han ondskabsfuld. Hvis De vil gøre godt, mangler det saamænd ikke paa Lejlighed. Der er jo nok af forladte Børn, men vælg hellere et, som De kan faa lidt Glæde af til Gengæld."

„Hvad var der at sige hertil?

„Og hvis jeg blot lod en Anelse af den Tvivl, der nager mig, skinne frem, vilde Slynglen sikkert være snedig nok til at udnytte mig, kompromittere mig og ødelægge mig. Han vilde raabe: „Fa'r!" efter mig ligesom i min Drøm.

„Og jeg siger til mig selv, at jeg har dræbt Moderen og forspildt Tilværelsen for dette udtærede Væsen, dette Stald-Udskud, som er udruget og skudt op paa Møddingen, og som, hvis han havde faaet en Opdragelse som alle andre, ogsaa vilde være bleven lige som alle andre.

„Og De kan slet ikke forestille Dem den underlige skamfulde og uhyggelige Fornemmelse, jeg faar, naar jeg staar overfor ham og tænker paa, at han er en Del af mig selv, at han er knyttet til mig med det fortrolige Baand, der binder Sønnen til Faderen, at han ved Arvelighedens rædselsfulde Love er mig gennem tusinde Ting, mig i sit Kød og i sit Blod, at han endogsaa

bærer i sig Spiren til de samme Sygdomme og de samme Lidenskaber.

„Uafbrudt plages jeg af en smertefyldt og umættelig Længsel efter at se ham, og dog er Synet af ham en forfærdelig Lidelse for mig. Jeg kan sidde i timevis ved mit Vindue dernede og se ham rumstere og grave i Dyrenes Uhumskheder, medens jeg bliver ved at sige til mig selv:

„Det er min Søn!“

„Ofte faar jeg en utaalelig Lyst til at tage ham i mine Arme, men jeg har aldrig en Gang rørt hans snavsede Haand.“

Akademikeren tav. Hans Ledsager, Politikeren, mumlede:

„Ja, De har Ret, vi burde tage os lidt mere af de Børn, som ikke har nogen Fader.“

Et Vindpust fo'r igennem det store Træ, rystede de gyldne Klaser og sendte en fin og duftende Sky lige ud i Næsen paa de to gamle Herrer, der indaandede den i fulde Drag.

Og Senatoren tilføjede:

„Det er alligevel rart at være fem og tyve Aar og blive Fader, selv paa den Maade.“

WALTER SCHNAFFS ÆVENTYR

Walter Schnaffs Æventyr

Til Robert Pinchon.

Lige siden Invasionshæren var kommen ind i Frankrig, ansaa Walter Schnaffs sig for den ulykkeligste Mand paa Jorden. Han var svær, havde ondt ved at gaa længe, pustede voldsomt og led skrækkeligt af Smerte i sine Fødder, der var meget flade og meget tykke. Han var ydermere af Naturen velvillig og fredelig sindet, paa ingen Maade hverken højtstræbende eller blodtørstig, var Fader til fire Børn, som han tilbad, og gift med en ung lyshaaret Kvinde, efter hvis kærlige Omhu og Kys og Kærtegn han hver Aften var lige ved at forgaa af Længsel. Han elskede at staa sent op og gaa tidligt i Seng, at spise godt og langsomt og at sidde rundt paa Kaféerne og drikke Øl. Han var desuden af den Mening, at alt, hvad der er

behageligt i Tilværelsen, forsvinder sammen med Livet, og i sit Hjerte nærede han et grænseløst, paa samme Tid baade instinktmæssigt og vel begrundet Had til Kanoner, Geværer, Revolvere og Sabler, men især til Bajonetter, da han følte sig ude af Stand til med dette lynsnare Vaaben at manøvrere hastigt nok til at kunne forsvare sin fyldige Mave.

Naar Natten var faldet paa, og han indhyllet i sin Kappe laa udstrakt paa Jorden ved Siden af sine snorkende Kammerater, tænkte han længe paa sine Kære, han havde ladet tilbage i Hjemmet, og paa de Farer, der var saaede paa hans Vej: „Hvis han blev dræbt, hvad skulde der saa blive af de smaa? Hvem skulde føde dem og opdrage dem?“ Selv nu var de ikke rige, tiltrods for den Gæld, han havde stiftet inden sin Afrejse, for at der skulde være nogle Penge tilbage hos dem.

Ved Slagenes Begyndelse følte han en saadan Svaghed i sine Ben, at han kunde have ladet sig falde, hvis han ikke havde tænkt paa, at hele Armeen saa vilde marschere hen over hans Legeme. Kuglernes Hvinen fik Haarene til at rejse sig paa hans Hoved.

Maaneder igennem havde han levet saaledes i Angst og Rædsel.

Hans Armékorps rykkede frem i Retning mod Nor-

mandiet, og en Dag blev han sendt ud paa Rekognoscering med en lille Styrke, der blot skulde undersøge en Del af Egnen og derefter igen støde til Hovedhæren. Alt syntes roligt; der var intet, som tydede paa, at der var forberedt nogen Modstand.

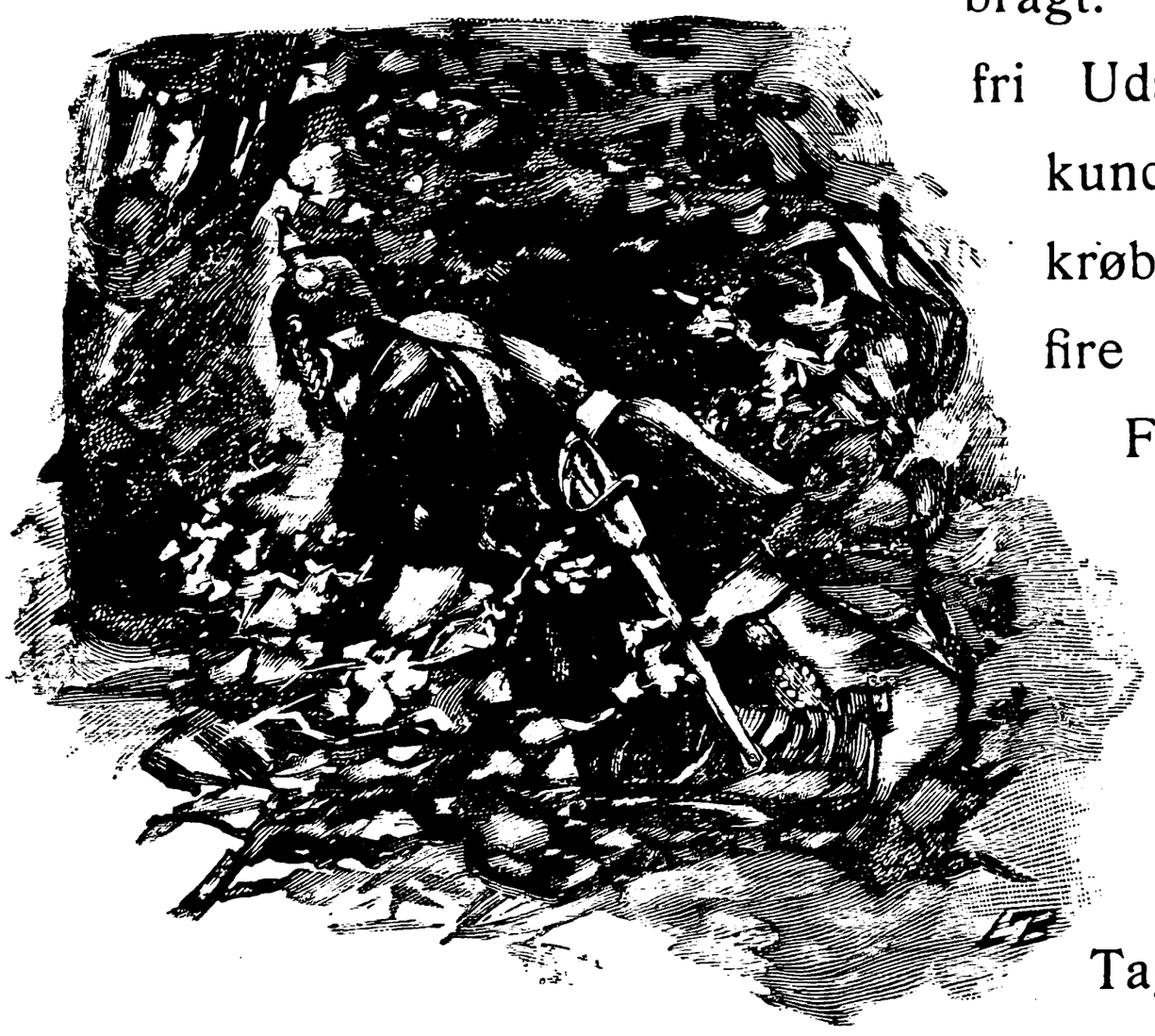
Prøjserne klavrede derfor med den største Ro ned i en lille Dal, som var gennemskaaret af dybe Grøfter, da pludselig en voldsom Geværsalve stansede deres Nedstigning og dræbte en Snes Stykker af dem; en Trop franske Soldater brød ud fra en lille Skov, der ikke var større end en knyttet Haand, og styrtede med Bajonetten paa Geværerne frem imod Tyskerne.

Walter Schnaffs blev først staaende aldeles ubevægelig, saa overrasket og forbløffet, at det ikke en Gang faldt ham ind at flygte. Saa blev han grebet af et vanvittigt Ønske om at kunne fortrække; men i samme Øjeblik overvejede han, at han i Sammenligning med de tynde Franskmænd, der kom springende som en Flok Geder, løb som en Skildpadde. Til alt Held opdagede han seks Skridt foran sig en bred Grøft, fuld af Grene og overdækket med tørre Blade, og med samlede Ben sprang han lige ned i den uden at tænke paa dens Dybde, ligesom man fra en Bro springer ud i en Flod.

Som en Pil jog han igennem det tætte Lag af

Slyngplanter og skarpe Torne, der sønderrev hans Ansigt og Hænder, og han faldt i siddende Stilling tungt ned mod en stenbesaaet Bund.

Han saa' straks i Vejret, et Stykke af Himlen kigkede ned til ham gennem det Hul, han havde frembragt. Dette Hul, som gav fri Udsigt ned til Bunden, kunde røbe ham, og han krøb derfor hurtig paa alle fire og med den yderste Forsigtighed saa langt bort fra Kampstedet som muligt; de sammenfiltrede Grene, der dækkede over Grøften, dannede et skjulende Tag over ham. Saa stansede han og satte sig paa ny sammendukket som en Hare mellem det høje, tørre Græs.

Endnu i nogen Tid hørte han Geværskud, Skrig og Klager. Saa blev Kamplarmen svagere og hørte tilsidst helt op. Alt var igen bleven stille og roligt.

Pludselig var der noget, som rørte sig ved Siden af ham. Han fo'r rædselslagen op. Det var en lille

Fugl, som havde sat sig paa en Gren og faaet de visne Blade til at rasle. Næsten en hel Time blev Walter Schnaffs Hjerte ved at slaa med voldsomme og hæftige Slag.

Natten faldt paa og fyldte Grøften med Mørke. Og Soldaten gav sig til at overveje. Hvad skulde han gøre? Hvad skulde der blive af ham? Forsøge at komme tilbage til sin Hær? . . . Ja, men hvorledes? Hvor var den? Og lykkedes det ham, saa skulde han atter begynde forfra paa det forfærdelige Liv, han havde levet lige siden Krigen brød ud, et Liv fuldt af Angst, af Rædsel, af Strabadser og Lidelser!

Nej! Det havde han ikke mere Mod til. Han ejede ikke længere den Energi, der maatte til for at udholde de lange Marschture og til hvert Minut paa Dagen at byde Faren Trods.

Men hvad var der at gøre? Han kunde ikke blive siddende her i Grøften og skjule sig, indtil Fjendtlighederne var forbi. Nej, det kunde han ikke. Hvis det ikke var en Nødvendighed at faa noget at spise, saa vilde denne Udsigt ikke have forekommet ham altfor skrækkelig, men han maatte have Mad, have Mad hver Dag.

Og han var ganske alene, bevæbnet og i fuld Uniform, inde paa Fjendens Territorium og langt fra dem,

der kunde forsvare ham. Det løb ham koldt ned ad Ryggen.

Pludselig tænkte han:

„Hvis jeg dog bare var Fange!“

Og hans Hjerte bævede af et eneste Ønske, et brændende, umaadeligt Ønske om at blive taget til Fange af Franskmændene. Fange! Var han først det, saa vilde han være reddet, saa vilde han faa Mad og Tag over Hovedet langt væk fra Kugler og Sabler, uden at behøve at nære Frygt for noget som helst, i et godt og velbevogtet Fængsel. Fange! Hvilken skøn Drøm!

Hans Beslutning var øjeblikkelig taget:

„Jeg vil overgive mig som Fange!“

Han rejste sig, bestemt paa at bringe sit Forsæt til Udførelse uden at spilde et Minut. Men han blev staaende ubevægelig som et pludseligt Bytte for skrækkelige Betragtninger og nye Rædsler.

Hvem skulde han overgive sig til? Hvorledes skulde han bære sig ad? Hvilken Retning skulde han slaa ind paa? Og gyselige Forestillinger, Forestillinger om Død og Rædsel, dukkede den ene efter den anden frem i hans Sjæl.

Naar han vovede sig frem saaledes ganske alene

med sin Pikkelhue, vilde han jo løbe de frygteligste Farer.

Hvis han traf paa Bønder? Saa vilde disse Bønder, naar de saa' en enlig Prøjser, en forsvarsløs Prøjser, dræbe ham som en vildfarende Hund. De vilde massakrere ham med deres Skovle, deres Leer, deres Hakker! Med Sejrherrernes forblindede Hidsighed vilde de forvandle ham til en ubestemmelig, blodig Masse.

Hvis han stødte paa Frivillige? Saa vilde disse Frivillige, Fanatikere uden Lov og uden Disciplin, skyde ham ned bare for at more sig, for at faa en Time til at gaa, for at hans Dødsangst kunde give dem noget at le af. Han syntes allerede, at han stod opstillet med Ryggen mod en Mur lige overfor tolv Geværløb, hvis smaa runde og sorte Huller lignede Øjne, der stirrede paa ham.

Hvis han mødte selve den franske Hær? Saa vilde Fortropperne antage ham for en Spejder, en snedig og dristig Vovehals, som havde sneget sig alene ud for at rekognoscere, og de vilde fyre paa ham. Han hørte allerede de spredte Knald fra Soldaterne, som laa gemte i Smaakrattet, medens han selv stod midt paa en Mark og pludselig sank sammen, lige saa gennem-

hullet som et Dørslag af Kuglerne, han følte trænge ind i sit Legeme.

Han satte sig atter, fortvivlet. Situationen syntes ham uden Udgang.

Det var nu bleven hel Nat, en sort og tavs Nat. Han rørte sig ikke mere, han skælvede ved hver af Mørkets ukendte og svage Lyde. En Hare, som gled med Bagdelen paa Kanten af et Jordhul, var lige ved at faa Walter Schnaffs til at løbe sin Vej. Uglernes Skrig skar ham lige ned i Sjælen og fik en pludselig Skræk, der smertede som et Saar, til at fare igennem den. Han spilede sine tykke Øjne op for at prøve paa at se gennem Mørket, og hvert Øjeblik bildte han sig ind, at han havde hørt nogen gaa tæt ved sig.

Efter endeløse Timer og efter at have gennemgaaet alle en Dødsdømts Rædsler, opdagede han gennem sit Grenetag, at Himlen begyndte at lysne. Han aandede ud i en umaadelig Lettelse; hans Lemmer slappedes og fandt pludselig Hvile; hans Hjertebanken stilnede og hans Øjne lukkede sig. Han faldt i Søvn.

Da han vaagnede, kunde han se, at Solen omtrent havde naaet midt op paa Himlen; Klokken maatte være nær ved tolv. Ingen Støj forstyrrede Markernes døsige Fred; og Walter Schnaffs opdagede, at han var skrubsulten.

Han gabede og fik Vand i Munden ved Tanken om Pølse, om Soldaternes rare Pølse; hans Mave smertede.

Han rejste sig og gik nogle Skridt, men han følte, at Benene svigtede under ham og han satte sig atter for at overveje. I en to, tre Timer fremdrog han igen alt, hvad der kunde tale for og imod, og tog hvert Øjeblik en ny Beslutning; han følte sig ulykkelig, raadløs og forpint over alle de modstridende Grunde, der fremstillede sig for ham.

Endelig fik han en Idé, der baade syntes ham fornuftig og praktisk udførlig; han vilde stille sig paa Vagt og vente, indtil en Bonde kom forbi, ene, uden Vaaben og andet farligt Værktøj, saa vilde han løbe hen til ham og overgive sig, idet han vilde sørge for at faa ham til at forstaa, at han betragtede sig som hans Fange.

Han tog sin Hjælm, hvis Spids kunde forraade ham, af, og stak med den mest omhyggelige Forsigtighed Hovedet op af sit Hul.

Intet levende Væsen var at øjne i Horisonten. Nede tilhøjre sendte en lille Landsby Røgen fra sine Tage, Røgen fra Køkkenerne, op mod Himlen, tilvenstre fik han Øje paa en Allé, som førte op til et Slot, prydet med smaa Taarne.

Han ventede lige til Aften, plaget af Hungerens

Kvaler, men han saa' ikke andet end nogle kredsende Ravne og hørte ikke andet end sine egne Indvoldes ynkelige Klagen.

Og Natten sænkede sig paany over ham.

Han strakte sig ud paa Bunden af sit Tilflugtssted og faldt i en febrilsk Søvn, der var afbrudt af gyselige Drømme, en udsultet Mands Søvn.

Morgenrøden hævede sig atter over hans Hoved. Han stillede sig igen paa Post. Men til alle Sider var der øde ligesom den foregaaende Dag; og en ny Angst forøgede Walter Schnaffs Lidelser, Angsten for at dø af Sult! Han saa' sig allerede ligge lige saa lang han var paa Ryggen i sit Hul, med begge Øjnene lukkede. En Skare af Dyr, af ganske smaa Dyr, nærmede sig hans Lig fra alle Sider og gav sig til at gnave i ham, de angreb ham paa samme Tid over det hele og gled ind under hans Klæder for at sætte Tænderne i hans kolde Hud. Og en stor Ravn prikkede hans Øjne ud med sit spidse Næb.

Han blev greben af Vanvid; han indbildte sig, at han skulde til at besvime af Svaghed og ikke længere kunde gaa. Han stod allerede paa Spring til at styrte ned mod Landsbyen, bestemt paa at vove alt, at trodse alt, da han fik Øje paa tre Bønder, der gik ud i Mar-

ken med deres Høtyv over Skulderen, og han dukkede hastigt tilbage i sit Skjul.

Men saasnart Aftenen lagde sig mørknende over Markerne, kravlede han langsomt op af Grøften og begav sig, bøjet, forskræmt og med bankende Hjerte henimod Slottet, da han foretrak hellere at gaa derhen end at vove sig ned i Landsbyen, der forekom ham ligesaa skrækindjagende som en Hule fuld af vilde Dyr.

Vinduerne i Stueetagen var oplyste. Et af dem stod endogsaa aabent, og en stærk Lugt af stegt Kød strømmede ud derfra, en Lugt, som trængte op gennem Walter Schnaffs Næse og lige ned i hans Mave, som æggede hans Sult og fik ham til at stønne, og som tiltrak ham uimodstaaeligt og i hans Hjerte optændte en fortvivlet Dristighed.

Og pludselig, uden at tænke over hvad han gjorde, viste han sig med Pikkelhuen paa Hovedet midt i det aabne Vindue.

Otte Tjenestefolk spiste til Middag omkring et stort Bord. Men paa én Gang blev en af Pigerne siddende med vidtaaben Mund, Glasset faldt ud af hendes Haand og hendes Øjne stod stive i Hovedet. De andre fulgte Retningen af hendes Blik.

De fik Øje paa Fjenden!

Himmel! Prøjserne stormede Slottet! . . .

Der lød først et Skrig, et eneste Skrig, udstødt paa samme Tid af otte Struber i otte forskellige Tonarter,

et forfærdeligt Rædselsskrig; saa fo'r de op i vild Uorden, puffedes og skubbedes og flygtede forfjamskede henimod Døren i Baggrunden af Værelset. Stolene blev kastet omkuld, Mændene væltede Kvinderne og trampede hen over dem. Paa to Sekunder var Stuen tom og forladt med det dækkede Bord lige overfor den forbløffede Walter Schnaffs, der stadig stod i det aabne Vindue.

Efter nogle Øjeblikkes Betænkning skrævede han ind over Karmen og listede sig henimod Tallerkenerne. Hans sviende Sult fik ham til at ryste som en feber-syg, men Skrækken holdt ham tilbage, lammede ham endnu. Hele Huset syntes i Oprør; Døre smækkede og hastige Skridt løb hen over Gulvet ovenover. Den ængstelige Prøjser lyttede anspændt til denne forvirrede Larm; saa hørte han nogle dumpe Lyde, som om Menneskelegemer faldt ned mod den bløde Jord ved Foden af Murene, som om nogen sprang ned fra første Sal.

Saa hørte al Støj op og det store Slot blev tavst som en Grav.

Walter Schnaffs satte sig foran en Tallerken, som endnu ikke var bleven rørt, og gav sig til at spise. Han spiste i store Mundfulde, som om han var bange for at blive for hurtig afbrudt, for ikke at faa slugt

nok. Med begge Hænder kastede han Stykkerne ind i Munden, der stod aaben som en Fælde; og store Mængder af Mad forsvandt, Mundfuld paa Mundfuld, i hans Mave. Af og til holdt han op, lige ved at sprække som et overfyldt Rør. Han tog saa Kruset med Æblemost og skyllede Spiserøret, ligesom man renser en tilstoppet Ledning.

Han tømte alle Tallerkenerne, alle Fadene og alle Flaskerne; saa, beruset af Mad og Drikke, døsig, rød i Kammen, gennemrystet af Hikke, med sløvet Hjerne og fedtet Mund, knappede han sin Uniform op for at trække Vejret, ude af Stand til at kunne gøre et Skridt. Hans Øjne lukkede sig, hans Tanker forvirredes; han lagde sit tunge Hoved i sine Arme, som laa overkors paa Bordet, og lidt efter lidt mistede han al Bevidsthed om, hvor han var.

Den blegnende Maane oplyste svagt Horisonten bag Parkens Træer, det var den kølige Nattetime, som gaar forud for Daggry.

Talrige og tavse Skygger gled om mellem Buskene; og hist og her glimtede en Staalspids frem i Maanelyset. Det stille Slot tegnede sin store sorte Silhouet. Kun to Vinduer var endnu oplyste i Stueetagen.

Pludselig rungede en tordnende Stemme:

„Fremad! I Satans Skind og Ben! Til Angreb, Børn!“

Paa et Øjeblik var Døre, Skodder og Ruder sprængte af en Sværm af Soldater, som besatte hele Huset og brækkede og sønderslog alt, hvad der stod dem i Vejen. Halvtreds Mand væltede ind i Køkkenet, hvor Walter Schnaffs sad fredelig og sov, satte halvtreds ladede Geværer mod hans Bryst, kastede ham om paa Gulvet, rullede ham omkring, greb ham og bandt ham fra Hoved til Fod.

Han snappede efter Vejret, han var endnu alt for sløv til at kunne forstaa, hvad der foregik med ham, forslaaet, fortumlet og vanvittig af Rædsel.

En kraftig bygget, guldskrammereret Officer satte sin Fod paa hans Mave og skreg:

„De er min Fange, overgiv Dem!“

Prøjseren forstod kun dette ene Ord „Fange“, og han stønnede:

„Ja, ja, ja!“

Han blev rejst op, surret fast til en Stol og med levende Nysgerrighed undersøgt af sine Overvindere, der pustede som Hvalfisk. Flere af dem maatte sætte sig ned, de kunde ikke mere af Træthed og Anstrængelse.

Men *han* smilte, smilte, vis paa endelig at være Fange!

En anden Officer kom ind og meldte:

„Fjenden er flygtet, Hr. Oberst! Flere synes at være blevne saarede. Vi er Herrer over Pladsen.“

Den svære Militær, som tørrede Sveden af sin Pande, skreg:

„Sejr!“

Og han skrev i sin Handels-Notebog, som han trak op af Lommen:

„Efter en haardnakket Kamp har Prøjserne maattet trække sig tilbage, medførende deres Døde og Saarede. Halvtredsindstyve Mand antages at være blevne gjort ukampdygtige. Adskillige er blevne tagne til Fange.“

Den unge Officer spurgte:

„Hvilke Forholdsregler skal jeg tage, Hr. Oberst?“

Obersten svarede:

„Vi maa trække os sammen for at undgaa Fjendens offensive Tilbagevenden med Artilleri og en overlegen Styrke.“

Han gav Ordre til Afmarsch.

Kolonnen dannedes igen i Mørket under Slottets Mure og satte sig i Bevægelse med Walter Schnaffs i Midten; han var bastet og bundet og bevogtet af seks Krigere med Revolver i Haanden.

Spejdere blev sendt forud for at undersøge Vejen. Kolonnen marscherede frem med Forsigtighed og gjorde fra Tid til anden Holdt.

Ved Solopgang ankom den til Underpræfekturet i La Roche-Oysel; det var Byens Nationalgarde, som havde udført denne Vaabenbedrift.

Indbyggerne ventede i Spænding og Ophidselse. Da de fik Øje paa Fangens Pikkelhue, brød et vældigt Spektakel løs. Kvinderne strakte de knyttede Hænder i Vejret, gamle Koner græd, en Olding kastede sin Krykke efter Prøjseren og saarede en af hans Bevogteres Næse.

Obersten tordnede:

„Der skal vaages over Fangens Sikkerhed!“

Endelig naaede Soldaterne Raadhuset. Der blev lukket op for Fængslet og Walter Schnaffs blev kastet derind, befriet for sine Baand. To Hundrede bevæbnede Mand holdt Vagt omkring Bygningen.

Saa, tiltrods for de Fordøjelsesbesværligheder, som i det sidste Kvarterstid havde hjemsøgt ham, gav Prøjseren sig vanvittig af Glæde til at danse, han svingede med Arme og Ben og blev ved at danse, udstødende skingrende Glædesskrig, lige til han faldt udmattet om ved Foden af den ene Væg.

Han var Fange! Frelst!

Saaledes gik det til, at Slottet de Champignet blev erobret tilbage fra Fjenden efter kun seks Timers Belejring.

Oberst Ratier — af borgerlig Profession Klædehandler — som i Spidsen for La Roche-Oysels Nationalgarde havde indlagt sig Æren af denne Affære, blev dekoreret.

SOLGT

Solgt

Til Octave Mirbeau.

De to Hytter laa Side om Side ved Foden af en Bakke, ikke langt fra et mindre Badested. De to Bønder sled hele Dagen i den haarde Jord for at opdrage deres Smaa. Hver Familie havde fire. Udenfor de to Husdøre laa hele Børneflokken og rodede fra Morgen til Aften. De to ældste var seks Aar og de to yngste omtrent femten Maaneder; Brylluppperne og derpaa Barnedaabene var bleven fejret næsten samtidig i de to Huse.

De to Mødre kunde næppe skelne deres eget Af kom ud fra Bunken og de to Fædre slog dem helt og holdent sammen. De otte Navne dansede rundt i deres Hoveder og blandedes stadigt sammen; det hændte, at Mændene, naar de vilde kalde paa et af Børnene, raabte to eller tre Navne, førend de fik fat paa det rigtige.

I den første af de to Hytter, naar man kom fra Kurstedet Rolleport, boede Familien Tuvache, som havde tre Døtre og en Søn; i den anden levede Vallins, der havde en Datter og tre Drenge.

Alt det holdt Livet oppe ved Hjælp af tynd Suppe, Kartofler og fri Luft. Klokken syv om Morgenen, saa Klokken tolv og endelig om Aftenen Klokken seks samlede Konerne deres Unger for at give dem Mad, ligesom Gaasepigerne jager deres Dyr sammen. Børnene sad, ordnede efter Alder, foran et langt Træbord, som var slidt blankt af halvtredsindstyve Aars Slid. Den sidste i Rækken naaede akkurat med Munden op over

Bordpladen. Foran hver af dem blev stillet en dyb Tallerken fyldt med udblødt Brød, der svømmede i noget Vand, hvori der var kogt en Del Kartofler, et halvt Kaalhovede og tre Løg; og hele Flokken spiste, indtil den var bleven mæt. Moderen madede selv den mindste. Om Søndagen var der gerne lidt kogt Kød og lidt rigtig Kødsuppe paa Bordet, og det var en Fest for dem allesammen. Faderen blev den Dag siddende længe ved Middagen og gentog:

„Det kunde jeg næsten lide at faa hver Dag.“

En Eftermiddag i August Maaned stansede pludselig en let Vogn udenfor de to Hytter og en ung Dame, der selv kørte, sagde til den Herre, som sad ved Siden af hende:

„Aah, se Henri! Hvilken Mængde Børn! Hvor er de ikke henrivende, som de ligger der og roder i Støvet!“

Manden svarede ikke, han var vant til den Slags Beundringsudbrud, som for ham rummede en Smerte og næsten en Bebrejdelse.

Den unge Dame fortsatte:

„Jeg maa hen og kysse dem! Aah! hvor vilde jeg ikke gerne have en af dem, ham dèr, den allermindste.“

Hun sprang ned af Vognen, løb hen til Børnene,

tog den ene af de to mindste, det var Tuvaches, op i sine Arme, og kyssede lidenskabeligt hans snavsede Kinder, hans lyse, krøllede Haar, som var helt sammenfiltret med Jord, og hans Næver, som han fægtede om med for at slippe fri for de besværlige Kærtegn.

Derpaa steg hun atter op i Vognen og den rullede videre i fuld Fart. Men den paafølgende Uge kom hun igen. Hun satte sig paa Jorden midt imellem alle Børnene, tog igen den yngste i sine Arme og stoppede ham med Kager, medens hun delte Godter ud til de andre. Hun blev længe siddende og legede med dem, som om hun var en lille Tøs, medens hendes Mand taalmodig ventede i det spinkle Køretøj.

Hun kom atter igen og gjorde Bekendtskab med

Forældrene. Tilsidst indfandt hun sig hver Dag med Lommerne fulde af Slikkerier og Kobberskillinger.

Hun hed Fru Henri d'Hubières.

En Morgen, da hun kom, steg hendes Mand ud af Vognen sammen med hende og uden at stanse hos Børnene, der nu var bleven ganske fortrolige med hende, gik de lige ind i Hytten til Forældrene.

De var hjemme begge to og stod og kløvede Brænde til at tænde Ild op under Suppen med. De rettede sig overraskede i Vejret, satte to Stole frem og tog selv Plads paa Bænken og indtog en afventende Holdning. Saa begyndte den unge Kone med afbrudt og rystende Stemme:

„Ja, mine brave Folk, jeg . . . jeg henvender mig til Jer, fordi . . . fordi jeg gerne vilde have Tilladelse til . . . til at tage Eders lille Dreng med mig."

Bønderne sad maalløse og tanketomme og svarede ikke.

Hun trak Vejret og fortsatte:

„Vi har selv ingen Børn; vi er ganske alene, min Mand og jeg . . . Vi vil beholde ham . . . Vil De?"

Bondekonen begyndte at forstaa, hvad det drejede sig om. Hun spurgte:

„Vilde De ta' Charlot fra mig? Nej, aldrig i Evighed, om De faar Lov til det!"

Hr. d'Hubières lagde sig imellem:

„Min Hustru har udtrykt sig daarligt. Meningen er, at vi vil adoptere ham, men han skal nok komme igen og besøge Jer. Hvis han arter sig vel, hvad vi tør anse for det rimeligste, saa bliver han vor Arving. Skulde vi tilfældigvis selv faa Børn, saa skal han dele lige med dem. Men hvis han ikke gør os den Glæde, vi venter af ham, saa vil vi, naar han er bleven myndig, udbetale ham en Sum paa tyve Tusinde Francs, en Sum, som allerede nu skal blive deponeret paa hans Navn hos en Notar. Og da vi ogsaa har tænkt paa Jer, saa vil der hver Maanedsdag lige til Jeres Død blive udbetalt Jer hundrede Francs. Har I rigtig forstaaet mig?“

Bondekonen havde rejst sig, hun var ganske rasende:

„De vil ha', at jeg skal sælge Charlot? Nej, aldrig i Livet! Saadan noget kommer man ikke og beder en Mo'r om! Det manglede bare! Det vilde være den rene Nederdrægtighed!“

Manden sagde ingenting, men hans Udtryk var alvorligt og eftertænksomt og han nikkede samtykkende til Konens Ord.

Fru d'Hubières blev forvirret og gav sig til at græde. Hun vendte sig om mod sin Mand og med

graadfyldt Stemme, med en Stemme som hos et forkælet Barn, der er vant til at se alle sine Ønsker gaa i Opfyldelse, stammede hun:

„Aa, Henri! De vil ikke. Henri, de vil ikke!“

Han gjorde et sidste Forsøg:

„Men, kæreste Venner, saa tænk dog paa Jeres Barns Fremtid, paa dets Lykke, paa dets . . .“

Bondekonen, som var fuldstændig ude af sig selv, afskar ham Ordet:

„Det er baade hørt og set og tænkt og bestemt . . . Vil De bare se til, De kommer af Sted, og jeg raader Dem til ikke oftere at lade Dem se ad disse Kanter. At nogen skal have Lov til at ta' et Barn paa den Maner!“

Men idet de gik ud, kom Fru d'Hubières i Tanker om, at der var to ganske smaa, og med en utaalmodig, forkælet og egensindig Kvindes Stivsindethed spurgte hun gennem sine Taarer:

„Og den anden lille, det er jo ikke Deres?“

Fa'r Tuvache svarede:

„Nej, det er Naboens; De kan jo gaa derind, hvis De vil.“

Og han gik tilbage ind i Hytten, hvor Konens harmdirrende Røst stadig skældte og smældte.

Ægteparret Vallin sad til Bords, i Færd med lang-

somt at spise nogle Brødskiver, som de smurte med lidt tyndtskrabet Smør, de tog fra en Tallerken midt imellem dem.

Hr. d'Hubières begyndte forfra paa sit Tilbud, men i forsigtigere Vendinger, med større Indtrængenhed og i mere lokkende Ord.

De to Bønderfolk rystede paa Hovedet som Tegn paa Afslag; men da de hørte, at de vilde faa hundrede Francs om Maaneden, saa de raadspørgende paa hinanden, aabenbart stærkt vaklende.

De tav længe, ængstelige og tøvende. Endelig spurgte Konen:

„Ja, hvad mener Du ellers om det?“

Manden svarede i en højtidelig Tone:

„Jeg mener, at det ikke er til at foragte.“

Saa gav Fru d'Hubières, som rystede af Spænding, sig til at tale om Barnets Fremtid, om dets Lykke og om alle de Penge, som det senere hen vilde kunne give sine Forældre.

Bonden forhørte sig:

„Det var angaaende disse tolv Hundrede Francs, bliver det ordnet hos Notaren?“

Hr. d'Hubières svarede:

„Ja, vist saa, allerede i Morgen.“

Konen, som havde faaet Tid til at overveje Sagen nærmere, tog nu atter Ordet:

„Hundrede Francs om Maaneden, det er ikke nok, naar vi skal skille os af med Ungen; om nogle Aar kunde han begynde at tage fat; vi maa ha' hundrede og tyve Francs."

Fru d'Hubières, som stod og trippede af Utaalmodighed, slog straks til, og da hun vilde tage Barnet med sig lige med det samme, gav hun ydermere hundrede Francs som Gave, medens hendes Mand opsatte en skriftlig Overenskomst. Sognefogden og en Nabo, der i Hast var kaldt til, tjente til Vidner.

Og glædestraalende førte den unge Kone den hylende Unge med sig, ligesom man tager en Ting, man har haft Lyst til at købe, med hjem fra en Butik.

Familien Tuvache stod i deres Dør, da Vognen kørte af Sted med dem; de saa efter den, tavse og misbilligende, og maaske angrende deres Afslag.

Ingen hørte mere Tale om den lille Jean Vallin. Hver Maaned gik Forældrene hen til Notaren og hævede deres hundrede Francs. De stod paa en fjendtlig Fod med deres Naboer, fordi Mo'r Tuvache overøste dem med Skældsord og fra Dør til Dør blev ved at

gentage, at man maatte være et Umenneske for at kunne sælge sit Barn, at det var rædsomt, skændigt, forvorpent.

Ofte to hun udfordrende Charlot i sine Arme og skreg, som om han kunde forstaa det:

„Jeg kunde ikke sælge Dig; din Mo'r kunde ikke sælge Dig, min Stump. Jeg sælger ikke mine Børn, nej, det gør jeg ikke. Jeg er ikke rig, men jeg sælger alligevel ikke mine Børn."

Og Aar igennem og atter Aar igennem kom hun hver Dag med den Slags grove Hentydninger, der blev skraalet frem ude foran Døren, saa at alle i Nabohuset kunde høre det. Mo'r Tuvache endte med at anse sig selv for at staa over alle andre paa hele Egnen, fordi hun ikke havde solgt Charlot. Og de, som talte om hende, sagde:

„Jeg ved nok, at det var fristende, men det er lige meget, hun har opført sig som en god Moder."

Hun blev fremhævet som et lysende Eksempel og Charlot, der gik i sit ottende Aar, var opdraget i denne Anskuelse, som han bestandig hørte gentaget, og ogsaa han betragtede sig selv som staaende over sine Kamerater, fordi han ikke var bleven solgt.

Vallins var levet videre i Velstand, takket være den maanedlige Pension. Tuvaches var derimod lige

fattige, og det var derfra, at deres uudslukkelige Had stammede.

Deres ældste Søn drog af Sted for at blive Soldat. Den næste døde, og Charlot blev alene tilbage om at slide sammen med den gamle Fader for at føde Moderen og de to yngre Søstre, han havde.

Han var omtrent en og tyve Aar gammel, da en Dag et elegant Køretøj stansede udenfor de to Hytter. En ung Herre med en Guldkæde over Vesten steg ud og gav Haanden til en ældre Dame med hvidt Haar. Den ældre Dame sagde til ham:

„Det er dèr, mit Barn, i det andet Hus.“

Og som om han var hjemme, gik han lige ind ad Vallins Dør.

Den gamle Moder stod og vaskede sine Forklæder; Faderen, som var bleven svag af Alderdom, sad og smaasov henne ved Ildstedet. De løftede Hovedet og den unge Mand sagde:

„Goddag, Fa'r! Goddag, Mo'r!“

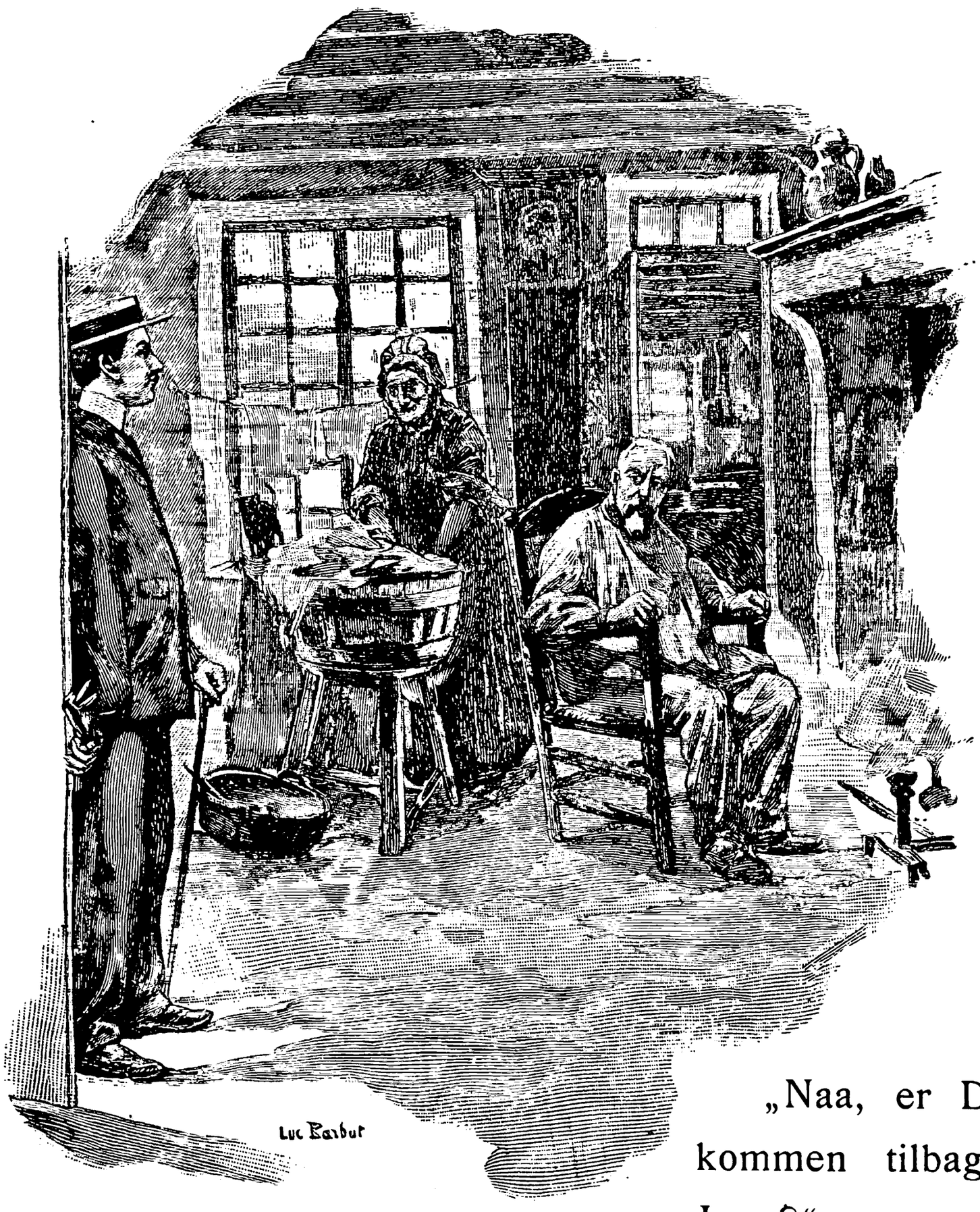
De rettede sig begge forvildede i Vejret. Konen lod af Sindsbevægelse sin Sæbe falde ned i Vandet og stammede:

„Er det Dig, mit Barn, er det Dig, mit Barn?“

Han omfavnede og kyssede hende, idet han gentog:

„Goddag, Mo'r!“

I Mellemtiden sagde den rystende Gamle med den Sindighed, der aldrig havde forladt ham:

„Naa, er Du kommen tilbage, Jean?“

Man skulde tro, at han havde set ham en Maaned i Forvejen.

Saasnart de havde snakket lidt sammen, vilde de Gamle straks have Sønnen med ud for at vise ham frem. De trak ham med hen til Sognefogden og til Præsten og til Skolelæreren.

Charlot stod paa Tærskelen til sin Hytte og saa ham gaa forbi.

Om Aftenen ved Bordet sagde han til Forældrene:

„I maa jo ha' været nogle Fæhoveder for at lade dem faa Vallins Unge!“

Hans Moder svarede avtomatisk:

„Jeg vilde ikke sælge mit Barn!“

Faderen sagde intet.

Sønnen fortsatte:

„Det er en Ulykke saadan at blive ofret.“

Fa'r Tuvache blev vred og spurgte i en skarp Tone:

„Er det Meningen, at Du vil bebrejde os, at vi har beholdt Dig?“

Den unge Mand svarede haardt:

„Ja, jeg bebrejder Jer, at I har været et Par Tosser. Forældre som Jer, det er Børnenes Ulykke. I fortjente, at jeg gik fra Jer.“

Moderen græd ned i sin Tallerken. Hun førte snøftende sin Ske op til Munden og klynkede, idet hun spildte over Halvdelen af Suppen:

„Det faar man, fordi man har slidt sig op for sine Børns Skyld!“

Knøsens Tone blev endnu haardere:

„Jeg vilde foretrække slet ikke at være kommen

til Verden fremfor at være, hvad jeg er. Da jeg saa' ham, den anden, før, saa var jeg lige ved at gaa ud af mit gode Skind. Jeg sagde til mig selv: se saadan kunde jeg nu have været!“

Han rejste sig:

„Næ, jeg mærker, at jeg gør bedre i ikke at blive her længere, fordi jeg vilde lade Jer det høre fra Morgen til Aften og pine Livet af Jer. For ser I, det tilgiver jeg Jer aldrig!“

De to Gamle sagde intet, de sad ganske lamslaaede og Taarerne rullede dem ned ad Kinderne.

Han fortsatte:

„Nej, den Tanke vilde være altfor drøj. Jeg vil hellere se, om jeg ikke kan tjene mit Brød et andet Sted.“

Han lukkede Døren op. En Støj af Stemmer lød ud til dem. Vallins holdt Fest for deres genfundne Barn.

Charlot stampede med Foden, vendte sig om mod Forældrene og skreg:

„Aa — I Høveder!“

Og han forsvandt i Mørket.

PIERROT

Pierrot

Til Henri Roujon.

Fru Lefèvre var ikke saa lidt landlig, hun var Enke, og Bondekonen stak igennem til Trods for hendes Baand og opstadsede Hatte; hun talte med stærkt bondsk Tonefald, men overfor andre paatog hun sig en vis fornem Mine og skjulte bag sin komiske og udstafferede Fremtræden en plump og gridsk Sjæl, ligesom hun skjulte sine tykke røde Hænder i crème-farvede Silkehandsker.

Hun havde en brav og jævn Bondepige, der hed Rose, til Tjenestepige.

De to Kvinder boede i et lille Hus med grønmalede Skodder lige ved Landevejen et Sted i Normandiet, midt i Caux-Egnen.

Da der foran Huset laa en smal Have, dyrkede de nogle Grøntsager.

Men en Nat blev der stjaalet en Snes Løg fra dem.

Saasnart Rose opdagede Tyveriet, løb hun ind for at berette det til Fruen, som straks skyndte sig ud i Haven. Hun blev ganske trøstesløs og rædselslagen. Der var

bleven stjaalet, stjaalet fra Fru Lefèvre. Der var altsaa Tyve i Nærheden, Tyve, som kunde komme igen.

Og de to forfjamskede Kvinder stirrede paa Fodsporene, snakkede løs og udvekslede deres Meninger:

„Se, de er kommen denne Vej. De har klatret over Muren; de er sprunget ned i Bedet.“

Og de gøs for Fremtiden. Hvorledes skulde de herefter kunne sove roligt!

Rygtet om Tyveriet bredte sig. Naboerne indfandt sig, iagttog Ødelæggelserne og gav deres Besyv med; og for hver Nyankommen udviklede de to Kvinder forfra deres Opdagelser og deres Meninger.

Forpagteren, som boede inde ved Siden af, gav følgende Raad:

„De skulde anskaffe Dem en Hund.“

Det var sandt, de kunde have en Hund, om ikke for andet saa for at vække dem, naar der var noget mistænkeligt. Ikke en stor Hund. Himmel! Hvad skulde de stille op med en stor Hund! Den vilde spise dem Brødet ud af Huset. Men en lille Hund, en ganske lille Hund, der var flink til at bjæffe.

Saasnart alle de besøgende var gaaet, drøftede Fru Lefèvre længe med sin Pige denne Tanke om en Hund. Hun havde nu haft Tid til at tænke lidt over det, og hun kom med tusinde Indvendinger, Forestillinger om en Kumme med Vælling forskrækkede hende, thi hun hørte til den havesyge Race af Bønder, som altid sørger for at gaa med Kobberskillinger i Lommen for aabenlyst at uddele Almisser og fylde i Kirkebøssen om Søndagen.

Rose, der elskede Dyr, fremkom med sine Grunde

og forsvarede dem meget veltalende. Resultatet var, at det blev bestemt, at de skulde have en Hund, en ganske lille Hund.

De gav sig til at se sig om efter en, men de fandt kun store Kammerater, der saa' ud til at kunne sætte en forskrækkelig Mængde tillivs. Købmanden i Rolleville havde nok en, en ganske lille, men han forlangte to Francs for den for at dække de Omkostninger, han havde haft ved at lægge den til. Fru Lefèvre erklærede, at hun nok vilde gaa med til at føde en Hund, men at hun ikke oven i Købet vilde betale noget for den.

Men en skøn Dag havde Bageren, som vidste, hvorledes Sagerne stod, med i sin Vogn en løjerlig lille gul Skabning, næsten uden Ben, med en Krokodillekrop, et Rævehovede og en krøllet Hale, en sand Fjerbusk, der var lige saa stor som alt det øvrige tilsammen. En af hans Kunder vilde gerne skille sig af med den. Fru Lefèvre fandt dette gyselige Kræ, som ingenting kostede, overmaade yndigt. Rose kyssede den og spurgte, hvad den hed. Bageren svarede:

„Pierrot."

Den blev indlogeret i en gammel Sæbekasse og lidt Vand blev sat hen for den. Den drak. Derefter blev der givet den et Stykke Brød. Den spiste. Fru Le-

fèvre begyndte at blive lidt ængstelig, men saa fik hun et Indfald:

„Naar den først har vænnet sig til Huset, kan

vi lade den gaa løs. Saa skaffer den sig nok selv noget at spise rundt omkring fra.“

Den blev altsaa sluppet løs, hvad der ikke forhindrede den i at blive sulten. Den bjæffede forøvrigt

kun, naar den vilde have sin knap tilmaalte Ration; men saa bjæffede den ogsaa ustanseligt.

Kom der derimod nogen ind i Haven, ligegyldig hvem det var, gik Pierrot hen og strøg sig kælent op ad hans Ben uden at komme med et eneste lille Bjæf.

Fru Lefèvre var imidlertid bleven vant til Dyret. Hun var endogsaa kommen til at holde af det og gav det fra Tid til anden egenhændig lidt Brød dyppet i Saucen paa hendes Tallerken.

Men hun havde aldeles ikke tænkt paa Skatten, og da hun blev afkrævet de otte Francs — otte Francs, Frue! — for den fjollede Hund, der ikke en Gang kunde bjæffe, var hun lige ved at daane af Forfærdelse.

Det blev øjeblikkelig bestemt, at de maatte skille sig af med Pierrot. Ingen vilde have den. Alle Beboerne i ti Miles Omkreds afslog Tilbudet. Saa besluttede de tilsidst, da alle andre Midler slog fejl, at lade den „æde Ler“.

„At lade den æde Ler“ var den Maade, der almindelig anvendtes overfor Hunde, man vilde skille sig af med.

Midt paa en stor Mark stod en Hytte eller rettere et Hyttetag, der syntes anbragt paa selve Jorden. Det var Indgangen til Mergelgraven. En dyb, stejl Brønd

borer sig lige til tyve Meter ned i Dybet til en Række lange Minegange.

Kun én Gang om Aaret kommer der Folk ned i denne Grav, det er paa det Tidspunkt, da Jorden skal mergles. Hele Resten af Tiden tjener den kun til Kirkegaard for dødsdømte Hunde; og ofte, naar man gaar forbi Aabningen, stiger klagende Hyl, rasende eller fortvivlet Gøen og ynkelig Kalden op til En.

Jagthundene og Vogterhundene har en sand Sky for at komme i Nærheden af dette rallende Hul; og hvis man bøjer sig ud over det, slaar en hæslig raadden Stank En i Møde.

De forfærdeligste Dramaer udspilles der nede i Mørket.

Naar et Dyr i en ti, tolv Dage havde kæmpet med Døden, næret af sine Forgængeres modbydelige Rester, blev et nyt Dyr, som tidt var større og kraftigere, pludselig styrtet derned. Saa er de alene dernede, udsultede og med lysende Øjne. De udspejder hinanden, lister omkring hinanden, tøvende og ængstelige. Men Sulten hidser dem, saa angriber de hinanden, kæmper længe og haardnakket, og den stærkeste spiser den svageste, sluger den levende.

Da det var blevet bestemt, at Pierrot skulde „æde Ler“, saa de sig om efter en, der vilde paatage sig

Eksekutionen. Vejmanden vilde have ti Sous for at besørge det. Det forekom Fru Lefèvre vanvittig glubsk. Naboens Karl vilde lade sig nøje med fem Sous, men det var endda for meget, og da Rose fremsatte den Mening, at det var bedre, at de selv bar den, for at den ikke skulde blive mishandlet under Vejs og paa Forhaand faa en Anelse om den Skæbne, som ventede den, blev det besluttet, at de, saasnart Mørket begyndte at falde paa, skulde gaa begge to.

En lækker Suppe med en lille bitte Smule Smør i blev den Aften sat frem for Hunden. Den slikkede den op lige til sidste Draabe, og da den logrede med Halen af Tilfredshed, tog Rose den op i sit Forklæde.

De gik med hastige Skridt, som om de havde ondt i Sinde, ud over Markerne. De fik snart Øje paa Hytten og naaede hurtigt hen til den. Fru Lefèvre lænede sig frem over Hullet for at høre, om der ikke var noget Dyr, som klynkede. Nej — det var der ikke, Pierrot vilde blive alene. Saa kyssede Rose, som græd, Hunden og kastede den ned i Hullet, og de bøjede sig begge lyttende hen over det.

De hørte først et dumpt Klask, saa et saaret Dyrs gennemtrængende Klagen, saa en Række smaa Smer-

Luc Barbut

tenshyl, saa en fortvivlet Kalden, en bønfaldende Tuden op mod Aabningen.

Den bjæffede, aah, hvor den bjæffede!

De blev grebet af Samvittighedsnag og Rædsel, af en vild og uforklarlig Angst, og de flygtede forfærdede bort. Og da Rose løb hurtigst, raabte Fru Lefèvre efter hende:

„Vent paa mig, Rose, vent paa mig!“

Deres Nat var plaget af uhyggelige Drømme.

Fru Lefèvre drømte, at hun satte sig til Bords for at spise sin Suppe, men da hun tog Laaget af Terrinen, saa laa Pierrot i den. Den fo'r op og bed hende i Næsen.

Hun vaagnede og syntes, at hun endnu hørte den bjæffe. Hun lyttede efter, det var en Fejltagelse.

Hun faldt atter i Søvn og saa sig selv vandre henad en stor Landevej, som aldrig fik Ende. Pludselig, midt paa Vejen, fik hun Øje paa en stor Kurv, en stor lukket Kurv, som maatte være bleven tabt; og denne Kurv gjorde hende bange.

Alligevel endte hun med at lukke den op, og Pierrot, som laa sammenkrøbet i den, satte sine Tænder fast i hendes Haand og slap den ikke mere; forfærdet gav hun sig til at løbe, stadig med Hunden dinglende ved hendes Haand med sammenbidt Gab.

Saasnart det begyndte at gry, stod hun halvt vanvittig op og ilede hen til Mergelgraven.

Den bjæffede; den bjæffede endnu, den havde bjæffet hele Natten. Hun gav sig til at hulke og kaldte paa den med smaa kærtegnende Navne. Den svarede med al den Ømhed, den kunde lægge ind i sin Gøen.

Saa vilde hun se den igen og lovede sig selv at gøre den lykkelig, lige til den døde.

Hun løb hen til Brøndgraveren, som havde Opsynet med Mergelgraven, og satte ham ind i Sagen. Manden hørte paa hende uden at indskyde noget. Da hun var færdig, sagde han:

„De vil altsaa have Deres Hund igen? Det bliver fire Francs.“

Det gav et Sæt i hende; hele hendes Sorg var paa én Gang som blæst bort:

„Fire Francs! Nu har jeg aldrig hørt Mage! Fire Francs!“

Han svarede:

„Tror De, jeg vil slæbe mine Tove og mine Apparater derhen og saa stille det altsammen op og stige derned sammen med min Karl og maaske oven i Købet blive bidt af Deres forbandede Køter bare for at have

den Fornøjelse at sige: „Værsaaartig, der har De den igen?“ De kunde jo have ladet være med at kaste den derned.“

Hun gik harmfuld bort. Fire Francs!

Saasnart hun var kommen hjem, kaldte hun paa Rose og fortalte hende om Brøndgraverens Frækhed. Rose hørte som altid taalmodig paa hende og gentog:

„Fire Francs! Ja, det er jo Penge, Frue.“

Saa tilføjede hun:

„Hvad om vi kastede noget Mad ned til den, det stakkels Dyr, for at den ikke skal dø paa den Maade?“

Fru Lefèvre indvilligede glad; og saa begav de sig atter paa Vej med et stort Stykke smurt Brød.

De skar det i Mundfulde, som de efterhaanden kastede ned, medens de hele Tiden talte til Hunden. Saa snart den var færdig med et Stykke, bjæffede den for at faa det næste.

De kom igen om Aftenen, saa Dagen efter og saa alle de følgende Dage. De gik dog kun én Gang om Dagen.

Men en Morgen, da de havde ladet den første Mundfuld falde, hørte de pludselig en kraftig Gøen nede fra Brønden. Der var to! En ny Hund, en stor var bleven styrtet derned.

Rose raabte:

„Pierrot!“

Og Pierrot bjæffede, bjæffede. Saa gav de sig til at kaste Brødet ned; men hver Gang skelnede de ganske tydelig en skrækkelig Kamp, fulgt af klagende Skrig

fra Pierrot, som blev bidt af sin Kammerat, der spiste det altsammen, fordi den var den stærkeste.

Det hjalp ikke, at de udtrykkelig sagde:

„Det er til Dig, Pierrot!“

Det var aabenbart, at Pierrot slet intet fik.

De to Kvinder stirrede bestyrtede paa hinanden, saa erklærede Fru Lefèvre i en indædt Tone:

„Jeg kan jo da ikke føde alle de Hunde, som bliver kastet derned. Vi maa opgive det.“

Og snappende efter Vejret ved Tanken om alle de Hunde, som kunde komme til at leve paa hendes Bekostning, gik hun sin Vej med det tiloversblevne af Brødet, som hun gav sig til at spise, medens hun gik.

Rose fulgte hende, tørrende sine Øjne med en Snip af sit blaa Forklæde.

KÆRLIGHED

Kærlighed

Til Léon Hennique.

Det var henimod Slutningen af den store Middag, som i Anledning af Jagtens Aabning blev givet hos Marquis de Bertrans. Elleve Jægere, otte unge Damer og Egnens Læge sad omkring det store festligt oplyste Bord, der var bedækket med Frugter og Blomster.

Talen var tilfældigvis faldet paa Kærlighed og voksede hurtig til en højrøstet Diskussion, den evige Diskussion, om hvorvidt man kan elske fuldt og helt flere Gange eller kun én Gang. Der blev fremdraget Eksempler paa Folk, som aldrig havde næret mere end én alvorlig Kærlighed, og der blev ogsaa nævnt Eksempler paa Folk, der havde elsket ofte og med samme Voldsomhed. Mændene paastod gennemgaaende, at det forholder sig med Elskov ligesom med Sygdomme,

den kan gentagne Gange angribe den samme Person og, hvis en eller anden Hindring stiller sig i Vejen for den, angribe dødeligt. Skønt denne Maade at se Sagen paa var uigendrivelig, forsikrede dog Damerne, hvis Mening støttede sig mere paa Følsomheden end paa Iagttagelse, at Kærligheden, den sande Kærlighed, den store Kærlighed, kun én Gang kunde sænke sig over en Dødelig, at denne Kærlighed kunde lignes ved Lynet, og at det Hjærte, som var bleven berørt af den, var saa udbrændt, at ingen anden stor Følelse, selv ikke en Drøm, kunde spire op i det paany.

Marquis'en, som havde elsket meget, bekæmpede ivrigt denne Anskuelse:

„Men jeg siger Dem, at man godt kan elske flere Gange og elske af hele sin Sjæl. Som Bevis for Umuligheden af en ny Lidenskab opremser De Folk, som har taget Livet af sig af Kærlighed. Jeg vil dertil svare, at hvis de ikke havde gjort den Dumhed at begaa Selvmord, hvad der tilintetgjorde enhver Udsigt for Tilbagefald, saa vilde de være bleven helbredede, og de vilde være begyndt forfra atter og atter, indtil de omsider var afgaaet ved en naturlig Død. Det gaar med Kærlighed som med Drik. Den, som har drukket, vil blive ved at drikke — den, som har

elsket, bliver ved at elske. Det er udelukkende et Temperamentsspørgsmaal.“

Man blev enig om at tage en Voldgiftsmand og Valget faldt paa Doktoren, en forhenværende Pariserlæge, som havde trukket sig tilbage til en Landpraksis. Han blev opfordret til at komme frem med sin Mening.

Det viste sig imidlertid, at han aldeles ingen havde:

„Det er et Temperamentsspørgsmaal, som Marquis'en sagde. Jeg for mit Vedkommende har været Vidne til en Kærlighed, som varede i fem og halvtredsindstyve Aar uden en eneste Dags Afbrydelse, og som først endte med Døden.“

Marquisen klappede i Hænderne:

„Ja, er det nu ikke smukt? Hvilken Drøm at blive elsket paa den Maade! Hvilken Lykke at leve fem og halvtredsindstyve Aar omgivet af en utrættelig og altopslugende Elskov! Hvor maa han have været lykkelig og hvor maa han ikke have velsignet Livet, han, som blev saaledes tilbedt!“

Lægen smilte:

„Det er ganske rigtigt, Frue, paa det Punkt tager De ikke fejl, den elskede Genstand var en Mand. De kender ham godt, det er Chouquet, Apothekeren nede i Byen. Hvad Kvinden angaar, saa kender De ogsaa

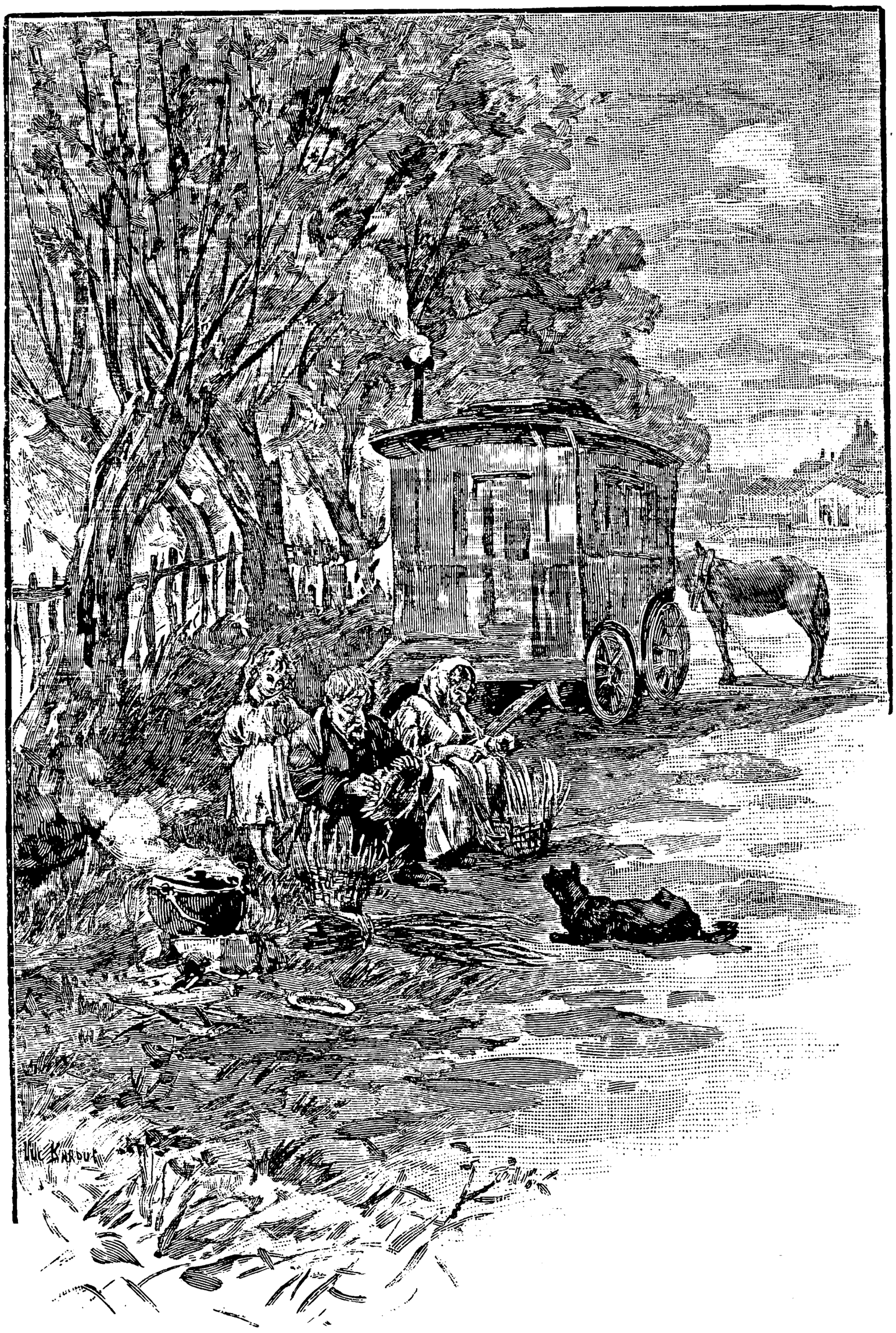
hende, det var den gamle Kone, som kørte rundt og flettede Stolesæder, og som hvert Aar kom her til Slottet. Nu skal De faa hele Historien."

Damernes Begejstring var bleven kølnet og det foragtelige Drag om deres Mund sagde tydeligt: „Uh ha!", som om Kærligheden kun burde holde sig til de mere ophøjede og fornemme Væsener, som ene har Krav paa velopdragne Folks Opmærksomhed.

Lægen begyndte:

„For tre Maaneder siden blev jeg kaldet til den gamle Kone, hun laa paa sit Yderste. Dagen i Forvejen var hun kommen kørende i den Vogn, der tjente hende til Hus, og som blev trukket af den gamle Krikke, De nok har set. Som sædvanlig havde hun sine to store sorte Hunde, hendes Venner og Beskyttere, med sig. Præsten var der allerede. Hun udnævnte mig til sin Eksekutor, og for at vi skulde forstaa Betydningen af hendes sidste Vilje fortalte hun os hele sit Liv. Jeg kan ikke tænke mig noget mærkeligere og mere rørende.

„Baade hendes Fader og hendes Moder flettede Stolesæder, det var Familiens Erhverv. Hun havde aldrig vidst, hvad det vilde sige at have et blivende Sted.

„Lige fra hun var ganske lille flakkede hun om, pjaltet, utøjbefængt og snavset. Lige udenfor Landsbyerne blev der gjort Holdt ved en Grøftekant, Hesten blev spændt fra og fik Lov til at græsse, Hunden lagde sig til at sove med Snuden paa sine Poter og den lille Pige rullede sig i Græsset, medens Faderen og Moderen under Skyggen fra Elmetræerne langs Vejen udbedrede alle Sognets gamle Stole. Der blev ikke talt meget i dette omvandrende Hjem. Efter at have vekslet de nødvendige Ord for at afgøre, hvem der skulde gaa rundt ved Dørene og udslynge det velkendte Raab: „Stolesæder flettes!“, satte Forældrene sig Side om Side eller ligeoverfor hinanden og gav sig til at sno Straaet. Naar den lille Pige løb for langt bort eller prøvede paa at indlade sig med nogle af Byens Børn, kaldte Faderens vrede Stemme hende øjeblikkelig tilbage:

„Vil Du straks komme herhen, dit Utyske!“

„Det var de eneste kærlige Ord, hun havde hørt.

„Da hun blev større, var det hende, som blev sendt ud for at indsamle de havarerede Stole. Paa disse Ture gjorde hun af og til flygtigt Bekendtskab med enkelte jævnaldrende; men denne Gang var det Børnenes Forældre, som strængt kaldte paa deres Afkom:

„Vil Du se til, Du kommer hjem straks, din grimme Unge! Vent Du bare, til jeg igen ser Dig sammen med saadan en laset Tiggertøs!“

„Det hændte ofte, at Drengene kastede Sten efter hende.

„Nogle Damer havde givet hende et Par Sous, som hun omhyggelig gemte.

„En Dag — hun var den Gang elleve Aar — da hun kom igennem Egnen her, traf hun bagved Kirkegaarden paa den lille Chouquet, som stod og græd, fordi en af hans Kammerater havde stjaalet to Sous fra ham. Ved at se den lille velklædte Dreng, en af de Drenge, som hun i sin skrøbelige, forhutlede Hjerne indbildte sig altid maatte være glade og fornøjede, græde, følte hun alle sine Begreber forvirres. Hun gik hen til ham, og da hun fik Grunden til hans Sorg at vide, tømte hun alle sine Sparepenge, syv Sous, ud i hans Hænder. Som noget ganske selvfølgeligt tog han imod dem og tørrede sine Øjne. Hun blev ude af sig selv af Glæde og dristede sig til at kysse ham. Da han var optaget af at se paa Pengene, fandt han sig i det. Da hun saa', at hun hverken blev slaaet eller skubbet væk, gjorde hun det en Gang til; hun slog begge Armene om ham og kyssede ham af alle Kræfter. Saa løb hun sin Vej.

„Hvad foregik der i hendes stakkels Hovede? Følte hun sig knyttet til Drengen, fordi hun havde ofret ham alle sine Tiggerpenge eller fordi det var ham, hun

havde givet sit første kærlige Kys? Kærlighedens Udspring er lige uudgrundeligt hos Børn som hos Voksne.

„Maaneder igennem drømte hun om Krogen bag Kirkegaarden og om Drengen. I Haabet om at møde

ham igen stjal hun fra sine Forældre, rapsede en Sous her og en Sous der, hvor hun kunde komme til det, paa Betalingen for et Stolesæde eller paa Indkøbene, naar hun blev sendt i Byen.

„Da hun næste Gang kom igen, havde hun to Francs i sin Lomme, men hun saa kun paa Afstand den lille Apotheker, der fin og renvasket stod bag de fædrene Butiksruder mellem en Kumme med en klar rød Væske og en Bændelorm i Spiritus.

„Dette Syn forhøjede kun hendes Kærlighed, hun blev bedaaret, bevæget og blændet ved denne Glorie af farvet Vand, ved denne Apotheose af lysende Glas.

Mindet om ham stod uudslettelig præget i hendes Erindring, og da hun det følgende Aar fik Øje paa ham bagved Skolen, hvor han spillede Kegler sammen med sine Kammerater, kastede hun sig over ham, krystede ham i sine Arme og kyssede ham med en saadan Voldsomhed, at han gav sig til at hyle af Skræk. For at berolige ham gav hun ham alt, hvad hun havde af Penge: tre Francs og tyve, en sand Skat, som han stirrede paa med store Øjne.

„Han tog dem og lod hende kærtegne sig saameget hun vilde.

„Endnu i fire Aar tømte hun hele sin Sparebeholdning ud mellem hans Hænder, og han stak dem med

god Samvittighed i Lommen, idet han til Gengæld fandt sig i hendes Kys. En Gang var det tredive Sous, en Gang to Francs og en Gang tolv Sous (hun græd af Sorg og Ydmygelse, men det havde været et daarligt Aar). Sidste Gang havde hun hele fem Francs, et stort rundt Pengestykke, som fik ham til at le med en tilfreds Latter.

„Hun tænkte ikke længere paa andet end ham, og han ventede med en vis Utaalmodighed paa, at hun skulde komme igen og løb hende i Møde, saasnart han saa' hende, hvad der fik Pigebarnets Hjerte til at hoppe af Fryd.

„Saa forsvandt han. Han var bleven sendt til en Kostskole. Hun fik det at vide gennem en Række behændigt stillede Spørgsmaal. Saa udfoldede hun al sin Snedighed for at faa sine Forældre til at forandre deres Vandringsplan, saaledes at de kom her gennem Egnen under Ferien. Det lykkedes hende, men først efter et helt Aars listige Overtalelser.

„Der var altsaa gaaet to Aar, uden at hun havde set ham, og hun kunde næppe kende ham igen, saa forandret var han; han var bleven større og smukkere og tog sig imponerende ud i sin Skoleuniform med de forgyldte Knapper. Han lod, som om han ikke kendte hende igen og spankede stolt forbi hende.

„Hun græd over det to Dage i Træk, og fra det Øjeblik led hun uafbrudt.

„Hvert Aar kom hun igen og sneg sig forbi ham, uden at turde hilse paa ham og uden at han værdigede hende saa meget som et Blik. Hun elskede ham vanvittigt. Hun sagde til mig:

„Det er den eneste Mand, jeg har haft Øje for her paa Jorden, Hr. Doktor; jeg ved knapt, om der eksisterer andre.“

„Hendes Forældre døde. Hun fortsatte deres Haandtering, men hun anskaffede sig to Hunde i Stedet for én, to skrækindjagende Hunde, som ingen turde vove sig i Lag med.

„En Dag, da hun igen drog ind i den By, hvor hendes Hjerte var bleven tilbage, fik hun Øje paa en ung Kvinde, som ved hendes Tilbedtes Arm kom ud fra Chouquets Apothek. Det var hans Kone. Han var bleven gift.

„Samme Aften styrtede hun sig ud i Kæret paa Pladsen udenfor Mairiet. En Drukkenboldt, som var blevet forsinket paa Hjemvejen, fiskede hende op og bar hende hen til Apotheket. Den unge Chouquet kom ned i Slaabrok for at tage hende under Behandling. Uden at lade sig mærke med, at han kendte

hende, klædte han hende af, gned hende og sagde saa med barsk Stemme til hende:

„De maa jo være gal! Saa dum har man ikke Lov til at være!“

„Det var tilstrækkeligt til at helbrede hende. Han havde talt til hende. Hun var lykkelig for lange Tider.

„Han vilde ikke tage imod noget for den Hjælp, han havde ydet hende, skønt hun trængte stærkt ind paa ham for at faa Lov til at betale.

„Hele hendes Liv henrandt paa denne Vis. Hun

flettede Stolesæder og tænkte paa Chouquet. Hvert Aar saa' hun ham igen bag hans Butiksruder. Hun havde vænnet sig til at købe forskellige Smaamedikamenter hos ham. Paa den Maade kunde hun se ham

paa nærmere Hold, tale med ham og atter faa Lejlighed til at give ham Penge.

„Som jeg sagde Dem ved Begyndelsen af min Fortælling, døde hun nu i Foraaret. Efter at hun havde fortalt mig hele denne triste Historie, bad hun mig

om at overgive ham, som hun saa trofast havde elsket, alle de Penge, hun i sit hele Liv havde sparet sammen, thi det var kun for ham, hun havde arbejdet, sagde hun; hun havde endogsaa sultet sig selv for at kunne lægge mere til Side og være vis paa, at han vilde tænke paa hende, i det mindste én Gang, naar hun var død.

„Hun gav mig derpaa to Tusinde og tre Hundrede og syv og tyve Francs. Jeg lod de syv og tyve Francs blive tilbage hos Præsten for at dække Omkostningerne ved hendes Begravelse og tog Resten med mig, saasnart hun havde draget sit sidste Suk.

„Den næste Dag begav jeg mig hen til Chouquets. De var næsten færdige med at spise deres Frokost og sad ligeoverfor hinanden, svære og røde, duftende af Apothekervarer, opblæste og veltilfredse.

„De opfordrede mig til at tage Plads og bød mig en Kirsch, som jeg tog imod. Saa begyndte jeg med bevæget Stemme min Beretning, overbevist om, at de vilde give sig til at græde.

„Saasnart det var gaaet op for Chouquet, at dette omflakkende Kvindemenneske, den fattige Stolefletterske, havde elsket ham, fo'r han saa harmfuld op, som om hun havde ødelagt hans Rygte, frataget ham alle hæderlige

Folks Agtelse, krænket hans Ære og saaret ham i hans Inderste.

„Hans Kone, der var bleven ligesaa rasende som han, blev ved at sige: „Den Tøjte! den Tøjte! den Tøjte!“ uden at kunne finde paa noget andet.

„Han havde rejst sig; med lange Skridt gik han op og ned i Stuen, hans Kalot var gledet skævt ned paa det ene Øre. Han stammede:

„Har man nogensinde hørt Magen? Er det ikke skrækkeligt for en Mand at staa overfor saadan noget, Doktor? Hvad skal jeg gøre? Aah, havde jeg bare vidst det, medens hun levede, saa vilde jeg have ladet hende arrestere af Gendarmerne og kaste i Fængsel. Og hun skulde ikke saa let være sluppen ud igen, det svarer jeg Dem for!“

„Jeg sad ganske maalløs overfor dette Resultat af den fromme Gang, jeg havde paataget mig. Jeg vidste hverken ud eller ind. Men jeg maatte fuldføre mit Ærinde. Jeg tog derfor atter Ordet:

„Hun har overdraget mig det Hverv at levere Dem hendes Sparepenge, som beløber sig til to Tusinde og tre Hundrede Francs. Da det, jeg lige nu fortalte Dem, synes at være Dem i saa høj Grad ubehageligt, vil det maaske være det bedste at skænke disse Penge til de Fattige.“

„Manden og Konen stirrede paa mig, lamslaaede af Forbavselse.

„Jeg trak Pengene frem af min Lomme, stakkels Mønter fra alle Lande, med alle Præg, Guldstykker og Kobberskillinger blandede mellem hinanden. Saa spurgte jeg:

„Naa, hvad bestemmer De Dem til?“

„Fru Chouquet var den første, der talte:

„Ja . . . eftersom det var hendes sidste Vilje . . . saa finder jeg . . . at det er vanskeligt for os at afslaa at tage imod dem.“

„Manden, som syntes lidt forvirret, indskød:

„Vi kan jo altid købe noget til vore Børn for dem.“

„De kan gøre med dem, hvad De vil,“ svarede jeg tørt.

„Han fortsatte:

„Giv mig dem kun, eftersom hun har paalagt Dem det. Vi finder nok en Lejlighed til at gøre noget godt med dem.“

„Jeg gav ham Pengene, hilste og gik.

„Den følgende Dag kom Chouquet hen til mig og spurgte uden nogensomhelst Indledning:

„Hun har jo ogsaa efterladt sig en Vogn, dette . . . dette Fruentimmer? Hvad gør De med den, med denne Vogn?“

„Ingenting. De kan tage den, hvis De vil have den.“

„Det var udmærket; det passer mig storartet; jeg kan nemlig bruge den som Lysthus i min Have.“

„Han vilde gaa; jeg holdt ham tilbage:

„Der er ogsaa den gamle Hest og de to Hunde. Vil De have dem med?“

„Han stansede overrasket:

„Ih nej, Vor Herre bevares; hvad skulde jeg stille op med dem? Dem kan De raade over, som De vil.“

„Og han lo. Derpaa rakte han mig sin Haand, som jeg trykkede. Hvad skal man sige til det? Det kan ikke gaa, at Lægen og Apothekeren er Fjender.

„Jeg har selv beholdt Hundene. Præsten, som har god Staldplads, har taget Hesten. Vognen bruger Chouquet til Lysthus og for Pengene har han købt sig fem Jernbaneaktier.

„Se, det er den eneste store Kærlighed, jeg har truffet paa i mit Liv.“

Lægen tav.

Marquisen, som havde Taarer i Øjnene, sukkede:

„Ak ja, der ser De, det er kun Kvinderne, som forstaar at elske!“

MENUET

Menuet

Til Poul Bourget.

„De virkelig store Ulykker gør ikke videre Indtryk paa mig," sagde Jean Bridelle, en gammel Ungkarl, som gik for at være en Skeptiker. „Jeg har set Krigen paa nært Hold, jeg har vandret over Lig uden at føle Medynk. Alt det stærkt brutale i Naturen eller hos Menneskene kan faa os til at udstøde Skrig af Rædsel eller af Harme, men det frembringer ikke den Stikken i Hjertet eller faar det Gys til at løbe os ned ad Ryggen, som Synet af visse pinlige og rørende Ubetydeligheder.

„Den hæftigste Sorg, det er muligt at føle, er utvivlsomt en Moders Sorg ved Tabet af et Barn eller en Mands ved Tabet af en Moder. Den er voldsom, forfærdelig, den sønderriver og bringer til Fortvivlelse, men der findes dog Lægedom for den, ligesom for

dybe blødende Saar. Der er imidlertid Øjeblikke, hvor vi kan komme til at staa overfor et eller andet, vi lige skimter eller aner, en eller anden hemmelig Sorg, en eller anden af Skæbnens Hjemsøgelser; i saadanne Øjeblikke røres der i os en hel Verden af smertefyldte Tanker, og foran os aabnes et Sekund paa Klem den hemmelighedsfulde Dør ind til alle de uhelbredelige, sammensatte, moralske Lidelser, der er saameget dybere, som de synes ubetydelige, saameget mere nagende, som de synes næsten ugribelige, og saameget mere indgroede, som de synes overfladiske; disse Øjeblikke efterlader i vor Sjæl ligesom en Skygge af Sørgmodighed, en bitter Smag og en Fornemmelse af Skuffelse, som det varer længe, inden vi helt kan frigøre os for.

„Jeg har altid i mine Tanker to eller tre smaa Hændelser, som andre sikkert ikke en Gang vilde have lagt Mærke til, men som stadig smerter i mig som to lange og smalle, ulægelige Rifter.

„De vil maaske slet ikke kunne forstaa det Spor, som disse hastige Indtryk har efterladt hos mig. Jeg vil fortælle Dem om den ene af dem. Det er en meget gammel Historie, men for mig staar den lige saa levende, som om den var hændt i Gaar.

Det kan godt være, at det alene er min Fantasi, som har fremkaldt min Rørelse.

„Jeg er nu halvtredsindstyve Aar. Den Gang var jeg imidlertid ung og studerede Jura. Da jeg var lidt sørgmodig og lidt drømmende anlagt og tilmed gennemtrængt af en vis melankolsk Filosofi, brød jeg mig ikke synderlig om de støjende Kaféer med de skraalende Kammerater og deres idiotiske Pigebørn. Jeg stod tidlig op og en af mine bedste Glæder var henimod Klokken otte om Morgenen at drive rundt inde i den Del af Luxembourghaven, som var afgrænset til en Plantage.

„Ja, De har vel næppe kendt denne Plantage? Den var som en Have, der var bleven glemt fra det forrige Aarhundrede, en Have, der ejede den samme Skønhed som en gammel Dames milde Smil. Tætte Hække adskilte de smalle og regelmæssige Alleer, der laa rolige og stille mellem deres to omhyggeligt tilklippede Løvvægge. Gartnerens store Saks holdt bestandig disse Grenemure indenfor snorlige Linjer. Hist og her traf man paa smaa Blomstergrupper, Bede med mindre Træer, der var stillet i Orden som Skoledrenge, der er paa Spadseretur, Delinger af pragtfulde, højstammede Roser eller Regimenter af Frugttræer.

„Hele det ene Hjørne af denne henrivende Idyl var beboet af Bier. Solen lyste ind gennem Dørene, der

ikke var større end et Fingerbøl, ind til deres Straakuber, som med ens Mellemrum var anbragt paa lange Planker; i alle Gangene summede de gyldne Insekter som uindskrænkede Herskere over den fredlyste Afkrog, fordi de var de eneste Skabninger, der befolkede de stille Løvkorridorer.

„Jeg gik derhen hver Morgen. Jeg satte mig paa en Bænk og læste. Undertiden lod jeg min Bog falde ned paa mine Knæ for at drømme, medens jeg lyttede efter Paris, der levede om mig, og nød den uendelige Hvile mellem de efter gammeldags Mode tilklippede Elme.

„Men jeg opdagede snart, at jeg ikke var den eneste, der, saasnart Laagerne blev lukket op, besøgte dette Sted; nu og da kom jeg pludselig ved en eller anden Omdrejning til at staa Ansigt til Ansigt med en løjerlig lille, gammel Mand.

„Han havde Sko med Sølvspænder, Klapbenklæder, en tobaksfarvet Frakke, et Halsbind med Kniplinger og en mærkelig graa, storflosset Hat med bred Skygge, en Hat, som ledte Tanken helt tilbage til Syndfloden.

„Han var mager, meget mager og kantet. Hans Ansigt var én smilende Grimace; hans livlige Øjne var i uafbrudt Bevægelse under de klippende Øjenlaag. Han støttede sig altid til en prægtig guldknappet Stok,

som aabenbart rummede en eller anden Erindring for ham.

„I Begyndelsen forundrede han mig, men lidt efter lidt fattede jeg en glødende Interesse for ham. Jeg udspejdede ham gennem Bladvæggene og fulgte efter ham paa Afstand, skjult bag Busketterne for ikke at blive set.

„En Morgen, da han troede, at han var ganske alene, gav han sig til at gøre nogle underlige Bevægelser; først hoppede han et Par Gange lige op i Vejret, saa bukkede han dybt, saa gjorde han med sine skrøbelige Ben et Par endnu ret spænstige, kunstfærdige Trin, hvorpaa han gav sig til at dreje trippende rundt, idet han samtidig bøjede sig og smilte, som om han stod overfor et Publikum, indtog yndefulde Stillinger, rundede Armene, snoede sin stakkels Marionetkrop og sendte baade rørende og latter-

lige, gratiøse Hilsener ud i det tomme Rum. Han dansede!

„Jeg blev staaende lamslaaet af Forbavselse og spurgte mig selv, om det var ham eller mig, som var gal.

„Men pludselig stansede han, gjorde et Par Skridt fremad, saaledes som Skuespillerne paa Scenen, saa bukkede han og trak sig atter tilbage med yndefulde Smil og indsmigrende Fingerkys, som han med sin rystende Haand kastede hen mod de to Rækker tilklippede Træer.

„Derpaa fortsatte han alvorsfuld sin Spadseretur.

„Fra den Dag at regne tabte jeg ham ikke mere af Syne, og hver Morgen begyndte han forfra paa sin ejendommelige Motion.

„Jeg fik en brændende Lyst til at komme til at tale med ham. Tilsidst vovede jeg mig til det; jeg tog Hatten dybt af for ham og sagde:

„Det er dog et dejligt Vejr i Dag.“

„Han besvarede min Hilsen.

„Ja, min Herre, aldeles et Vejr som i gamle Dage.“

„Otte Dage senere var vi Venner og jeg havde faaet hele hans Historie. Han havde i Ludvig den

femtendes Tid været Balletmester ved den store Opera. Hans smukke Stok var en Gave fra Hertugen af Clermont. Naar jeg ledte Samtalen hen paa Dans, kunde han ikke holde op igen med at snakke.

„Saa en Dag betroede han mig:

„Jeg er gift med Mlle Castris, min Herre. Hvis De ønsker det, vil jeg gerne forestille Dem for hende, men hun kommer først herhen senere paa Dagen. Denne Have, ser De, er vor Glæde og vort Liv. Det er alt, hvad vi har tilbage fra gamle Dage. Vi synes, at vi slet ikke kunde leve, hvis vi ikke havde den. Den er gammel og fornem, ikke? Jeg har en Fornemmelse, som om Luften her er ganske den samme som i min Ungdom. Min Hustru og jeg tilbringer det meste af Dagen i den. Men jeg kommer allerede om Morgenen, for jeg staar tidligt op.“

„Saasnart jeg havde spist Frokost, skyndte jeg mig tilbage til Luxembourghaven, og jeg fik snart Øje paa min Ven, som ceremonielt ved sin Arm førte en meget gammel og meget spinkel, helt sortklædt, lille Dame, for hvem jeg blev forestillet. Det var Mlle Castris, den store Ballerine, som var bleven forgudet af Prin-

serne, forgudet af Kongen, forgudet af hele det galante Aarhundrede, som synes at have ladet en Duft af Elskov blive tilbage i Verden.

„Vi satte os alle tre paa en Bænk. Det var i Maj Maaned. En mild Blomsterduft bølgede gennem de sirlige Alleer; Solen listede sig ned gennem Bladene og saaede store Lysdraaber ud over os. Mlle Castris' sorte Kjole saa ud, som om den var dyppet i Solskin.

„Der var ikke en Sjæl i Haven. I det fjerne hørtes Droskernes Rullen.

„Forklar mig en Gang," sagde jeg til den gamle Balletmester, „hvorledes Menuetten egentlig var?"

„Han skælvede:

„Menuetten, min Herre, det var Dronningen for alle Danse og Dansen for alle Dronninger, forstaar De mig? Fra det Øjeblik, det var forbi med Kongerne, var det ogsaa forbi med Menuetten."

„Og i en svulmende Stil begyndte han paa en begejstret Lovprisning, hvoraf jeg intet forstod. Jeg bad ham om at beskrive mig Trinene, alle Bevægelserne, Stillingerne. Han forsnakkede sig, kunde ikke finde Ordene, og blev nervøs, ulykkelig og ude af sig selv over sin Afmagt.

„Men pludselig vendte han sig om imod sin alder-

Lue Bardue

stegne Livsledsagerinde, som stadig sad lige tavs og alvorlig:

„Elise, vil Du ikke? Vil Du ikke nok, hvad, saa vilde Du være rigtig sød? Jeg vilde dog gerne vise den Herre, hvorledes det var.“

„Hun saa' sig lidt ængstelig om til alle Sider, rejste sig og stillede sig uden at sige et Ord ligeover-for ham.

„Saa blev jeg Vidne til en uforglemmelig Scene.

„Med barnlige Lader dansede de frem og tilbage foran hinanden, smilte, bukkede, nejede og trippede ligesom to gamle Dukker, som en ligesaa gammel Me-kanisme, der har været itu, men igen er bleven gjort i Stand af en af Fortidens dygtigste Arbejdere, faar til at danse efter hin Tids Skik.

„Og medens jeg saa' paa dem bevægedes mit Hjerte af ukendte Stemninger, og jeg følte mig opfyldt af et uudsigeligt Vemod. Det forekom mig, at det Syn, jeg saa' for mig, baade var ynkeligt og komisk, at det var et helt Aarhundredes afblegede Skygge. Jeg havde Lyst til at le og følte paa samme Tid Trang til at græde.

„Pludselig stansede de. Menuetten var forbi. I nogle Sekunder blev de staaende lige overfor hinanden

og skar de mest overraskende Grimacer; saa faldt de hulkende i hinandens Arme.

„Tre Dage senere rejste jeg bort til en Provins. Jeg saa' dem aldrig mere. Da jeg atter kom tilbage til Paris, var Planteskolen bleven ophævet. Hvad er der bleven af de to gamle uden deres kære Have fra fordums Dage med dens Gange, dens Fortids-Duft og dens Elmes gratiøse Figurer?

„Er de døde? Flakker de om i de moderne Gader som et Par Forviste uden Haab? Eller danser de som snurrige Spøgelser en fantastisk Menuet i Maaneskin mellem Cypresserne paa en Kirkegaard, ned ad grusbelagte Stier, kantede med Grave?

„Mindet om dem lever stadig i min Sjæl, jeg kan ikke slippe det, det sidder fast og smerter som et Saar. Hvorfor? Jeg ved det ikke.

„De finder det formodentlig latterligt?“

TIL SØS

Til Søs.

Til Henry Céara.

For nogen Tid siden kunde man i Bladene læse følgende Linier:

Boulogne-sur-Mer, den 22. Januar. — Der skrives til os:

„En skrækkelig Ulykke har vakt stor Bestyrtelse blandt hele vor Fiskerbefolkning, som allerede i de sidste to Aar er bleven haardt prøvet. En Fiskerbaad, sejlet af Ejeren, Javel, blev paa Hjemvejen til Havnen slynget mod Vest og knustes mod Bølgebryderens Klipper udfor Havnemolen.

„Til Trods for alle Redningsbaadenes Anstrængelser og til Trods for, at der med Raketter blev sendt Liner ud til Folkene, omkom Skibsdrengen og fire Mand.

„Det daarlige Vejr holder sig. Der befrygtes nye Ulykker.“

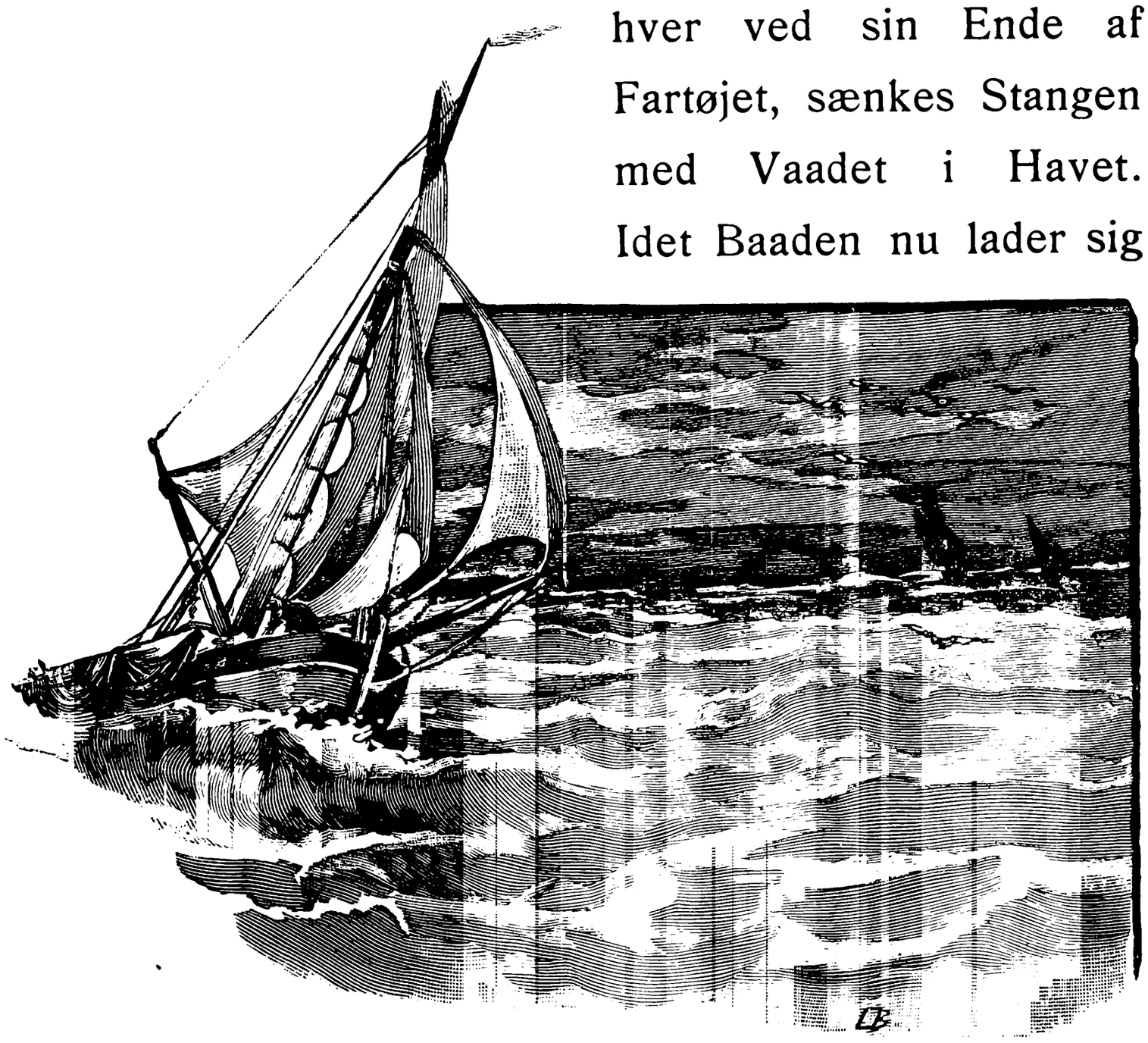
Hvem er den Javel? Er det den enarmedes Broder?

Hvis den stakkels Mand, som er bleven skyllet omkring af Bølgerne, og som maaske har fundet sin Død under Vragstumperne af sin sønderslaaede Baad, er den, jeg tænker paa, saa har han for atten Aar siden overværet et andet Drama, et Drama, der var simpelt og forfærdeligt, som alle de Dramaer, der foregaar paa Havet.

Javel, den ældre, var den Gang Ejer af en Slæbevaadsbaad.

En Slæbevaadsbaad er det rigtige Fiskerfartøj. Med sit runde Skrog er det saa solidt, at det ikke behøver at frygte noget Slags Vejr, det tumles uden Frist om paa Bølgerne ligesom en Prop, altid er det ude, altid gennempisket af Kanalens skarpe og salte Blæst; med svulmende Sejl bearbejder det utrætteligt Havet; ud fra den ene Side hænger et stort Vaad, som skraber Oceanets Bund og løsner og opsamler alle de Dyr, der sover mellem dets Klipper, de flade Fisk, som ligger klæbede til Sandet, de tunge Krabber med deres krogede Kløer og Hummerne med de spidse Moustacher.

Naar Brisen er frisk og Bølgeslaget kort, giver Baaden sig til at fiske. Nettet er fæstet langs henad en lang Træstang, som er afstivet med Jern; ved Hjælp af to tykke Tove, der glider paa to Ruller, anbragte hver ved sin Ende af Fartøjet, sænkes Stangen med Vaadet i Havet. Idet Baaden nu lader sig

drive for Vind og Strøm, slæber den afsted med dette Redskab, som hærger og plyndrer Havbunden.

Javel havde om Bord sin yngre Broder, fire Mand og en Skibsdreng. Han var i smukt, klart Vejr sejlet ud fra Boulogne for at kaste Vaadet ud.

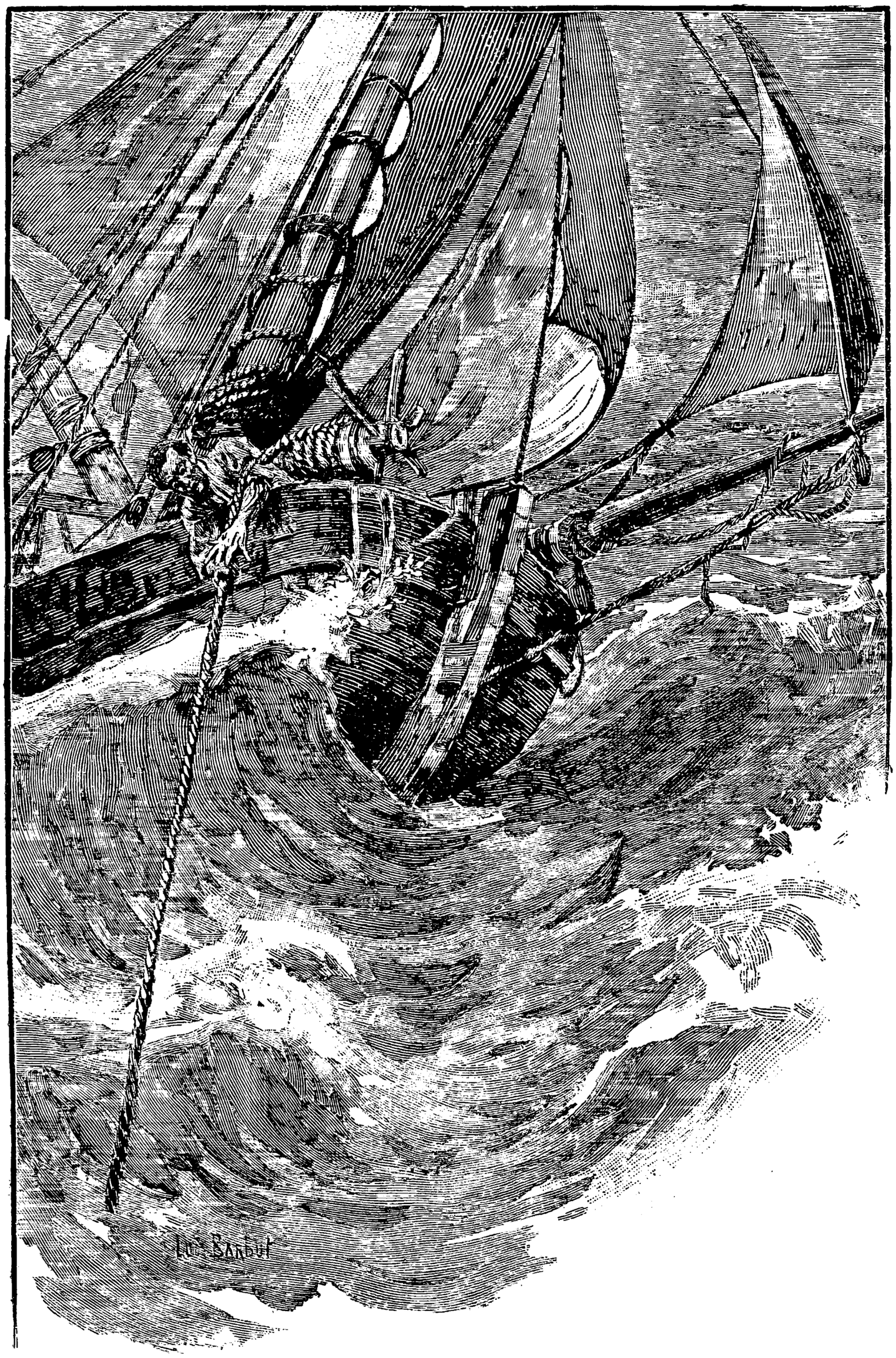
Men det blæste snart op og en Storm tvang Baaden

til at flygte. Den søgte over mod den engelske Kyst, men det oprørte Hav piskede mod Klinterne, rasede mod Landjorden og gjorde det umuligt at komme ind i nogen Havn. Den lille Baad stod atter udefter og vendte tilbage til den franske Kyst. Stormen gjorde stadig Havnedæmningerne utilgængelige, alle de Steder, hvor Fartøjet kunde have søgt Ly, var indhyllede i Skum, Larm og Fare.

Baaden styrede atter ud i rum Sø; den fo'r hen over Bølgerne, svajende, gennemrusket, drivende vaad, overdænget med vældige Skvulp, men til Trods for alt med Humøret oppe; den var vant til at være ude i Storme, som til Tider kunde tvinge den til at tilbringe en fem, seks Dage flakkende rundt mellem de to Genbolande uden at kunne lægge ind nogen af Stederne.

Endelig, da de atter var kommen ud i rum Sø, stilnede Blæsten, og skønt Bølgerne endnu gik højt, gav Javel alligevel Ordre til at kaste Vaadet ud.

Det store Fiskenet blev altsaa hevet udenbords og to Mænd forude og to bagude begyndte at dreje Spillet med Tovene. Pludselig rørte Vaadet ved Bunden, men en vældig Bølge fik Fartøjet til at hælde og Javels yngre Broder, som havde taget Plads forude og styrede Nettets Nedsænkning, vaklede og fik sin Arm i Klemme

Lic. Barbut

mellem Tovet, som ved Rykket et Øjeblik var blevet slappet, og Træet, hvorover det gled. Han gjorde en fortvivlet Anstrængelse for med den anden Haand at løfte Tovet, men Baaden slæbte allerede Vaadet og det strammede Tov gav ikke efter.

Manden, der krympede sig af Smerte, raabte om Hjælp. Alle ilede til. Hans Broder forlod Roret. De kastede sig over Tovet og bestræbte sig for at frigøre Armen, som det knuste. Det var forgæves.

„Vi maa skære det over," sagde en Matros og trak op af sin Lomme en bred Kniv, som i to Snit kunde redde den ulykkeliges Arm.

Men at skære Tovet over vilde være det samme som at miste Vaadet, og Vaadet kostede Penge, mange Penge, femten Hundrede Francs; og det tilhørte Javel den ældre, som saa' stærkt paa sine Ejendele.

Han skreg med angstfyldt Hjerte:

„Nej, nej, skær det ikke over, vent, jeg vil luve."

Og han løb hen til Roret og lagde Rorpinden haardt om.

Baaden lystrede næsten ikke, den var lammet af Nettet, der hindrede dens Bevægelser, og blev desuden ført med af Vinden og Strømmen.

Javel den yngre lod sig falde ned paa Knæ; hans Tænder var sammenbidte og hans Øjne flakkede vildt.

Han sagde intet. Hans Broder kom tilbage, stadig lige angst for Matrosens Kniv:

„Vent, vent, skær ikke, vi kan kaste Ankeret ud.“

Ankeret blev kastet, hele Kættingen blev løbet ud, hvorpaa Spillet blev drejet tilbage for at slappe Vaadtovene. Det lykkedes, og endelig blev Armen, som hang ganske livløs i det blodige uldne Ærme, gjort fri.

Javel syntes fuldstændig sløv. Blusen blev trukket af ham og noget frygteligt kom til Syne, en uformelig Masse, hvorfra Blodet strømmede rykvis ud, som om det blev pumpet frem inde fra. Manden kastede et Blik paa sin Arm og mumlede:

„Færdig!“

Saa, da Blodet samlede sig i en Pøl paa Dækket, skreg en af Matroserne:

„Han forbløder sig, vi maa surre Aaren.“

De tog et Stykke Sejlgarn, et Stykke tykt, brunt, tjæret Sejlgarn, snærede det om Armen ovenover Saaret og trak til af alle Livsens Kræfter.

Blodet stansede lidt efter lidt og tilsidst hørte det helt op med at løbe.

Javel den yngre rejste sig, hans Arm hang slapt ned ved Siden. Han tog om den med den anden

Haand, løftede den op, drejede den og rystede den. Alt var brudt, Knoglerne knuste; Musklerne alene holdt den fast til Kroppen. Han betragtede den med et sløvt eftertænksomt Blik. Saa satte han sig paa et sammenfoldet Sejl og Kammeraterne raadede ham til stadig at holde Saaret vaadt for at undgaa Koldbrand.

En Spand blev stillet hen ved Siden af ham og med et Minuts Mellemrum øste han Vandet op ved Hjælp af et Glas og badede uafbrudt Armen ved at lade en lille Straale klart Vand løbe ned over den.

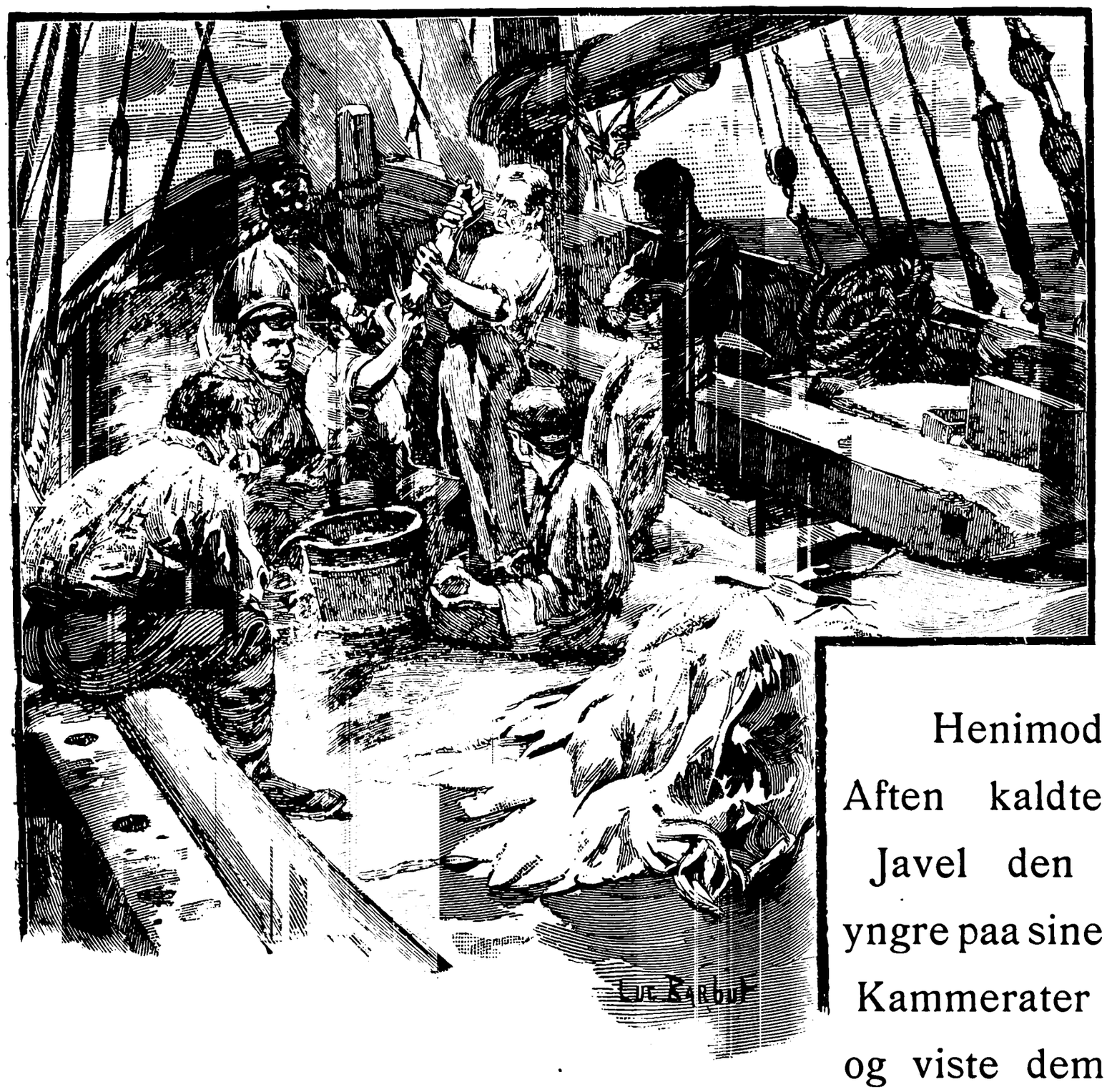
„Du har det vist bedre nede," sagde hans Broder.

Han gik nedenunder, men efter en Times Forløb kom han atter op; han kunde ikke lide at være alene, og desuden foretrak han at være i fri Luft. Han satte sig paany paa Sejlet og begyndte igen at bade sin Arm.

Fangsten var god. De store hvidmavede Fisk laa, gennemrystede af Dødstrækninger, ved Siden af ham; han sad og stirrede paa dem uden at høre op med at overrisle sin knuste Arm.

Da de skulde lægge ind til Boulogne, brød en ny Storm løs, og det lille Fartøj maatte begynde forfra paa sin Omflakken, skumplende og rystende den uhyggeligt Tilskadekomne.

Natten faldt paa. Stormen varede ved lige til Daggry. Da Solen stod op, fik de atter England i Sigte, men da Havet havde lagt sig lidt, gav de sig til at krydse tilbage mod Frankrig.

Henimod Aften kaldte Javel den yngre paa sine Kammerater og viste dem nogle sorte Striber, en styg begyndende Forraadnelse, paa hele den Del af Armen, som hang slapt og dinglede.

Matroserne undersøgte den og fremsatte deres Anskuelser om den.

„Det kunde lige godt se ud til Koldbrand," mente den ene.

„Der maa Saltvand til," erklærede en anden.

Der blev hejst noget Saltvand op og hældt ud over det syge Sted. Den Tilskadekomne blev ligbleg, skar Tænder og vred sig lidt; men han skreg ikke.

Saa, da Svien var taget af, sagde han til sin Broder:

„Giv mig din Kniv."

Broderen rakte ham Kniven.

„Hold min Arm lige op i Vejret og træk i den."

Der blev gjort, som han bad om.

Saa gav han sig selv til at skære. Han skar langsomt og med Eftertanke og oversnittede de sidste Sener med Bladet, der var saa skarpt som en Barberkniv, og snart havde han kun en Stump tilbage. Han udstødte et dybt Suk og erklærede:

„Det maatte gøres. Jeg var færdig."

Han syntes lettet og aandede i kraftige Drag. Han gav sig atter til at hælde Vand over det Stykke af Armen, han havde tilbage.

Natten blev igen slem og de kunde endnu ikke komme i Land.

Da Dagen gryede, tog Javel den yngre sin afskaarne Arm og undersøgte den længe. Den var gaaet stærkere i Forraadnelse. Kammeraterne kom ogsaa hen for at undersøge den, de lod den gaa fra Haand til Haand, befølte den, vendte og drejede den og lugtede til den.

Hans Broder sagde:

„Det er vel det bedste at kyle den overbord.“

Men Javel den yngre blev vred:

„Det manglede bare! Det manglede bare! Jeg vil inte ha' det. Den tilhører vel nok mig, eftersom det er min Arm, ikke sandt?“

Han tog den og lagde den ned mellem sine Fødder.

„Den raadner alligevel,“ sagde den ældste.

Pludselig fik den Tilskadekomne en Idé. For at holde Fisken frisk, naar de var længe ude paa Havet, plejede de at lægge den lagvis ned i Salttønden.

Han spurgte:

„Hvorfor skulde jeg inte putte den ned i Lagen?“

„Næ, det er sandt,“ erklærede de andre.

En af Tønderne, som allerede var fuld af de sidste Dages Fangst, blev tømt ud og Armen blev lagt helt ned paa Bunden. Der blev strøet et Lag Salt oven over, og derefter blev Fiskene igen en efter en lagt paa Plads.

En af Matroserne kom med en Spøg:

„Barestens jeg inte kommer til at sælge den, naar jeg raaber med Fiskene!“

De lo allesammen undtagen de to Brødre Javel.

Det blæste stadig stærkt. De blev ved at krydse i Retning af Boulogne lige til den næste Dag Klokken ti. Den Tilskadekomne blev ved med at hælde Vand over Saaret.

Fra Tid til anden rejste han sig og gik op og ned ad Dækket.

Hans Broder, der passede Roret, fulgte ham med Øjnene og rystede paa Hovedet.

Omsider naaede de ind i Havnen.

Lægen undersøgte Saaret og erklærede, at der intet videre var at frygte. Han lagde en rigtig Forbinding om og anordnede Hvile. Men Javel vilde ikke lægge sig, førend han havde faaet sin Arm, og han skyndte sig tilbage til Havnen for at finde Tønden, som han havde mærket med et Kors.

Den blev tømt i hans Nærværelse og han greb Armen, som i Lagen havde trukket sig sammen og var bleven friskere. Han svøbte den ind i et Haandklæde, han havde taget med til dette Brug, og gik hjem.

Hans Kone og hans Børn undersøgte Faderens afskaarne Arm, følte paa Fingrene og bortskrabede de

Saltkorn, der var bleven siddende under Neglene; saa blev Snedkeren kaldt til for at lave en lille Kiste.

Den næste Dag stillede hele Fartøjets Mandskab for at overvære det afskaarne Lems Begravelse. De to Brødre gik Side om Side i Spidsen for Sørgetoget. Kirkens Sakristan gik med Kisten under Armen.

Javel den yngre hørte op med at sejle. Han fik en lille Ansættelse ved Havnen, og naar han senere

hen talte om sit Ulykkestilfælde, betroede han altid ganske sagte sin Tilhører:

„Ja, hvis min Broder havde villet skære Tovet over, saa havde jeg haft min Arm endnu, det er sikkert nok. Men han ser nu en Gang meget paa sine Ejendele.“

HELGENFABRIKANTEN

Helgenfabrikanten.

Til Paul Alexis.

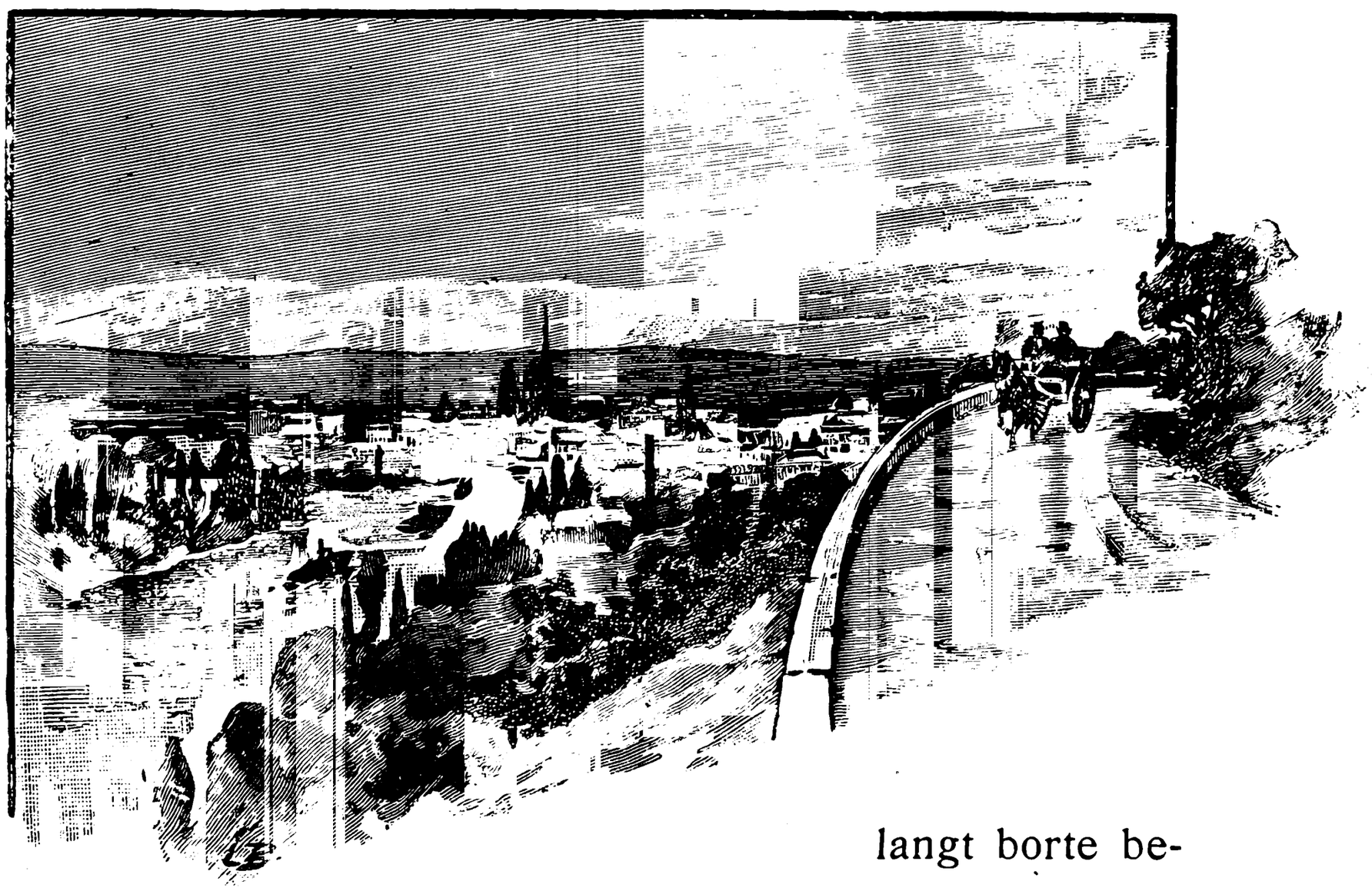
Vi kørte ud fra Rouen og fulgte i Trav Vejen til Jumièges. Den lette Vogn fløj hurtigt gennem de grønne Græsmarker, saa slog Hesten over i Skridt for at arbejde sig op ad Bakken ved Canteleu.

Dèr findes en af de smukkeste Udsigter i hele Verden. Bagved er Rouen, Byen med de mange Kirker, med de gotiske Klokketaarne, der er lige saa gennembrudte som udskaaret Elfenbensnips; lige overfor ligger Fabrik-Forstaden, Saint-Sever, hvis tusinde rygende Skorstene ranker sig op imod Himlen som Genboer til den gamle Stads tusinde hellige Taarne.

Dèr ligger Domkirkens Spir, den største Højde, Menneskehænder har bygget op; og dernede „Lynet"s „Ildpumpe", dets næsten lige saa uhyre Rival, som

rager en Meter op over den største af Ægyptens Kæmpepyramider.

Foran os snoede Seinen sig, oversaaet med Øer, tilhøjre kantet med hvide Klinter, kronede af en Skov, og tilvenstre med mægtige Græsgange, som langt,

langt borte begrænsedes af en anden Skov.

Hist og her laa store Skibe for Anker langs Bredden af den brede Flod. Tre vældige Dampere gled efter hinanden afsted i Retning mod Havre og en Kæde af Fartøjer, dannet af en Tremaster, to Skonnerter og en Brig, blev trukket op mod Rouen af en lille Bugserdamper, der udspyede en Sky af sort Røg.

Min Ledsager, som var barnefødt paa denne Egn, saa' ikke en Gang paa det overraskende Landskab, der oprullede sig for os, men sad hele Tiden og smilte; det var, som om han lo indvendig. Pludselig brød det ud af ham:

„De kan tro, De skal faa noget komisk at se; Fa'r Mathieus Kapel! Det er Syltetøj, min Gode."

Jeg tilkastede ham et forbauset Blik. Han fortsatte:

„De skal faa et lille Kig ind i Normandiet, som ikke saa snart skal gaa Dem af Glemme. Fa'r Mathieu er den bedste normanniske Type i mange Miles Omkreds og hans Kapel er et af Verdens Underværker, hverken mere eller mindre. Men det er bedst, at jeg først giver Dem en lille Forklaring.

„Fa'r Mathieu, som ogsaa gaar under Navnet „Fa'r Druk", er en forhenværende Stabssergent, der har trukket sig tilbage til sin Hjemstavn. Han sidder inde med alle de fornødne Forudsætninger til at kunne smelte en gammel Soldats grovkornede Lystighed og den normanniske Bondes udspekulerede Fiffighed sammen til et fuldendt Hele. Da han var kommen tilbage til sin fædrene Egn, lykkedes det ham ved mangesidig Protektion og Udfoldelse af en vidunderlig Snedighed at blive udnævnt til Opsynsmand ved et undergørende

Kapel, som har den hellige Jomfru til Patronesse, og som væsentlig bliver søgt af besvangrede Piger. Han har døbt sin Mirakelstatue: „Vor Frue for den svære Mave“ og han behandler den med en Slags overlegen Fortrolighed, som dog ikke udelukker en vis Respekt. Han har selv forfattet og ladet trykke en særlig Bøn til sin GODE JOMFRU. Denne Bøn er et Mesterværk af ufrivillig Ironi og et ægte Udtryk for den normanniske Tankegang, hvori Spotteriet er blandet med Helgenfrygten, den overtroiske Frygt for et eller andets hemmelige Indflydelse. Han tror ikke meget paa sin Jomfru og alligevel tror han lidt paa hende, af Forsigtighed, og han tager Hensyn til hende, af Politik.

„Her er Begyndelsen af denne mærkelige Bøn:

„Vor gode Frue, hellige Jomfru Marie, som er den naturlige Patronesse for alle ugifte Mødre her paa Egnen og over hele Jorden, beskyt din Tjenerinde, som har syndet i et Øjebliks Forglemmelse.“

— — — — — — — — — — — —

„Og Paakaldelsen ender saaledes:

„Men kald fremfor alt din hellige Ægtefælles Naade ned over mig og gaa i Forbøn for mig hos Gud Fader,

saa at han skænker mig en Mand, der er ligesaa god som din."

„Denne Bøn, som er forbudt af den lokale Gejstlighed, sælger han underhaanden, og den gaar for at være i høj Grad saliggørende for dem, der fremsiger den med den tilstrækkelige Andagt.

„Han taler i det hele taget om den hellige Jomfru paa samme Maade som en frygtet Fyrste bliver omtalt af sin Kammertjener, der er inde i alle sin Herres smaa intime Hemmeligheder. Han kan en Mængde morsomme Historier om hende og han er ikke bange for med dæmpet Stemme at fortælle dem, naar han sidder sammen med gode Venner ved et Glas.

„Men det vil De selv komme til at høre.

„Da de Indtægter, som tilflyder ham gennem Kapellet, ikke forekommer ham tilstrækkelige, har han til sin Jomfru føjet en lille Handel med Helgener. Han fører dem alle eller næsten alle. Da der ikke var Plads til dem i Kapellet, har han indlogeret dem i Brændeskuret, hvorfra han henter dem ud, saasnart en Troende spørger efter dem. Han har selv lavet disse Træfigurer, som er uimodstaaelig komiske, og han har malet dem alle skrigende grønne med noget Farve, som blev tilovers et Aar, da han fik sit Hus strøget over. De ved nok, at Helgenerne helbreder Syg-

domme, men hver af dem har sin Specialitet, og det gælder om ikke at forveksle dem eller tage fejl. De er lige saa skinsyge paa hinanden indbyrdes, som om de var Skuespillere.

„For ikke at gøre forkert, gaar de gamle Koner til Mathieu for at spørge ham til Raads:

„Hvad for en Helgen er monstro den bedste for Ørepine?“

„Ja, der er jo Sankt Osymus, som er god; saa er der ogsaa Sankt Pamphilius, han er heller ikke daarlig.“

„Men det er endnu ikke alt.

„Da Mathieu har en Del Tid tilovers, saa drikker han; men han drikker kunstnerisk og med Overbevisning, saa rigeligt, at han er fuld hver eneste Aften. Han er fuld, men han ved det; han ved det saa godt, at han hver Dag optegner den nøjagtige Grad af sin Drukkenskab. Det er egentlig hans Hovedbeskæftigelse, Kapellet kommer først bagefter.

„Og han har opfundet — hør godt efter og hold Dem fast — han har opfundet „Dillemetret“.

Instrumentet eksisterer ikke, men Mathieus Iagttagelser er ligesaa nøjagtige som en Matematikers.

„De vil bestandig høre ham sige:

„Siden i Mandags har jeg naaet fem og fyrre.“

„Eller:

„Jeg var mellem to og halvtreds og otte og halvtreds.“

„Eller ogsaa:

„Jeg havde vel en seks og treds à halvfjerds.“

„Eller ogsaa:

„Saa skulde da Satan staa i det. Jeg troede, at jeg var hen ad de halvtreds, og saa opdager jeg, at jeg er paa fem og halvfjerds.“

„Han tager aldrig fejl.

„Han forsikrer, at han aldrig har naaet at faa Meteren fuld, men da han selv tilstaar, at hans Iagttagelser hører op med at være nøjagtige, saasnart han er kommen over de halvfems, kan man ikke stole ubetinget paa denne Forsikring.

„Naar Mathieu indrømmer, at han er kommen over de halvfems, saa kan De være rolig for, at han er mægtig fuld.

„Ved saadanne Lejligheder bliver hans Kone, Mélie — nok en Seværdighed — ude af sig selv af Raseri. Hun venter paa ham i Døren, og saasnart han kommer, hyler hun:

„Naa, der er Du, dit Svin, din Drukkenboldt, dit Afskum!“

„Smilet dør om Mathieus Mund, han retter sig i Vejret ligeoverfor hende og siger i en stræng Tone:

„Hold Mund, Mélie, det er ikke Øjeblikket til at indlade sig paa Drøftelser. Vent til i Morgen.“

„Hvis hun saa bliver ved med at skrige op, gaar han tættere hen til hende og fortsætter med dirrende Røst:

„Hold din Kæft, siger jeg; jeg er lige paa halvfems; jeg maaler ikke mere; tag Dig i Agt eller jeg slaar!“

„Saa holder Mélie klogelig inde.

„Hvis hun imidlertid næste Dag vil komme tilbage til dette Æmne, ler han hende lige op i Ansigtet og svarer:

„Saa, saa! lad os bare ikke tale mere om det, nu er det jo forbi. Saalænge jeg ikke har naaet op til Meteren, gør det ikke noget. Men hvis jeg kommer over Meteren, giver jeg Dig Lov til at skænde paa mig, paa Ære!“

Vi var naaet op til Toppen af Bakken. Vejen gik ind gennem den herlige Roumare Skov.

Efteraaret, det vidunderlige Efteraar, blandede sit Guld og sit Purpur med det sidste levende Grønne, som om noget af Solen var smeltet og i Draaber dryppet ned i Skovenes Tykning.

Vi kørte igennem Duclair; saa i Stedet for at køre videre til Jumièges drejede min Ven af tilvenstre ind paa en Tværvej, som førte ind i Krattet.

Og snart fik vi oppe fra Toppen af en stor Bakke igen Udsigt ned over den prægtige Seine-Dal, hvori Floden snoede sig for vore Fødder.

Vi stansede udenfor en ganske lille Bygning tilhøjre; den var skifertækket og prydet med et lille Taarn af Størrelse som et Parasolskaft; den støttede sig op til et nydeligt lille Hus med grønne Skodder og helt overbevokset med Kaprifolier og Roser.

En kraftig Stemme raabte:

„Der kommer Venner!“

Og Mathieu viste sig paa Tærskelen. Det var en mager Mand paa en tredsindstyve Aar. Han havde Fuldskæg og lange hængende Moustacher.

Min Ledsager trykkede hans Haand og forestillede mig for ham. Mathieu lod os træde ind i et køligt Køkken, som ogsaa tjente ham til Opholdsværelse.

Han sagde:

„Ser De, min Herre, jeg holder nu ingen særlig Dagligstue. Jeg kan bedst lide ikke at komme for langt fra Madgryden. Kasserollerne er et udmærket Selskab.“

Saa vendte han sig om imod min Ven:

„Hvorfor kommer De en Torsdag? De ved jo, at det er min *Jomfru*'s Konsultationsdag. Jeg kan ikke gaa hjemmefra.“

Han løb hen til Døren og udstødte et skrækkeligt Brøl: „Mélie!“, som maatte runge helt ned til Matroserne paa Skibene, der gled op og ned ad Floden helt nede i Dalens Bund.

Mélie svarede ikke.

Mathieu kneb lunt det ene Øje til:

„Hun er ikke rigtig fornøjet med mig, ser De, fordi jeg i Gaar var oppe paa de halvfems.“

Min Ledsager gav sig til at le:

„Paa de halvfems, Mathieu? Hvorledes gik det til?“

Mathieu svarede:

„Det skal jeg saamænd sige Dem. Det var mig ikke muligt sidste Aar at opdrive mere end tyve Skæpper Abrikosæbler. Der er ingen flere, og dog er de de eneste til at lave Most af. Saa lavede jeg altsaa

et Fad, som jeg i Gaar stak Hul paa. Det er en Nektar kan De tro, af en Nektar at være; De skal selv faa den at smage. Polyte var her og vi gav os til at drikke en Slurk og saa nok en, for man kunde blive ved at drikke af det lige til i Morgen. Tilsidst faar de mange Slurke mig til at blive helt kold i Maven. „Hvad om vi tog en lille Kognak for at varme os“, siger jeg til Polyte. Han var straks med paa det. Men Kognaken satte Ild i Kroppen paa os, saa at vi igen maatte ty til Mosten. Og saadan bliver vi ved fra Varme til Kulde og fra Kulde til Varme til jeg paa en Gang mærker, at jeg er naaet til halvfems. Polyte var ikke langt fra Meteren.“

Døren gik op og Mélie viste sig. Uden en Gang at give sig Tid til at sige Goddag til os, skreg hun:

„I forbandede Svin, I var minsandten oppe paa Meteren begge to.“

Men Mathieu blev vred:

„Sig ikke saadan noget, Mélie, sig ikke saadan noget; jeg har aldrig været paa Meteren.“

Vi fik en fortrinlig Frokost, som blev serveret foran Døren under to Lindetræer ved Siden af det lille Kapel ved „Vor Frue for den svære Mave“ og ligeover for det storslaaede Landskab. Og Mathieu fortalte os

med en vis Spot blandet med overraskende Lettroenhed de mærkværdigste Mirakelhistorier.

Vi havde drukket meget af den herlige, pikante, søde, friske og berusende Æblemost, som han foretrak fremfor alle andre Drikke, og vi sad overskrævs paa Stolene og røg af vore Piber, da to skikkelige Koner kom gaaende hen imod os.

De var gamle, indtørrede og krumbøjede. Efter at have hilst, bad de om Sankt Blanc. Mathieu blinkede hen til os og svarede:

„Nu skal De faa ham.“

Og han forsvandt ind i sit Brændeskur.

Han blev vel nok en fem Minutter derinde, saa kom han tilbage med et bestyrtet Ansigt. Han løftede Armene mod Himlen:

„Jeg ved ikke, hvad der er blevet af ham; jeg kan ikke længere finde ham, og jeg er dog vis paa, at jeg havde ham.“

Han holdt begge Hænderne som en Raaber for Munden og brølte igen:

„Mélie!“

Konen svarede fra den anden Ende af Gaarden:

„Ja, hvad er der?“

„Hvor er Sankt Blanc? Jeg kan ikke finde ham noget Steds i Skuret.“

Mélie udkastede følgende Formodning:

„Var det ikke ham, som Du tog forgangen Uge til at stoppe Hullet i Kaninhuset med?“

Mathieu skælvede:

„I Djævelens Skind og Ben, det er nok muligt!“

Saa sagde han til Konerne:

„Følg bare med.“

De fulgte efter ham og vi gjorde det samme, syge af undertrykt Latter.

Det forholdt sig rigtigt. Stukket ned i Jorden som en simpel Pæl og oversmurt med Skarn og Søle tjente Sankt Blanc til Lukke for Kaninerne.

Saasnart de to Koner fik Øje paa ham, faldt de paa Knæ, slog Kors for sig og begyndte at mumle Bønner. Men Mathieu styrtede frem og sagde til dem:

„Vent lidt, De ligger jo midt i Snavset, nu skal jeg give Dem et Knippe Hø.“

Han hentede Høet og lavede en Slags Bedeskammel af det. Saa kastede han et Blik paa sin medtagne Helgen, og øjensynlig bange for, at den skulde bringe hans Forretning i Miskredit, tilføjede han:

„Det er bedst at vaske ham en Smule af.“

Han tog en Spand og en Børste og gav sig til at skrubbe kraftigt løs paa sin Træmand, medens de to gamle stadig laa og bad.

Da han var færdig, erklærede han:

„Saa, nu fejler han ingenting mere.“

Og han fik os tilbage for at drikke endnu et Bæger. Men da han førte Glasset til Munden, stansede han og sagde lidt forlegen:

„Det er lige meget, da jeg stak Sankt Blanc ned til Kaninerne, mente jeg, at han ikke mere var noget værd. I de sidste to Aar havde ingen spurgt efter ham. Men Helgenerne, ser De, de gaar alligevel aldrig af Mode.“

Han drak og tilføjede:

„Naa, skal det være et Glas til? Mellem Venner kan man ikke være bekendt at gaa til mindre end halvtreds, og jeg er ikke kommen længere end til otte og tredive.“

EN NORMANNISK BRYLLUPSSPØG

En normannisk Bryllupsspøg.

Til A. de Joinville.

Bryllupstoget skred ned gennem Hulvejen under de høje skyggefulde Træer, der var plantet som Hegn om Gaardene. Først kom de Nygifte, saa deres Slægtninge, saa Gæsterne, saa Egnens Fattige og saa Drengene, der sværmede som Fluer omkring Stadsen, borede sig ind mellem Rækkerne og klatrede op paa Grenene for bedre at komme til at se.

Brudgommen var en køn, kraftig Fyr, han hed Jean Patu og var den rigeste Gaardmand i vid Omkreds. Men fremfor alt var han en fanatisk Jæger, som mistede al sund Sans, naar det gjaldt om at tilfredsstille sin Lidenskab, og som med begge Hænder øste Penge ud til sine Hunde, sine Klappere, sine Frittere og sine Bøsser.

Bruden, Rosalie Roussel, var bleven meget omsværmet af alle de giftefærdige Mænd i Omegnen, thi hun var ret tiltalende og havde en klækkelig Medgift. Hun havde imidlertid valgt Patu, maaske fordi hun syntes bedre om ham end om de andre eller maaske endnu mere fordi han havde mest paa Kistebunden, en Omstændighed, en forstandig normannisk Pige aldrig lader ude af Betragtning.

Idet de drejede ind af Ledet til deres fremtidige fælles Hjem knaldede fyrretyve Geværskud, uden at man kunde se, hvem der affyrede dem, da de skydende havde gemt sig i Grøfterne. Denne Salve vakte stor Munterhed hos Mændene, der trampede tungt af Sted i deres Festklæder, og Patu forlod sin unge Kone og fo'r ind paa en Karl, han havde faaet Øje paa bag et Træ, og vristede Vaabenet fra ham for selv at sende et Skud op i Luften, idet han sprang om som et kaadt Føl.

Saa fortsattes Vejen under Æbletræerne, som allerede var tunge af Frugter, og mellem Køerne, der gloede med deres store Øjne og langsomt rejste sig og blev staaende med Mulen vendt imod Toget.

Mændene blev igen alvorlige efterhaanden som de kom nærmere til Madstedet. Nogle af dem, de rigeste, havde høje skinnende Silkehatte, som skurrede besyn-

Lux Barbut

derligt mod Omgivelserne, de andre bar gamle, storflossede Hovedbedækninger, der saa ud, som om de var lavet af Muldvarpeskind, og de allerfattigste mødte med Kasket.

Alle Kvinderne havde Schawler, som hang slapt over Ryggen og hvis Ender var anbragt ceremonielt over Armene. De var røde, spraglede og flammende, disse Schawler, og deres Pragt syntes at forbavse de sorte Høns paa Møddingen, Ænderne ved Bredden af Dammen og Duerne oppe paa Tagene.

Alt det grønne rundt om, Træerne og Græsset, syntes at blive endnu stærkere ved Siden af dette gloende Purpur og de to Farver, der saaledes blev sammenstillede, blændede under Middagssolens Ild.

Den store Hovedbygning syntes at vente paa dem helt nede ved Enden af Æbletræernes Hvælving. En Røgdunst stod ud gennem Indgangsdøren og de aabentstaaende Vinduer og en tæt Madlugt slog Toget i Møde fra alle den vældige Bygnings Aabninger, ja, endogsaa fra selve Murene.

Som en Slange bugtede Gæsternes Række sig hen over Gaarden, de første, som naaede Huset, brød Kæden og spredtes, medens dens bageste Del endnu ikke var naaet igennem det aabne Led. Grøfterne var overfyldte med Drenge og fattige nysgerrige, og Gevær-

skudene holdt ikke mere op, de knaldede løs fra alle Sider paa en Gang og blandede Luften med Krudtdamp og med den ejendommelige Lugt, der beruser ligesom Absinth.

Foran Indgangen tjattede Kvinderne ned ad deres Kjoler for at slaa Støvet af dem, løsnede Tørklæderne, der tjente dem som Hattebaand, og tog deres Schawler af og lagde dem over Armen; saa først gik de ind i Huset for for Alvor at skille sig af med disse Prydelser.

Bordet var dækket i det store Køkken, som kunde rumme hundrede Mennesker.

Klokken to blev der givet Signal til at gaa til Bords. Klokken otte spistes der endnu, Mændene sad i Skjorteærmer med opknappet Vest og blussende Ansigter og aad som Tærskere. Den gule Æblemost lyste munter, klar og gylden i de store Glas ved Siden af den mørke, blodrøde Vin.

Mellem hver Ret blev der drukket det traditionelle Glas Brændevin, som gød Ild i Aarerne og gjorde Hovederne vilde.

Fra Tid til anden tumlede en af Gæsterne som en overfyldt Tønde ud til de nærmeststaaende Træer og kom lidt efter tilbage lettet og atter sulten.

Kvinderne vare skarlagenrøde, de pustede og støn-

nede og deres Kjoleliv stod ud som Balloner, der paa Midten var klemt ind af Korsettet, men svulmede ud foroven og forneden. Af Blufærdighed blev de siddende ved Bordet, men da en af dem, der var stærkere besværet end de andre, omsider tog Mod til sig og gik ud, fulgte Resten snart hendes Eksempel. De kom igen, gladere og mere lattermilde. Og de grovkornede, spøgende Hentydninger begyndte.

En Krydsild af Sjofelheder fo'r tværs over Bordet, og alle tog Sigte paa Brudenatten. Hele det landlige Vids Arsenal blev udtømt. I hundrede Aar var de samme Slibrigheder gaaet igen ved de samme Lejligheder, og skønt de alle kendte dem, fik de alligevel hver Gang de to Rækker Gæster til at bryde ud i en rungende Latter.

Helt nede ved Enden af Bordet sad fire unge Fyre, som hørte til inde i Nabogaarden, og lagde Raad op om, hvorledes de skulde spille de Nygifte et Puds; de syntes at have fundet paa noget godt, thi de trippede i Gulvet af Fornøjelse og havde travlt med at hviske sammen.

Den ene af dem benyttede sig af et Øjebliks Stilhed til at raabe:

„Det bliver en hel Svir for Krybskytterne i Nat,

i saadan et Maaneskin! . . . Hør Du, Jean, Du faar nok andet at bestille end at passe paa dem, hvad?“

Brudgommen vendte sig om og sagde brysk:

„Naa, det kunde jo være, at jeg ikke vilde raade dem til at komme alligevel!“

Men den anden gav sig til at le:

„Aa jo, de kan roligt komme, Du afbryder saamænd ikke noget for deres Skyld.“

Hele Bordet rystede af Latter, Gulvet gyngede og Glassene klirrede.

Men ved Tanken om, at nogen kunde benytte sig af hans Bryllup til at øve Krybskytteri paa hans Enemærker, blev Brudgommen rasende:

„Ja, lad dem prøve paa det, siger jeg bare!“

Svaret var en Regn af Tvetydigheder, som fik Bruden, der dirrede af spændt Forventning, til at rødme.

Endelig, da der var drukket flere Ankere Brændevin, søgte de alle til Ro. De Nygifte gik ind i deres Sovekammer, der ligesom alle Gaardens andre Værelser laa i Stueetagen. Da det var meget lummert, aabnede de Vinduet og lukkede Skodden. En lille, skrigende smagløs Lampe, en Gave fra Brudens Fader, stod og brændte paa Kommoden, og Sengen var rede til at modtage det unge Par, der ikke til deres første

Favntag behøvede saa mange Ceremonier som Befolkningen i Byerne.

Den unge Kone havde allerede taget sit Hovedtøj og sin Kjole af og sad i Skørt og snørede sine Støvler

op, medens Jean, der var i Færd med at ryge en Cigar ud, skævede fra Siden hen paa sin fremtidige Livsledsagerinde.

Hans Øjne skinnede med en mere sanselig end kærlig Glans, thi han attraaede hende mere end han elskede hende; og pludselig, med en rask Bevægelse som en Mand, der skal til at give sig i Lag med et Arbejde, smed han sin Kjole.

Hun havde taget sine Støvler af og sad nu og trak Strømperne af Benene; saa sagde hun til ham — de havde været Dus fra Barnsben:

„Gaa hen og skjul Dig bag ved Gardinet, medens jeg gaar i Seng.“

Han lod først, som om han vilde sige nej, saa be-

tænkte han sig og gik med en listig Mine hen og gemte sig med Undtagelse af Hovedet. Hun lo og vilde binde ham for Øjnene, og de fjasede lidt sammen, glade og forelskede, uden noget tillært Snærperi og uden Forlegenhed.

For at faa en Ende paa det gav han efter og vendte Ryggen til; saa, paa et Sekund, løsnede hun sit sidste Skørt, der gled ned langs hendes Ben og faldt sammen som en flad Ring omkring hendes Fødder. Hun lod

det blive liggende, traadte ud af det, nøgen under sin flagrende Chemise, og lod sig glide ned i Sengen, hvis Fjedre gav sig under hendes Vægt.

Han skyndte sig hen til hende, ogsaa han havde faaet sine Støvler af og var i Benklæder. Han bøjede sig ned over sin Kone og søgte hendes Mund, som hun skjulte i Hovedpuden, da der pludselig lød et Geværskud i det fjerne, i Retning af Skoven ved Râpées, forekom det ham.

Han rettede sig urolig i Vejret og løb med bankende Hjerte hen til Vinduet og lukkede Skodden op.

Gaarden laa badet i Fuldmaanens gule Lys. Æbletræernes Skygge forlængede sig som mørke Pletter ud fra deres Fod, og længere borte lyste Markernes modne Korn.

Som Jean stod lænet ud ad Vinduet og lyttede efter hver Lyd i Natten, lagde to blottede Arme sig pludselig om hans Hals og hans Kone trak ham tilbage, idet hun mumlede:

„Bryd Dig ikke om det, hvad gør det, kom med mig.“

Han vendte sig om, omfavnede hende, følte paa hendes Legeme gennem det tynde Linned og løftede hende saa op i sine kraftige Arme og bar hende hen til deres Leje.

Men i samme Øjeblik, han lagde hende ned i Sengen, der bøjede sig under Vægten, lød et nyt Skud, denne Gang betydeligt nærmere.

Saa blev Jean lynende vred og svor:

„Nu skulde da Satan! . . . De tror, at der er Fred og ingen Fare, fordi jeg ikke vil gaa fra Dig . . . Men vent bare, vent bare!“

Han trak sine Støvler paa, tog sit Gevær, der altid hang saaledes, at han let kunde faa fat i det, ned fra Væggen, løb hen til Vinduet og svingede sig ud i Gaarden.

Hun ventede en Time, to Timer, lige til Daggry. Hendes Mand kom ikke tilbage. Saa tabte hun Hovedet, raabte om Hjælp og fortalte om Jeans Raseri og hans Jagt efter Krybskytterne.

Alle Gaardens Folk satte sig straks i Bevægelse for at gaa ud og søge efter deres Herre.

De fandt ham en halv Mil fra Gaarden. Han stod bundet til et Træ, surret fast fra Hoved til Fod, hans Gevær var ganske forvredet og hans Benklæder drejede skævt, om hans Hals hang to døde Harer og paa hans Bryst var fæstet en Plakat, hvorpaa der stod:

„Man skal smede, medens Jernet er varmt!“

Senere hen, naar han fortalte om sin Bryllupsnat, tilføjede han:

„Ja, det var min Salighed et ordentligt Puds, de dèr spillede mig! De tog mig uden videre i Kraven, de Bæster, og svøbte mig en Sæk om Hovedet, men hvis jeg nogen Sinde kan faa Lejlighed til det, saa vanker der!“

Det er den Maade, man forlyster sig paa ved Brylupper i Normandiet.

DET BÆST TIL MORIN

Det Bæst til Morin.

I

Til M. Oudinot.

„Se," sagde jeg til min Ven Labarbe, „der sagde Du igen „det Bæst til Morin". Hvorfor Pokker hører man aldrig tale om Morin, uden at han betegnes som „det Bæst"?"

Labarbe, som nu er bleven Deputeret, saa' forbløffet paa mig:

„Hvad for noget, Du bor i La Rochelle og Du kender ikke Morins Historie?"

Jeg maatte tilstaa, at jeg virkelig ikke kendte Morins Historie. Saa gned Labarbe sig i Hænderne og begyndte paa sin Fortælling:

„Du har jo kendt Morin selv, ikke sandt? Du husker nok hans store Manufakturforretning paa Kajen i La Rochelle?"

„Ja, aldeles tydelig.“

„Naa ja, vid saa, at Morin i 1862 eller 63 tog ind til Paris, hvor han skulde tilbringe en fjorten Dages Tid. Det officielle Paaskud var, at han skulde forny sit Lager, men i Virkeligheden var det kun for at more sig og slaa Gækken lidt løs. Du ved hvad fjorten Dage i Paris betyder for en Handelsmand fra Provinsen. Det gyder Ild i hans Blod. Variétéforestillingerne og Synet af de mange Kvinder er hver Aften en ny Ophidselse. Han bliver helt ude af sig selv. Han drømmer kun om trikotklædte Danserinder, nedringede Skuespillerinder, runde Ben og bløde Skuldre, altsammen saa nær, at han kun behøver at strække Haanden ud, uden at han dog hverken kan eller tør gøre Forsøg paa det. Det er knapt nok, at han en eller to Gange søger en eller anden tarvelig Tilfredsstillelse. Og naar han rejser hjem, er hans Sjæl endnu i Oprør og hans Tanker ophidsede, medens hans Læber ligefrem har Kløe efter Kys.

„Morin befandt sig netop i denne Sindstilstand, da han løste sin Billet til Rochelle til Iltoget 8,40 om Aftenen, og han spadserede fuld af Fortrydelse og Forvirring op og ned i den store Forsal i Orléans'erbanegaarden, da han pludselig stansede for at iagttage en ung Dame, der stod og kyssede en ældre.

„Hun havde løftet sit Slør op og Morin mumlede begejstret:

„Det var et Satans flot Stykke Pigebarn!“

„Da hun havde sagt Farvel til den ældre Dame, gik hun ind i Ventesalen og Morin fulgte bag efter hende; saa gik hun ud paa Perronen og Morin fulgte bag efter hende; hun steg op i en tom Kupé og Morin fulgte stadig bag efter hende.

„Der var ikke mange Rejsende med Toget. Lokomotivet fløjtede og de kørte. De var alene.

„Morin slugte hende med Øjnene. Hun saa' ud til at være en nitten, tyve Aar; hun var høj og lys, og havde en kæk Holdning. Hun svøbte et Rejsetæppe om sine Ben og strakte sig ud paa Sædet for at sove.

„Morin spurgte sig selv:

„Hvem er hun?“

„Og tusinde Formodninger, tusinde Planer gik igennem hans Hoved. Han sagde til sig selv:

„Der fortælles saa mange Jernbaneæventyr. Det er maaske saadan et, som frembyder sig for mig. Hvem ved? Man kan hurtig faa Lykken med sig! Var det ikke Danton, som sagde: „Man skal blot være dristig, dristig og altid dristig!“? Hvis det ikke var Danton, saa var det Mirabeau. Naa, det er nu lige meget. Men jeg er ikke dristig, deri stikker Humlen. Aah, hvis man blot var Tankelæser! Jeg er vis paa,

at man hver Dag uden at ane det lader de mest storartede Lejligheder gaa forbi sig. Hun behøvede jo kun at gøre en Bevægelse, som kunde lade mig forstaa, at hun ikke vilde have noget imod det . . .“

„Han byggede Luftkasteller, paa hvis Tinder Sejren vinkede. Han forestillede sig, hvorledes han ved sin ridderlige Optræden fik hende til at indlade sig med ham; han vilde gøre hende smaa Tjenester og bedaare hende ved en livlig og galant Konversation, som vilde ende med en Kærlighedserklæring, som atter vilde ende med . . . ja, det kan Du tænke Dig til.

„Natten gik imidlertid hen og den smukke Pige sov stadig, medens Morin sad og udpønsede hendes Fald. Dagen gryede og snart sendte Solen sin første Straale, en lang, klar Straale, der kom ude fra Horisonten, ind over den sovendes indtagende Ansigt.

„Hun vaagnede, satte sig op, kastede et Blik ud gennem Vinduet, et andet hen paa Morin og smilede. Hun smilede lykkeligt, indladende og muntert. Morin skælvede. Der var ingen Tvivl mulig, det Smil havde Adresse til ham, det var en diskret Indbydelse, det var det Tegn, han havde haabet og ventet paa. Det skulde sige det samme, dette Smil, som:

„Hvad er De dog for en Dumrian, hvad er De dog for et Fjols, hvad er De dog for en Taabe, at De er

bleven siddende dèr uden at røre Dem lige fra i Gaar Aftes?

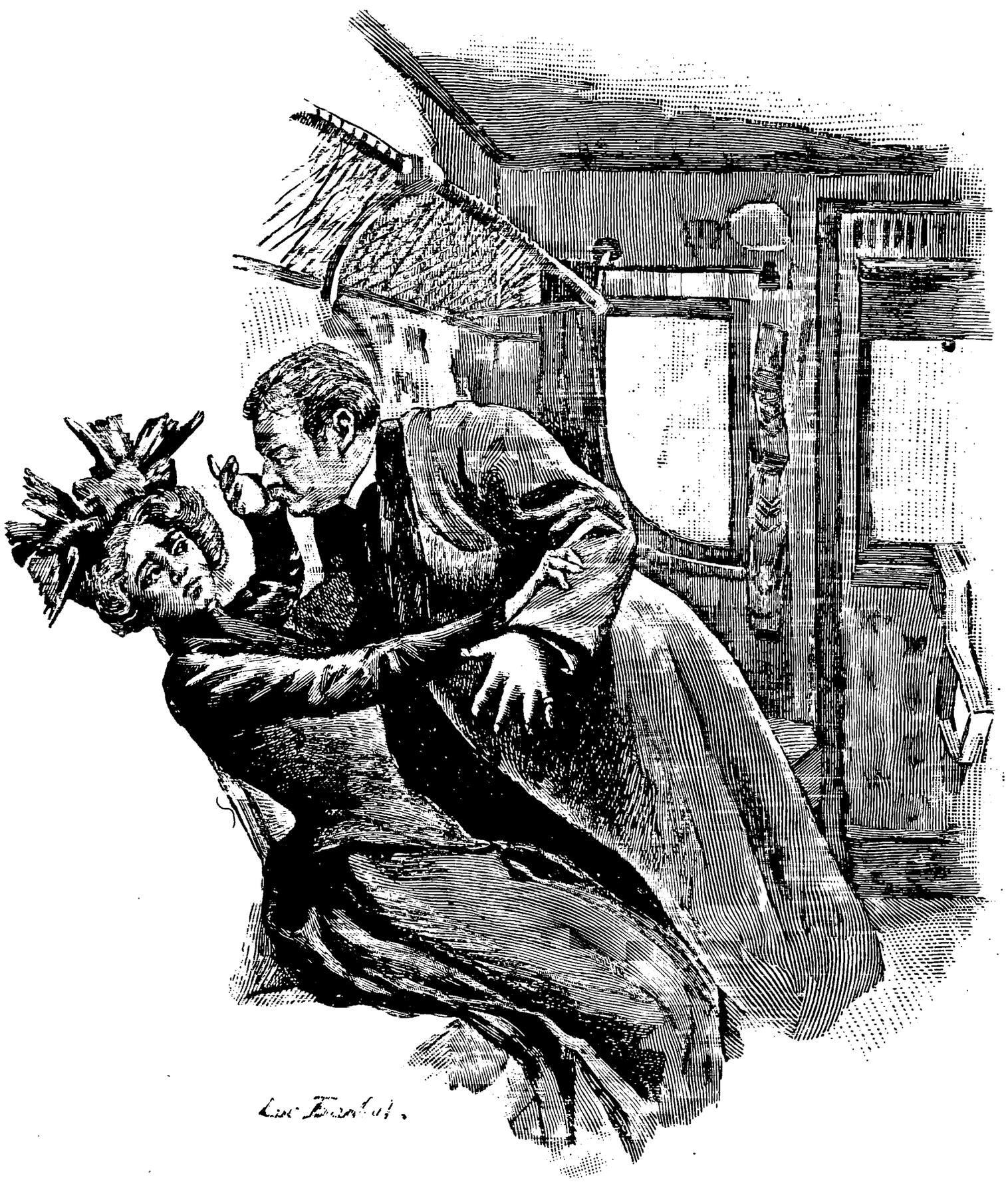
Se dog paa mig, er jeg ikke henrivende? Og De har virkelig kunnet tilbringe hele Natten alene sammen med en saa smuk Kvinde uden at turde gøre det mindste Forsøg paa en Tilnærmelse, store Tosse, som De er!“

„Hun blev ved at se hen paa ham og smile; hun begyndte endogsaa at le. Han tabte aldeles Hovedet og ledte efter noget at sige, som kunde passe til Omstændighederne, en Kompliment, et eller andet, lige meget hvad. Men han fandt intet, intet. Enhver Kryster kan faa et pludseligt Anfald af Mod og saaledes gik det Morin. Han tænkte: „Skidt, jeg vover alt!“ og pludselig uden nogensomhelst Forberedelse kastede han sig over hende med fremstrakte Hænder og lysten Mund, greb hende om Livet og kyssede hende.

„Med et Skrig fo'r hun op og raabte: „Hjælp! Hjælp!“ hvinende af Angst. Hun rev Kupédøren op, fægtende med Armene ud i Luften og vanvittig af Skræk, medens Morin, som var fuldstændig forfjamsket, og som følte sig aldeles overbevist om, at hun vilde kaste sig ud, holdt hende tilbage i hendes Kjole og stammede:

„Frøken . . . aah Frøken . . . Frøken!“

„Toget sagtnede sin Fart og standsede. To Konduktører, som havde faaet Øje paa den unge Dames

fortvivlede Optræden, styrtede til. Hun faldt om i deres Arme, idet hun stønnede:

„Den Mand vilde . . . vilde . . .“

„Og hun besvimede.

„Toget havde gjort Holdt ved Mauzé. Gendarmen paa Banegaarden arresterede Morin.

„Da Offeret for hans Brutalitet igen var kommen til Bevidsthed, afgav hun sin Forklaring. Hendes Udtalelser blev ført til Protokols. Og den stakkels Manufakturhandler fik først Lov til at tage hjem om Aftenen, anklaget for Krænkelse af den offentlige Blufærdighed.

II.

„Jeg var den Gang Redaktør for Departementets ledende Organ, og jeg saa' hver Aften Morin i Kafé du Commerce.

„Dagen efter sit Æventyr kom han hen til mig, han vidste ikke, hvad han skulde stille op. Jeg lagde aldeles ikke Skjul paa min Mening:

„Du er et Bæst. Man har ikke Lov til at opføre sig paa den Maade."

„Han græd; hans Kone havde banket ham og han saa' i Aanden sin Forretning ruineret, sit Navn vanæret og trukket i Skarnet og hvorledes hans Venner, opfyldt af Forargelse, ikke længere vilde tage Hatten af for ham. Han endte med at indgyde mig Medlidenhed og jeg kaldte paa min Medarbejder Rivet, en lille gemytlig Fyr, som altid vidste gode Raad, for at høre, hvad han sagde.

„Han raadede mig til at henvende mig til den kejserlige Fiskal, som var en af mine Venner. Jeg sendte Morin hjem til sig selv og begav mig hen til nævnte Øvrighedsperson.

„Jeg fik at vide, at den krænkede Kvinde var en ung Pige, Frk. Henriette Bonnel, som lige

havde taget sin Lærerindeeksamen i Paris, og som, da hun hverken havde Fader eller Moder, tilbragte sine Ferier hos sin Onkel og Tante, et Par skikkelige Borgerfolk i Mauzé.

„Hvad der gjorde Stillingen alvorligere for Morin var, at Onklen havde indgivet Klage. Det offentlige vilde nok gaa ind paa at lade Sagen falde, hvis blot

denne Klage blev taget tilbage. Det var altsaa det, som det gjaldt om at opnaa.

„Jeg gik hen til Morin. Jeg fandt ham i Sengen, han var saa syg af Sindsbevægelse og Sorg, at han havde maattet lægge sig. Hans Kone, et kraftigt, knoklet og mandhaftigt Stykke Fruentimmer, lod ham ikke et Øjeblik i Fred. Hun fulgte mig ind i Sovekammeret, idet hun skreg mig lige ind i Ansigtet:

„Kommer De for at se til det Bæst til Morin? Værs'go, dèr er han. Afskummet!“

„Og hun plantede sig foran Sengen med Hænderne i Siden. Jeg udviklede, hvorledes Sagerne stod, og han bønfaldt mig om at henvende mig til den unge Dames Familie. Det var en meget delikat Mission, men ikke desto mindre paatog jeg mig den. Den stakkels Fyr blev ved med at gentage:

„Jeg forsikrer Dig, jeg fik ikke en Gang kysset hende, nej, ikke en Gang. Det sværger jeg Dig til!“

„Jeg svarede:

„Det er lige meget, Du er alligevel et Bæst.“

„Og jeg tog tusinde Francs, som han gav mig til at bruge, hvis jeg mente det passende.

„Da jeg imidlertid ikke holdt af at vove mig alene ind i hendes Families Hjem, bad jeg Rivet om at tage med mig. Han gik ind paa det, men paa den Betin-

gelse, at vi rejste med det samme, da han den næste Eftermiddag havde vigtige Forretninger i La Rochelle.

„To Timer senere ringede vi derfor paa Døren til et nydeligt Landsted. En smuk ung Pige kom ud og lukkede op. Det var sikkert hende. Jeg sagde ganske sagte til Rivet:

„Nu begynder jeg minsandten at forstaa Morin."

„Onklen, Hr. Tonnelet, viste sig at være Abonnent paa mit Blad og en af vore mest glødende politiske Tilhængere. Følgen var, at han modtog os med aabne Arme, komplimenterede os, trykkede vore Hænder og var overstrømmende begejstret over at se to af sin Avis' Spidser i sit Hjem. Rivet hviskede mig i Øret:

„Jeg tror, at det vil lykkes os at faa Affæren ordnet for det Bæst til Morin."

„Niecen havde trukket sig tilbage og jeg gik løs paa det delikate Spørgsmaal. Jeg foreholdt ham, at det ikke vilde gaa af uden Skandale, og jeg gjorde gældende, at en ung Dame uundgaaeligt vilde lide Skade i Folks Omdømme, hvis en saadan Sag blev offentlig bekendt, thi ingen vilde nogensinde tro paa, at det kun drejede sig om et simpelt Kys.

„Den skikkelige Mand syntes at vakle, men han kunde intet bestemme uden sin Kone, som først vilde

komme hjem sent om Aftenen. Pludselig udstødte han et Triumfskrig:

„Næ, jeg faar en glimrende Idé! Jeg har Dem og jeg beholder Dem. De maa spise Middag og overnatte her begge to, og naar min Kone kommer tilbage, taler vi videre om det, og saa haaber jeg, at vi nok bliver enige.“

„Rivet gjorde Indvendinger, men Ønsket om at faa det Bæst til Morin trukket ud af det, fik Overhaand, og vi tog imod Indbydelsen.

„Onklen rejste sig straalende, kaldte paa sin Niece og foreslog os, at vi skulde spadsere en Tur rundt paa hans Ejendom.

„Og saa gemmer vi de alvorlige Forretninger til i Aften,“ erklærede han.

„Rivet og han gav sig til at tale om Politik. Hvad mig angaar, saa varede det ikke længe, førend jeg havde indrettet det saaledes, at jeg kom nogle Skridt bag efter sammen med den unge Pige. Hun var virkelig henrivende, henrivende!

„Meget forsigtigt begyndte jeg at tale til hende om hendes Æventyr i den Hensigt mulig at skaffe mig en Forbundsfælle i hende.

„Men hun lod ikke til i mindste Maade at blive

flov; hun hørte paa mig med en Mine, som om hun morede sig kosteligt.

„Jeg sagde til hende:

„Tænk dog over, Frøken, hvor mange Ærgrelser og hvor meget Besvær det vil føre med sig. De bli ver nødt til at give Møde for Retten, til at udsætte Dem for spottende og indiskrete Blikke, til at tale i Nærværelse af alle de Mennesker, til offentlig at skildre den ubehagelige Scene i Kupéen. Sig mig en Gang, mellem os, tror De ikke, at De havde gjort bedre i slet ikke at sige noget, men blot at have vist Fyren til Rette uden at tilkalde Konduktørerne, eller simpelthen at skifte Vogn?“

„Hun gav sig til at le:

„Det er sandt nok, hvad De siger, men Herregud, sæt Dem i mit Sted! Jeg blev bange, og naar man bliver bange, tænker man ikke længere over, hvad man gør. Da jeg først havde forstaaet Situationen, fortrød jeg, at jeg havde skreget, men det var for sent. De maa ogsaa huske paa, at den Dumrian kastede sig over mig som en gal Mand uden at sige noget og med et vanvittigt Udtryk i Ansigtet. Jeg vidste ikke en Gang, hvad han vilde mig.“

„Hun saa' lige paa mig uden Spor af Forvirring eller Blusel. Jeg sagde til mig selv:

„Død og Pine, hun er ikke bange. Jeg kan forstaa, at det Bæst til Morin har taget fejl.“

„Jeg sagde skæmtende:

„Ved De hvad, Frøken, De maa indrømme, at han var til at undskylde, for man kan jo dog vanskeligt befinde sig overfor en saa smuk ung Dame uden at nære et ubetinget berettiget Ønske om at kysse hende.“

„Hun lo af fuld Hals:

„Ja, men mellem Ønske og Handling er der Plads for Respekt, min Herre.“

„Sætningen var pudsig, skønt ikke meget tydelig. Jeg spurgte meget raskt:

„Nuvel, og hvis jeg nu kyssede Dem, lige nu, hvad vilde De saa gøre?“

„Hun stod stille og kastede et undersøgende Blik paa mig, saa sagde hun roligt:

„Aah, med Dem er det noget helt andet.“

„Ja, det vidste jeg minsandten godt, at „det var noget helt andet“ med mig, eftersom jeg i hele Byen gik under Navnet „den kønne Labarbe“. Jeg var tredive Aar den Gang. Men alligevel spurgte jeg:

„Hvorfor det?“

„Hun trak paa Skuldrene og svarede:

„Aah, for det første er De ikke saa dum som

han . . .“; saa tilføjede hun, idet hun saa’ skælmsk paa mig: „og for det andet heller ikke saa grim.“

„Førend hun havde kunnet gøre en Bevægelse for at undgaa det, havde jeg kysset hende lige midt paa Kinden. Hun sprang til Side, men det var for sent. Saa sagde hun:

„Naa, De generer Dem saamænd heller ikke. Men jeg raader Dem til ikke at gøre det om igen.“

„Jeg anlagde en beskæmmet Mine og sagde med halv Stemme:

„Aah Frøken, efter dette har jeg kun et eneste Ønske, og det er at blive slæbt for Retten af samme Grund som Morin.“

„Nu var det hendes Tur til at spørge:

„Hvorfor det?“

„Jeg saa’ hende dybt i Øjnene og svarede alvorligt:

„Fordi De er en af de mest henrivende Skabninger, Jorden har frembragt; fordi jeg vilde være stolt og vigtig af, at man vidste, at jeg havde villet bruge Vold imod Dem, jeg vilde betragte det som en Ære; fordi Folk vilde sige, naar De havde set Dem: „Vist fortjente Labarbe at komme i Fedtefadet, men han er skam til at misunde alligevel.“

„Hun lo lystigt:

„Nej, hvor De er komisk!“

„Inden hun endnu havde faaet talt ud, slog jeg Armene omkring hende og anbragte en Række graadige Kys overalt, hvor jeg kunde komme til, i Haaret, paa Panden, paa Munden, over det hele, da hun altid ufrivillig blottede et eller andet Sted i sin Iver for at beskytte de andre.

„Endelig lykkedes det hende at gøre sig fri, hun var rød og krænket:

„De opfører Dem plumpt, min Herre, og De faar mig til at angre, at jeg har hørt paa Dem.“

„Jeg greb hendes Haand og stammede lidt flov:

„Om Forladelse, om Forladelse, Frøken. Jeg har saaret Dem, jeg har været brutal! Vær ikke vred paa mig. Hvis De vidste . . .“ Jeg søgte forgæves efter en Undskyldning.

„Efter et Øjebliks Forløb svarede hun:

„Jeg behøver intet at vide.“

„Men nu havde jeg fundet paa noget, og jeg udbrød:

„Frøken, jeg har elsket Dem i et helt Aar!“

„Hun blev virkelig overrasket og saa’ paa mig.

„Jeg fortsatte:

„Ja Frøken, De maa høre mig. Jeg kender ikke Morin og jeg bryder mig Pokker om ham. Jeg er lige

glad, enten han kommer i Fængsel eller ej. Jeg saa' Dem her ifjor. De stod nede ved Laagen. Det gav et Ryk i mig, da jeg fik Øje paa Dem, og siden har Deres Billede uafbrudt staaet for mig. De kan tro mig eller De kan lade være at tro mig, ganske som De vil. Jeg fandt Dem tilbedelsesværdig; Mindet om Dem forfulgte mig stadig; jeg vilde se Dem igen, jeg greb det Bæst til Morin som Paaskud og her er jeg! Omstændighederne har faaet mig til at gaa over Grænsen; tilgiv mig, jeg bønfalder Dem, tilgiv mig!"

„Hun saa' mig ind i Øjnene som for at overbevise sig om, at jeg talte sandt, og hun mumlede:

„Aa, Passiar!"

„Jeg hævede Haanden og sagde i en oprigtig Tone (jeg tror endogsaa, at jeg i det Øjeblik var oprigtig):

„Jeg sværger Dem til, at jeg taler Sandhed."

„Hun sagde bare:

„Mon?"

„Vi var alene, ganske alene, Rivet og Onklen var forsvundne ved en Omdrejning af Alleen, og jeg indlod mig paa en rigtig Erklæring; jeg talte ømt og længe, og jeg trykkede og kyssede hendes Hænder. Hun hørte paa mig som paa noget nyt og behageligt uden rigtig at vide, hvad hun skulde tro.

„Jeg endte med at blive revet med, med at mene, hvad jeg sagde; jeg var bleg, jeg stønnede, jeg skælvede, og ganske forsigtigt listede jeg min Arm om hendes Liv.

„Jeg hviskede sagte ind mod de smaa Haar, der krusede sig ved hendes Øre. Hun syntes næsten livløs, saa drømmende stirrede hun ud for sig.

„Saa mødte hendes Haand min og trykkede den, jeg indesluttede langsomt hendes Liv i et sitrende Favntag, som stadigt blev inderligere; hun rørte sig slet ikke mere; jeg strejfede hendes Kind med mine Læber og pludselig, uden at søge, fandt min Mund hendes. Det blev et langt, langt Kys, som vilde have været endnu længere, hvis jeg ikke havde hørt: „hm! hm!“ nogle Skridt bagved mig.

„Hun flygtede bort gennem et Buskads. Jeg vendte mig om og fik Øje paa Rivet, som kom hen imod mig.

„Han plantede sig midt paa Vejen og sagde strængt:

„Naa, saa det er paa den Maade, Du ordner Affæren for det Bæst til Morin!“

„Jeg svarede lidt indbilsk:

„Ja Herregud, man gør, hvad man kan, Kære. Og

Onklen? Hvor langt er Du kommet med ham? Jeg svarer for Niecen.“

„Rivet erklærede:

„Jeg har ikke haft det saa morsomt med Onklen.“

„Jeg tog hans Arm og vi gik op mod Huset.

III

„Middagen gjorde det fuldstændig af med mig. Jeg sad ved Siden af hende, min Haand fandt hele Tiden hendes under Dugen, min Fod trykkede hendes og vore Blikke mødtes uafbrudt.

„Bagefter spadserede vi en Tur i Haven i Maaneskin, og jeg tilhviskede hende al den Ømhed, der steg op i mit Sind. Jeg holdt hende fast ind til mig og hvert Øjeblik kyssede jeg hende paa Munden. Onklen og Rivet gik foran os, ivrigt diskuterende. Deres Skygger fulgte dem alvorsfuldt paa Gangens hvide Grus.

„Vi gik ind. Lidt efter bragte Telegrafbudet et Telegram fra Tanten, hvori hun meddelte, at hun først vilde tage hjem næste Morgen Klokken syv med det første Tog.

„Onklen sagde:

„Naa, Henriette, vis saa Herrerne op paa deres Værelser.“

„Vi trykkede den brave Mands Haand til Godnat og gik ovenpaa. Hun viste os først hen til det Værelse, der var bestemt for Rivet, som hviskede til mig: „Gud bevares, der var saamænd ingen Fare for, at hun først skulde vise os til dit!“

„Derpaa førte hun mig hen til det Værelse, hvor jeg skulde tilbringe Natten. Saasnart jeg var alene med hende, tog jeg hende paany i mine Arme og søgte at gøre hende fortumlet og faa Bugt med hendes Modstand. Men da hun mærkede, at hun var nær ved at bukke under, rev hun sig løs og løb sin Vej.

„Jeg lod mig glide ned under mine Tæpper; jeg var ærgerlig, urolig og meget flov; jeg vidste, at jeg

ikke vilde komme til at sove noget videre, og jeg spurgte mig selv, hvilken Dumhed jeg maatte have begaaet, da jeg pludselig hørte en let Banken paa min Dør.

„Jeg spurgte:

„Hvem er det?“

„En dæmpet Stemme svarede:

„Det er mig.“

„Jeg klædte mig hastigt paa og lukkede op; hun kom ind.

„Jeg havde glemt,“ sagde hun, „at spørge Dem om, hvad De plejer at drikke om Morgenen: Chokolade, The eller Kaffe?“

„Jeg svarede hende ikke, jeg slyngede hæftigt mine Arme om hende og stammede: „Jeg, jeg . . . jeg.“ Men hun snoede sig ud af min Favn, pustede mit Lys ud og forsvandt.

„Jeg blev alene tilbage i Mørket. Jeg var rasende, jeg ledte efter Tændstikkerne, men kunde ikke finde dem. Endelig fik jeg fat paa dem og jeg gik ud i Korridoren, halvt vanvittig, med mit Lys i Haanden.

„Hvad vilde jeg? Jeg havde mistet al Selvbeherskelse, jeg vilde finde hende, jeg vilde! Jeg gik nogle Skridt uden at tænke over, hvad jeg gjorde. Saa faldt der mig pludseligt noget ind:

„Hvis jeg nu kom ind til Onklen, hvad skulde jeg saa sige?“

„Først efter nogle Sekunders Forløb fandt jeg paa et Svar:

„For Pokker, jeg kan naturligvis sige, at jeg ledte efter Rivets Værelse, da jeg havde noget vigtigt at sige ham.“

„Jeg gav mig til at inspicere Dørene og anstrængte mig for at regne ud, hvilken der kunde være hendes. Men der var intet, som kunde lede mig paa Spor. Paa Lykke og Fromme tog jeg fat paa en Nøgle og drejede den om. Jeg skubbede Døren op og gik ind . . . Henriette sad op i sin Seng og stirrede forvildet paa mig.

„Saa skød jeg stille Slaaen for, gik paa Taaspidserne hen til hende og sagde:

„Jeg glemte, Frøken, at bede Dem om noget at læse . . .“

„Da jeg henad Morgenstunden listede mig tilbage til mit Værelse, blev jeg midt i Korridoren stanset ved, at en Haand greb arrigt fat i mig og en Stemme — det var Rivets — hviskede:

„Er Du ikke snart færdig med at ordne Affæren for det Bæst til Morin?“.

„Allerede Klokken syv om Morgenen bragte hun

mig min Chokolade. Jeg har aldrig drukket Mage til Chokolade, saa fløjlsblød, saa duftende, saa berusende. Jeg kunde slet ikke mere løsrive mine Læber fra Koppens Kant.

„Næppe var den unge Pige gaaet fra mig, før Rivet kom ind. Han saa ud til at være nervøs og gnaven som en Mand, der ikke har faaet sovet ordentligt, og han sagde arrigt til mig:

„Hvis Du bliver ved paa den Maade, saa vil jeg bare lade Dig vide, at Du ødelægger hele Affæren for det Bæst til Morin.“

„Klokken otte kom Tanten. Der behøvedes ikke mange Overtalelser. De brave Folk lod deres Klage falde og jeg lod fem hundrede Francs blive tilbage til Egnens Fattige.

„De vilde absolut have, at vi skulde blive og tilbringe Dagen hos dem. De vilde endogsaa arrangere en Udflugt til nogle Ruiner. Henriette gjorde bag de Gamles Ryg Tegn til mig: „Saa bliv da!“ Jeg tog imod Indbydelsen, men Rivet holdt paa, at han absolut maatte afsted.

„Jeg tog ham til Side; jeg bad ham, jeg tiggede ham, jeg sagde til ham:

„Hør nu, min egen kære Rivet, gør det for min Skyld!“

„Men han lod til at være i daarligt Humør og svarede hidsigt:

„Nej, jeg har faaet nok af at ordne den Affære for det Bæst til Morin.“

„Jeg blev altsaa nødt til ogsaa at tage bort. Det var et af de haardeste Øjeblikke i min Tilværelse. Jeg kunde godt være bleven ved at ordne den Affære for det Bæst til Morin hele mit Liv igennem.

„I Kupéen, efterat de sidste tavse og knugende Afskeds-Haandtryk var udvekslede, sagde jeg til Rivet:

„Du er et Asen.“

„Han svarede:

„Næ, ved Du hvad, min Ven, Du begyndte at irritere mig ganske kolossalt.“

„Da vi ankom til Redaktionskontoret, fik jeg Øje paa en større Mængde, der ventede paa os. Saasnart vi viste os, haglede det ned med Spørgsmaal:

„Naa, hvorledes gik det? Blev Affæren saa ordnet for det Bæst til Morin?“

„Hele La Rochelle var i Bevægelse i den Anledning. Rivet, hvis daarlige Humør havde tabt sig undervejs, maatte gøre sig Umage for ikke at le og erklærede:

„Ja, den er ordnet, takket være Labarbe.“

„Vi gik hen til Morin.

„Han laa i en Lænestol med Sennepsplaster under Fødderne og kolde Omslag paa Hovedet. Han var lige ved at dø af Spænding. Og han hostede hele Tiden, en tør, døende Hoste, uden at det var nogen muligt at begribe, hvornaar han var bleven forkølet. Hans

Kone stirrede paa ham med et Par Tigerindeøjne, som om hun vilde sluge ham.

„Saasnart han fik Øje paa os, gennemrystedes han af en Skælven fra Hoved til Fod. Jeg sagde:

„Det er ordnet, dit Bæst, men gør aldrig saadan noget mere.“

„Han rejste sig, snappede efter Vejret, greb mine

Hænder og gav sig til at kysse dem, som om jeg var en kongelig Person. Han græd, han svimlede, han kyssede Rivet og han kyssede endogsaa sin Kone, der med et kraftigt Skub sendte ham tilbage i Lænestolen.

„Men han kom sig aldrig efter den Historie, Sindsbevægelsen havde været for voldsom.

„Hele Egnen kaldte ham aldrig mere andet end „det Bæst til Morin!“, og dette Øgenavn ramte ham som et Piskeslag, hver Gang han hørte det.

„To Aar efter døde han.

„Da jeg mange Aar senere — i 1875 — stillede mig til Valg, aflagde jeg et Besøg hos den nye Notar i Tousserre, Hr. Belloncle, i den Hensigt at vinde ham for min Kandidatur. En køn, statelig Dame tog imod mig.

„Kan De ikke kende mig igen?“ spurgte hun.

„Jeg stammede:

„Nej . . . jeg . . . jeg ved ikke rigtig . . . jeg . . .“

„Jeg er Henriette Bonnel.“

„Ah!“

„Jeg følte, at jeg blev bleg.

„Hun syntes at være i fuldkommen Ligevægt og saa' smilende paa mig.

„Saasnart hun havde ladet mig blive alene med sin

Mand, tog han begge mine Hænder og trykkede dem, saa at han var nær ved at knuse dem.

„Jeg har allerede i lang Tid omgaaedes med Planer om at besøge Dem. Min Hustru har talt saameget om Dem. Jeg ved . . . ja, jeg ved under hvilke smertelige Omstændigheder, De har lært hende at kende, jeg ved ogsaa, hvorledes De optraadte, saa taktfuldt, saa hensynsfuldt og saa diskret i hele den Affære“ . . . Han tøvede, saa tilføjede han ganske sagte, som om han vovede et uartigt Ord . . . „i den Affære med det Bæst til Morin!“

FRYGT

Frygt

Til J. K. Huysmans.

Vi gik op paa Dækket efter Middag. Foran os laa Middelhavet uden en Krusning i det stille Maanelys. Det vældige Fartøj gled afsted og spyede en tyk Slange af sort Røg op imod den stjernebesaaede Himmel; og bagved skummede, sprøjtede og boblede det hvide Kølvand, brust op ved det tunge Skibs hastige Fart og gennempisket af Skruen; det brødes i et saadant Spil af Klarhed, at det lignede kogende Maaneskin.

Vi var en seks eller otte Stykker; vi sad tavse og beundrende med Blikket vendt mod Afrikas fjerne Kyst, som var Maalet for vor Rejse. Kaptejnen, der sad midt iblandt os og røg en Cigar, genoptog Samtalen fra Middagsbordet:

. . . „Ja, den Dag var jeg virkelig bange. Mit

Skib blev siddende seks Timer spiddet paa Klippen, gennemrusket af Bølgerne. Heldigvis blev vi henimod Aften taget op af et engelsk Kulskib, som havde faaet Øje paa os.“

„En høj, alvorlig Mand med et Ansigt, der var brunet af Solen, tog Ordet for første Gang. Der var noget over ham, som straks sagde, at man havde en Mand for sig, som mellem uophørlige Farer havde gennemstrejfet store ukendte Lande; det var, som om hans Øjne i deres Dyb endnu gemte noget af alle de ejendommelige Egne, han havde set; han hørte til de Mænd, i hvem man aner, at Modet er bleven deres anden Natur.

„De siger, Kaptejn,“ sagde han, „at De var bange, det tror jeg ikke paa. De tager fejl af Ordet og af den Fornemmelse, De følte. En energisk Mand er aldrig bange, naar han staar overfor en truende Fare. Han kan blive bevæget, urolig, febrilsk, men Frygt, det er noget ganske andet.“

Kaptejnen svarede leende:

„Da forsikrer jeg Dem minsandten for, at jeg var ordentlig bange den Gang.“

Manden med den bronzebrune Hud talte igen:

„Maa jeg have Lov til at forklare, hvad jeg mener. Frygt (og selv de modigste Mænd kan føle Frygt) er

en forfærdelig, en gyselig Følelse, det er som om Sjælen løstes op og faldt i Stumper, som om Tankerne og Hjertet vred sig i Krampetrækninger, det er saa rædselsfuldt, at alene Mindet faar det til at gyse igennem En. Men hvis man er modig, kender man ikke til Frygt, hverken naar man staar overfor et Angreb eller foran en uundgaaelig Død, overhovedet ikke ved nogen kendt Form af Fare; det er kun under visse abnorme Omstændigheder, under visse hemmelighedsfulde Indflydelser, ligeoverfor ubestemmelige Farer, at Frygten indfinder sig. Den rigtige Frygt er saadan noget som en Levning af tidligere Tiders fantastiske Rædsel. En Mand, som tror paa Spøgelser, og som tror at se et om Natten, maa føle hvad Frygt er i hele sin forfærdelige Grufuldhed.

„For omtrent ti Aar siden fik jeg ved højlys Dag en Anelse om, hvad det vil sige at føle Frygt. Ifjor Vinter, i en Decembernat, lærte jeg den for Alvor at kende.

„Og dog har Livet tumlet mig om i Æventyr, hvoraf mange sikkert syntes at maatte ende med Døden. Jeg har ofte været i Kamp. Jeg er bleven udplyndret og efterladt som død. I Amerika er jeg som Oprører bleven dømt til at hænges og ved Kinas Kyst er jeg bleven kastet i Vandet fra Dækket af et Skib.

Hver Gang troede jeg mig fortabt og hver Gang ventede jeg roligt, uden Rørelse og endogsaa uden Beklagelse, paa, hvad der vilde komme.

„Men Frygt, det er slet ikke det.

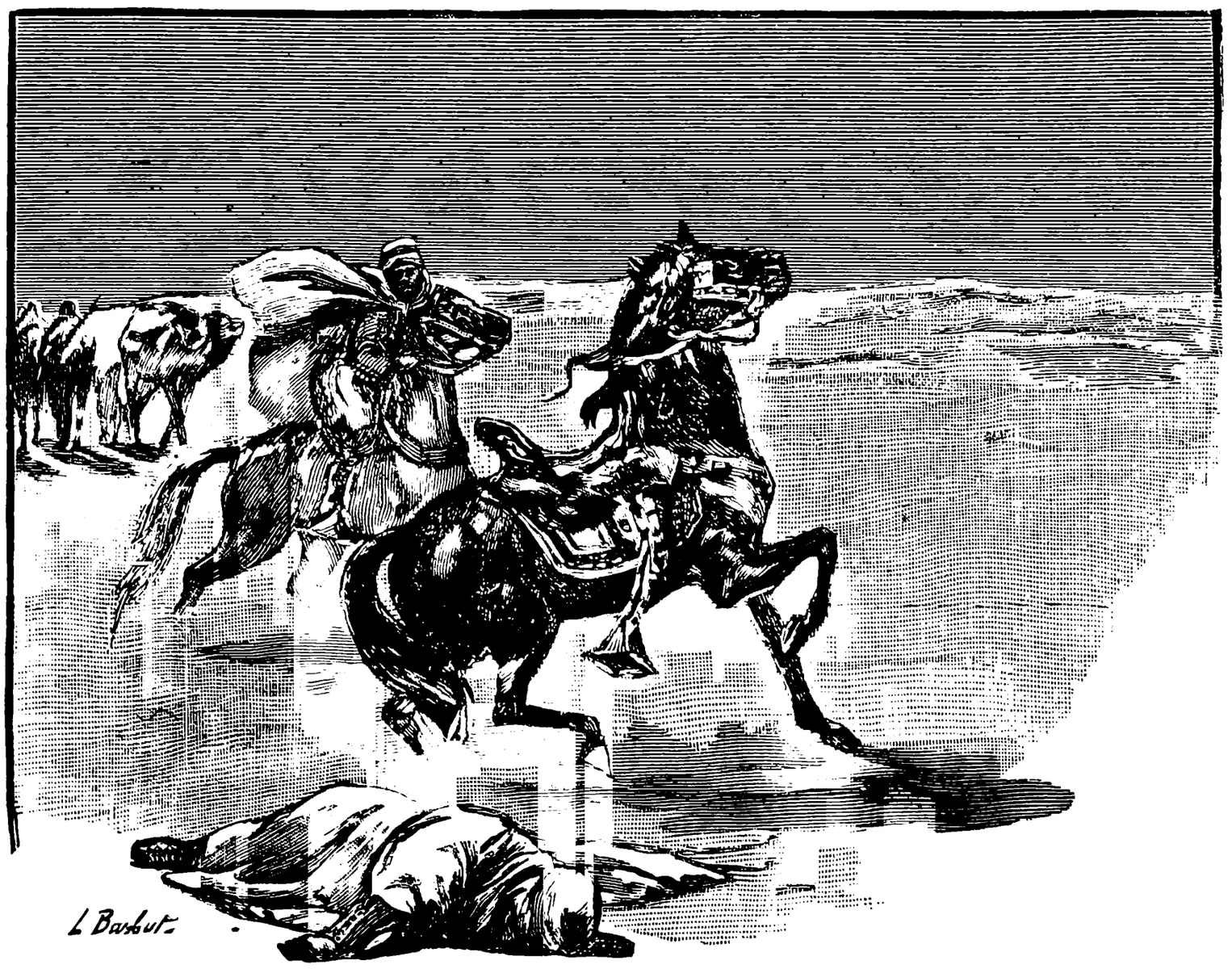
„Jeg mærkede det første Gang i Afrika. Og dog er Frygten en Datter af Norden, Solen splitter den som en Taage. Læg vel Mærke til det, mine Herrer. I Orienten regnes Livet for intet, derfor er man straks rede til at give Afkald paa det; desuden er Nætterne klare og frie for den dystre Ængstelse, som betager Hjernen i de kolde Lande. I Orienten kender man til Panik, men man staar fremmed overfor Frygt.

„Og dog? — Nu skal De høre, hvad der hændte mig i det Afrika, vi nu styrer henimod:

„Jeg drog igennem de store Sandstrækninger ved Ouargla. De kender det fine, glatte Sand ved Oceanets endeløse Bredder? Tænk Dem saa, at Oceanet selv midt under en Storm var bleven til Sand; forestil Dem en tavs Orkan og ubevægelige Bølger af gult Støv. De er høje som Bjerge, disse forskellige og ulige Bølger, der hæver sig op som rasende Vande, blot endnu større og riflede som Moiré. Ned over dette oprørte, stumme og stivnede Hav sender Sydens brændende Sol sin ubarmhjertige Flammeglød. Og man maa arbejde sig hen over disse Bølger af gyldent

Sand, klavre op og klavre ned uden Ende, uden Hvile, uden Skygge. Hestene raller, synker i til Knæet og glider, idet de skal ned ad den modsatte Skraaning af disse forunderlige Bjerge.

„Vi var to Venner med et Følge af otte Spahier

og fire Kameler med deres Drivere. Vi talte ikke længere, vi var overvældede af Hede og Træthed og ligesaa indtørrede af Tørst som den glødende Ørken. Pludselig udstødte en af vore Mænd et Slags Skrig; alle stansede, og vi blev holdende uden at røre os,

overraskede ved et uforklarligt Fænomen, som er vel kendt af alle, der rejser i hine øde Egne.

„Et eller andet Sted, tæt ved os, i en ubestemmelig Retning, lød en Tromme, Sandets hemmelighedsfulde Tromme; Trommeslagene hørtes ganske tydeligt, snart klangfuldere, snart svagere og snart igen i kraftige, fantastiske Hvirvler.

„Araberne stirrede rædselsslagne paa hverandre og en af dem sagde i sit eget Sprog:

„Døden er over os!“

„Og i det samme styrtede min Ledsager, min Ven, ja, næsten min Broder, hovedkulds ned af Hesten, ramt af Solstik.

„I to Timer arbejdede jeg forgæves paa at frelse ham, medens den usynlige Tromme stadig fyldte mine Øren med sin ensformige, uregelmæssige og uforstaaelige Støj, og jeg følte Frygten, den rigtige Frygt, den hæslige Frygt lægge sig knugende over mig som jeg sad der ved Siden af den elskede Døde i det lumre, solfyldte Hul mellem fire Sandbjerge, medens det ukendte Ekko, to hundrede Mile fra den nærmeste franske Landsby, stadig sendte Trommens hastige Hvirvler over mod os.

„Den Dag forstod jeg, hvad Frygt vilde sige; en

anden Gang, senere, skulde jeg forstaa det endnu bedre . . .“

Kaptejnen afbrød Fortælleren:

„Undskyld, men denne Tromme? Hvad er det?“

Den anden svarede:

„Jeg ved det ikke. Ingen ved det. Officererne, som ofte hører den besynderlige Lyd, tilskriver den i Almindelighed et Ekko, som mellem Sanddalene bliver mange Gange forstørret og gjort uforholdsmæssigt kraftigere af smaa Sandskorn, som Vinden fører med sig og som slaar imod Totter af hentørret Græs, thi man har altid bemærket, at Fænomenet finder Sted i Nærheden af nogle smaa Planter, der er saa brændte af Solen, at de er haarde som Pergament.

„Trommeslagene skulde altsaa kun være en Slags Lydspejling, det er det hele. Men det fik jeg først at vide senere.

„Jeg kommer nu til det andet af mine Æventyr, hvori Frygten spillede en Rolle.

„Det var sidste Vinter i en Skov i det nordlige Frankrig. Mørket faldt to Timer for tidligt paa, saa sort og overtrukken var Himlen. Jeg havde til Fører en Bonde, som gik ved Siden af mig paa en ganske smal Vej under en Hvælving af Graner, hvori Blæsten hylende ruskede. Imellem Toppene saa' jeg de op-

revne Skyer fare afsted, som om de flygtede for noget rædselsfuldt. Af og til, under et særligt voldsomt Vindstød, bøjede hele Skoven sig med en ynkelig Klagen i samme Retning; trods den hurtige Gang og mine tykke Klæder var jeg gennemisnet af Kulde.

„Vi skulde have Aftensmad og overnatte hos en Skovfoged, hvis Hus ikke længere laa langt borte. Jeg skulde opholde mig der nogle Dage for at jage.

„Nu og da saa' min Fører op imod Himlen og mumlede: „Et uhyggeligt Vejr!“ Saa fortalte han mig om de Mennesker, vi var undervejs til. Faderen havde to Aar tidligere dræbt en Krybskytte og siden den Tid gik han trist og tungsindig om, som om Minden pinte ham. Hans to Sønner var begge gifte og boede sammen med ham.

„Mørket var tæt. Jeg kunde intet se hverken foran eller paa Siden af mig, den uophørlige Støj af

Grene, der slog imod hinanden, fyldte Natten. Endelig fik jeg Øje paa et Lys, og snart dundrede min Ledsager paa en Dør. Nogle hvinende Kvindeskrig svarede os. Saa spurgte en halvkvalt Mandsrøst:

„Hvem er det?“

„Min Fører sagde sit Navn og vi blev lukket ind. Det var et uforglemmeligt Billede.

„En gammel hvidhaaret Mand med vilde Øjne stod midt i Køkkenet med et ladt Gevær rettet imod Døren, medens hans Sønner, to kraftige Karle, bevæbnede med Økser, holdt Vagt lige indenfor den. Henne i en af de mørke Kroge skimtede jeg to Kvinder, der laa paa Knæ med Ansigtet skjult ind imod Væggen.

„Vi forklarede, hvem jeg var. Den gamle satte sin Bøsse fra sig mod en Stol og gav Befaling til, at mit Værelse skulde gøres i Stand; saa, da Kvinderne ikke gjorde Mine til at røre sig, sagde han pludseligt til mig:

„Ser De, Herre, i Nat for to Aar siden dræbte jeg en Mand. Ifjor kom han igen og kaldte paa mig. Jeg venter ham atter i Nat.“

„Og i en Tone, der fik mig til at trække paa Smilebaandet, sagde han:

„De kan derfor nok forstaa, at vi ikke er rigtig rolige.“

„Jeg beroligede ham, saa godt jeg kunde, henrykt over at være kommen netop den Aften og blive Vidne til denne overtroiske Rædsel, der formede sig som et helt Skuespil. Jeg gav mig til at fortælle Historier og lidt efter lidt lykkedes det mig at faa dem alle gjort roligere.

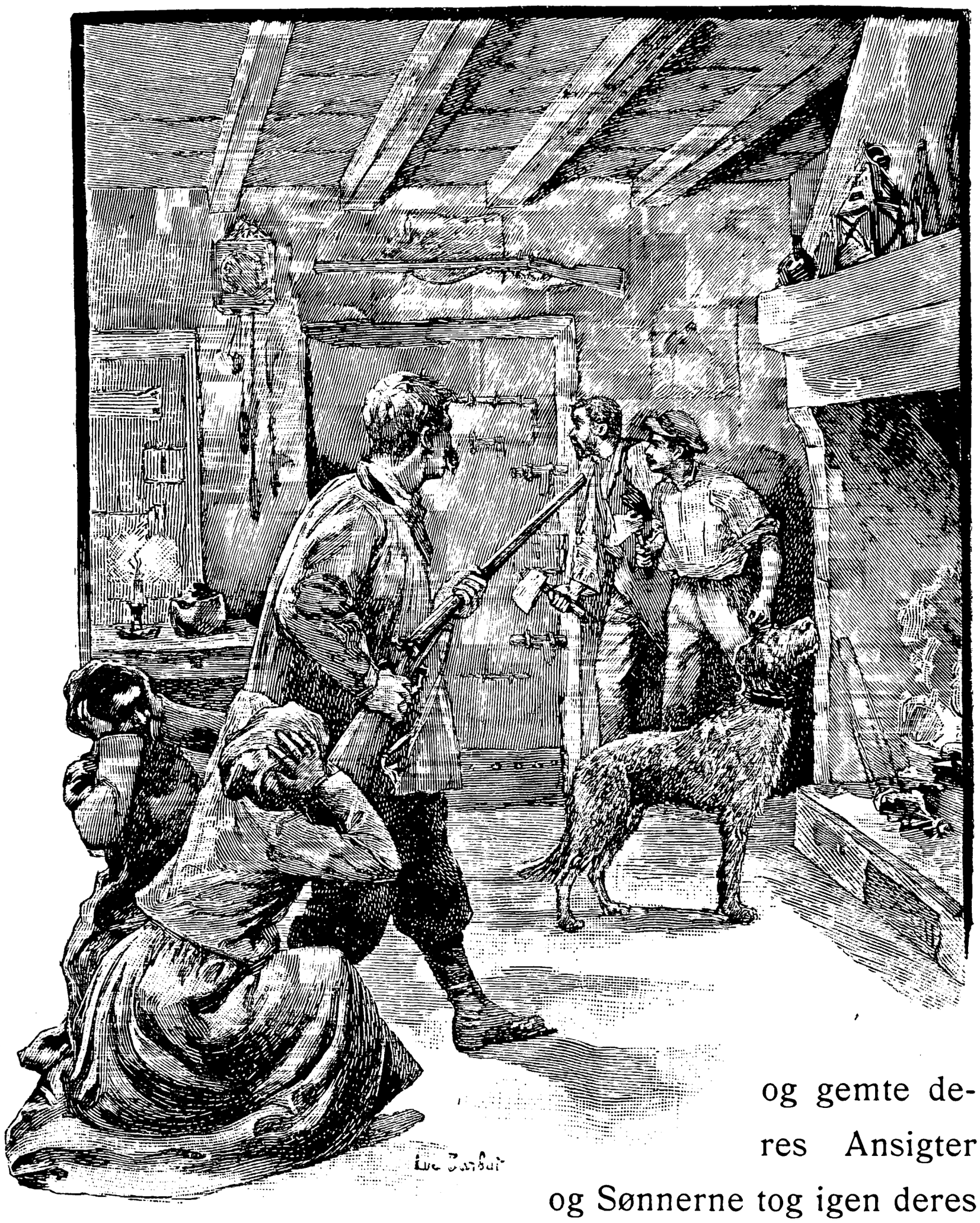
„Henne foran Ildstedet laa en gammel, næsten blind og skægget Hund og sov. Det var en af de Hunde, der ligner Mennesker, man kender.

„Udenfor ruskede Stormen i det lille Hus og gennem en smal Rude, et Slags Kighul, som var anbragt ved Siden af Døren, saa' jeg med Mellemrum i Skæret fra de flammende Lyn en Klynge Træer, hvis Grene sammenfiltredes af Blæsten.

„Til Trods for alle mine Anstrængelser mærkede jeg godt, at Rædselen stadig havde Tag i Folkene, og hver Gang jeg hørte op med at tale, anspændte de alle deres Øren for at opfange enhver Lyd i det fjerne. Jeg blev tilsidst ked af at se paa deres dumme Frygt og skulde lige til at bede dem om at vise mig til Sengs, da den gamle Skovfoged pludselig sprang op fra sin Stol og paany greb sin Bøsse, idet han stammede:

„Der er han! Der er han! Jeg kan høre ham!“

„Begge Kvinderne faldt atter paa Knæ i Krogen

og gemte deres Ansigter og Sønnerne tog igen deres Økser. Jeg vilde endnu en Gang prøve paa at bringe dem til Fornuft, da den sovende Hund pludselig vaagnede, løftede Hovedet, strakte Hals og stirrede med

sine næsten udslukte Øjne ind i Ilden; saaledes stod den et Øjeblik og udstødte saa et af de langtrukne, uhyggelige Hyl, som paa Landet faar alle de, der om Natten færdes ude, til at skælve. Alle saa' hen paa den, den stod ubevægelig og stirrede, som om den saa' noget foran sig; og atter gav den sig til at tude imod noget usynligt, noget ukendt, noget forfærdeligt uden Tvivl, thi Haarene rejste sig paa dens Krop. Skovfogden var bleven gusten, han raabte:

„Den lugter ham! Den lugter ham! Den var med, da jeg skød ham."

„Og de to rædselsslagne Kvinder gav sig begge til at hvine omkap med Hunden.

„Uvilkaarligt løb det mig koldt ned ad Ryggen. Dette Dyr, der saa' noget paa dette Sted, paa denne Tid og midt iblandt disse Folk, der var ude af sig selv, var skrækkeligt at se.

„En hel Time tudede Hunden uden at røre sig, den tudede som havde den Mareridt, og Frygten, den rædselsfulde Frygt, gjorde sig til Herre over mig. Frygt for hvad? Ved jeg det? Det var Frygt — dermed er alt sagt.

„Vi blev staaende ubevægelige, ligblege i spændt Forventning om, at et eller andet forfærdeligt skulde ske; med bankende Hjerte lyttede vi anspændte, den

mindste Lyd gik os til Marv og Ben. Hunden gav sig til at krybe rundt i Værelset, snusende til Væggene og stadigt tudende. Det Dyr gjorde os gale! Saa kastede Bonden, der havde vist mig Vej derhen, i et Udbrud af rasende Rædsel sig over det, sparkede en Dør, der vendte ud til en lille Gaard, op og slyngede det udenfor.

„Det tav øjeblikkelig og vi stod tilbage i en Stilhed, der var endnu mere rædselsvækkende. Men pludselig fo'r vi sammen alle paa én Gang: et Væsen sneg sig langsmed Ydermuren ude imod Skoven; det naaede hen til Døren, som det syntes at famle op ad med en tøvende Haand; saa hørte vi intet i to Minutter, der gjorde os vanvittige; saa kom det atter igen, stadig glidende langs Muren; det kradsede let paa den, saaledes som et Barn kradser med en Negl. Og pludselig kom et Hoved tilsyne bag Kighullets Rude, et hvidt Hoved med Øjne, der lyste ligesom Rovdyrenes, og fra dets Mund udgik en ubestemmelig Lyd, en klagende Mumlen.

„Et dumpt Knald rungede gennem Køkkenet. Den gamle Skovfoged havde skudt. Og straks styrtede Sønnerne til og spærrede for Lugen ved at rejse det lange Bord paa Højkant foran den og rykke Skabet hen bag ved Bordet.

„Men jeg sværger Dem til, at jeg ved Lyden af dette Skud, som jeg ikke ventede, følte baade mit Hjerte og min Sjæl og mit Legeme lammet af Angst, saa at jeg var lige ved at styrte om og dø af Frygt.

„Vi blev staaende lige til Daggry, ude af Stand til at røre os eller til at sige et eneste Ord, grebne af et knugende Vanvid.

„Først da en spinkel Lysstraale trængte ind gennem en Skodde og forkyndte DagensKomme, turde vi tage Barrikaden bort fra Udgangen.

„Ved Foden af Muren udenfor Døren laa den gamle Hund med Kæben knust af en Kugle.

„Ved at grave et Hul under Plankeværket var den sluppen ud af Gaarden.“

Manden med det brune Ansigt tav; saa tilføjede han:

„Den Nat løb jeg dog ingen Fare. Men jeg vilde alligevel hellere leve alle de Timer om igen, hvor jeg har set en skrækkelig Død lige i Øjnene, end det Sekund, da Skudet gik af mod det hvide Hoved i Kighullet.“

TRÆSKOENE

Træskoene.

Til Léon Fontaine.

Den gamle Præst snøvlede de sidste Ord af sin Prædiken hen over Kvindernes hvide Hovedtøj og Mændenes filtrede eller vandkæmmede Haar. De Bønder, der var kommen langvejs fra for at overvære Messen, havde stillet deres store Kurve paa Gulvet ved Siden af sig; Julidagens lumre Hede gjorde den Lugt af Kvæg og Stald, som slog ud fra de mange Mennesker, næsten kvælende. Hanernes Galen lød ind gen-

nem den vidt aabne Dør sammen med Brølene fra Køerne, der laa ude paa en Mark i Nærheden. Nu og da trængte en Luftning fyldt med Markduft ind under Portalen, fik paa sin Vej Hovedtøjernes lange Baand til at vifte og sendte Alterkærternes smaa gule Flammer flakkende frem og tilbage.

. . . „Det ske efter Herrens Vilje. Amen!“, sluttede Præsten. Saa tav han, aabnede en Bog og gav sig saaledes som det hver Uge var Skik til at lægge sine Sognebørn Sognets smaa intime Anliggender paa Hjerte. Han var en gammel hvidhaaret Mand, som i snart fyrretyve Aar havde været Egnens Sjælehyrde, og han benyttede sig af Gudstjenesten til at fremkomme med sine fortrolige Meddelelser til sin Menighed.

Han fortsatte:

„Til Eders Bønner anbefaler jeg Désiré Vallin, der er meget syg, og ligeledes Paumelles Kone, som ikke kan komme sig efter sin Barselseng.“

Han kunde ikke huske mere og gav sig til at lede efter et Par smaa Stumper Papir, som han havde stukket ind i sit Breviar. Endelig fandt han dem og vedblev:

„Jeg formaner Karlene og Pigerne til ikke om Aftenen at benytte Kirkegaarden til deres Spadsereture,

da jeg ellers maa sige det til Fogden. — Césaire Omont søger en net ung Pige af hæderlig Vandel til at forrette hans Tjeneste.“

Han tænkte endnu nogle Sekunder efter, saa tilføjede han:

„Det er alt, mine Brødre, og hermed ønsker jeg Eder al Velsignelse i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn.“

Saa gik han ned fra Prædikestolen for at læse Messen videre.

Da Familien Malandain var kommen tilbage til deres Hytte, den sidste i La Sablière ved Vejen til Fourville, satte Faderen, en lille, gammel og udtørret Bondemand, sig til Bords, medens hans Kone tog Gryden af Ilden og Datteren, Adelaide, tog Glassene og Tallerkenerne frem af Skabet, og sagde:

„Det vilde kanske være helt godt med den Plads hos Césaire Omont, naar man saadan ser hen til, at han er Enkemand, at han ikke kan komme ud af det med sin Svigerdatter, at han er alene og at han har Grunker. Jeg kunde jo ellers prøve paa at sende Adelaide hen til ham.“

Hans Kone satte den sodede Gryde paa Bordet

og tog Laaget af, og medens Dampen steg op mod Loftet og fyldte hele Stuen med Kaallugt, overvejede hun Sagen.

Manden fortsatte:

„Gu' har han Grunker, det er vist nok. Men man

skulde forstaa at sno sig, og det kan Adelaide aldrig en Bid.“

Konen svarede:

„Vi kunde jo se ad alligevel.“

Saa vendte hun sig om imod Datteren, et kraftigt enfoldigt udseende Stykke Pigebarn med gult Haar og røde Æblekinder, og skreg:

„Hører Du, dit tykke Dyr! Du skal hen til Césaire Omont og se om han vil have Dig, og saa skal Du gøre alt, hvad han vil have.“

Pigen lo dumt uden at svare. Saa begyndte de alle tre at spise.

Da der var gaaet ti Minutter, tog Faderen igen fat:

„Hør godt efter, Tøs, og prøv paa at huske, hvad jeg siger Dig . . .“

Og langsomt og omstændeligt udviklede han for hende, hvorledes hun havde at opføre sig, forudsaa de mindste Smaating, som kunde gøre deres til at vinde en gammel Enkemand, der stod sig daarligt med sin Familie.

Moderen havde hørt op med at spise for at høre efter, hun sad med Gaflen i Haanden og saa' skiftevis paa Manden og Datteren, medens hun med tavs og anspændt Opmærksomhed lyttede til denne Belæring.

Adelaide rørte sig ikke, hun sad og stirrede frem for sig med et ubestemt, lydigt og sløvt Blik.

Saasnart Maaltidet var endt, lod Moderen hende tage Hovedtøjet paa og de gik sammen hen til Césaire Omont. Han boede i et lille stenmuret Stuehus, der stødte lige op til de andre Bygninger, som beboedes af hans Forpagtere. Thi han havde trukket sig tilbage fra Bedriften for at leve af sine Penge.

Han var henved en fem og halvtredsindstyve Aar og var svær, lun og gemytlig som en rig Mand. Han lo saa støjende og raabte saa højt, at Murene var lige ved at falde om, drak Most og Brændevin af svingende Glas og gik for endnu at være kvindekær, tiltrods for sin Alder.

Han holdt af at spadsere rundt i Markerne med Hænderne paa Ryggen og trampe med Træskoene dybt ned i den fede Jord, idet han saa' paa Kornets Vækst og Agerkaalens Blomstring med et Blik som en velhavende Amatør, der nok interesserer sig for det, men som det ikke længere kunde falde ind at anstrænge sig.

Der blev sagt om ham:

„Han er lidt som Vinden blæser, han er ikke altid lige nem at komme tilrette med."

Da de to Kvinder kom ind til ham, sad han stor og bredmavet ved Bordet og slubrede sin Kaffe i sig. Han lænede sig tilbage paa Stolen og spurgte:

„Hvad vil I?"

Moderen tog Ordet:

„Det er vor Stykke Tøs, som jeg mener kunde bruges til Pige her, efter hvad Præsten sagde i Morges."

Césaire saa' paa Pigen, saa spurgte han barskt:

„Hvor gammel kan hun vel være, det lange Øg?"

„Hun bliver en og tyve til Mikkelsdag.“

„Det er godt. Hun faar femten Francs om Maa-

neden og Kosten. Saa venter jeg hende i Morgen til at lave min Morgenmad.“

Og han affærdigede de to Kvinder.

Næste Morgen tiltraadte Adelaide sin nye Tjeneste

og gav sig straks uden at sige et Ord til at arbejde stødt, saaledes som hun var vant til hjemmefra.

Henimod Klokken ni, da hun laa og skrubbede Stengulvet i Køkkenet, brølte Césaire paa hende:

„Adelaide!“

Hun skyndte sig ind til ham.

„Her er jeg, Herre.“

Saasnart hun stod overfor ham med forvirrede Blikke og de røde Hænder hængende slapt ned, erklærede han:

„Hør nu godt efter, hvad jeg siger Dig, at det kan være klart og reelt mellem os. Du er mit Tyende, ikke andet. Forstaar Du? Vi blander ikke vore Træsko.“

„Nej, Herre.“

„Hver har sin Plads, min Pige, Du har Køkkenet og jeg har mine Stuer. Ellers er alt for Dig ligesom for mig. Er Du med?“

„Ja, Herre.“

„Naa, det er godt, gaa saa til dit Arbejde.“

Og hun gik ud og arbejdede videre.

Klokken tolv dækkede hun Middagsbordet til sin Herre i det lille tapetserede Værelse; saa, da Suppen var stillet ind, gik hun ud og kaldte paa ham.

„Maden er paa Bordet, Herre.“

Han kom ind, satte sig, saa' sig omkring, foldede sin Serviet ud, betænkte sig et Øjeblik og skreg saa med Tordenstemme:

„Adelaide!“

Hun kom forfjamsket løbende. Han raabte, som om han vilde æde hende med Hud og Haar:

„For Satan . . . og Du? Hvor skal Du sidde?“

„Ja men . . . Herre . . .“

Han hylede:

„Jeg kan ikke for den lede Satan fordrage at spise alene . . . Vil Du sætte Dig der, eller ogsaa kan Du rejse ad Helvede til. Hent din Tallerken og dit Glas.“

Rædselsslagen bragte hun det forlangte, idet hun stammede:

„Her er jeg, Herre.“

Og hun satte sig lige overfor ham.

Saa blev han lystig, han klinkede, slog i Bordet og fortalte Historier, som hun hørte paa med nedslagne Øjne uden at turde mæle et Ord.

Fra Tid til anden rejste hun sig for at gaa ud og hente Brød, Æblemost og Tallerkener.

Da hun kom med Kaffen, satte hun kun en Kop foran ham; han blev atter vred og brummede:

„Naa, og til Dig?“

„Jeg drikker ikke Kaffe, Herre.“

„Hvorfor drikker Du ikke Kaffe?“

„Fordi jeg ikke kan lide det.“

Saa brød han igen løs:

„Jeg holder ikke af at drikke min Kaffe alene, for Satan. Hvis Du ikke vil drikke med, saa kan Du rejse ad Helvede til . . . Vil Du se til, at Du stikker ud efter en Kop til og det i en Hurtighed.“

Hun løb ud og skænkede sig en Kop, satte sig paany paa sin Plads ved Bordet, smagte paa den sorte Drik og skar en Grimace, men da hendes Herre saa' rasende paa hende, tyllede hun det altsammen i sig. Saa maatte hun drikke det første Glas Brændevin til at skylle Halsen med, det andet til at skylle efter med og det tredje til at give de to andre et Spark bagi.

Saa affærdigede Césaire hende:

„Gaa saa ud og vask op, Du er en skikkelig Pige.“

Det samme gentog sig ved Aftensmaaltidet. Derpaa maatte hun spille Domino med ham og saa sendte han hende til Sengs.

„Gaa i Seng, jeg gaar selv til Ro om lidt.“

Hun skyndte sig op paa sit Værelse, et Kvistkammer oppe under Taget. Hun bad sin Aftenbøn, klædte sig af og lod sig glide ned under Tæpperne.

Men pludselig fo'r hun forfærdet i Vejret. Et rasende Raab fik hele Huset til at ryste:

„Adelaide!“

Hun lukkede Døren op og svarede ned fra Loftet:

„Ja, her er jeg, Herre.“

„Hvor er Du?“

„I min Seng, Herre.“

Saa brølede han op:

„Vil Du se til, Du straks kommer ned, for Satan . . . Jeg holder ikke af at gaa alene i Seng, for Satan . . . og hvis Du ikke vil, saa kan Du rejse ad Helvede til, for Satan.“

Aldeles ude af sig selv og ledende efter sit Lys, svarede hun oppe fra:

„Nu kommer jeg, Herre.“

Og han hørte hendes smaa Træsko paa de nøgne Fødder klapre imod Trappen; da hun var kommen til det sidste Trin, tog han hende i Armen, og saasnart hun havde skubbet sine smalle Trætøfler af udenfor Døren ved Siden af Césaires store Baade, puffede han hende ind foran sig idet han brummede:

„Vil Du se, at Du kan ruppe Dig, for Satan! . . .“

Og hun blev ved at gentage uden mere at vide, hvad hun sagde:

„Her er jeg, Herre, her er jeg, Herre.“

Seks Maaneder senere, da hun en Søndag var hjemme for at se til sine Forældre, saa' hendes Fader nysgerrigt paa hende og spurgte:

„Du skal vel ikke ha' en Unge?“

Hun gloede dumt ned paa sin Mave og svarede:

„Næ, det tror jeg da ikke.“

Men han vilde vide fuld Besked og gav sig til at udspørge hende:

„Sig mig, har I ikke en Aften blandet Jeres Træsko?“

„Jo, vi blandede dem den første Aften og saa alle de andre.“

„Men saa er Du jo frugtsommelig, dit store Fjog.“

Hun gav sig til at græde og stammede:

„Det kunde jeg jo ikke vide — det kunde jeg jo ikke vide.“

Fa'r Malandain tilkastede hende et lunt og tilfreds Blik. Han spurgte:

„Hvad var det, Du ikke kunde vide?“

Hun hakkede frem gennem Graaden:

„Jeg kunde jo ikke vide, at man fik Børn paa den Maade!“

Hendes Moder kom hjem. Manden sagde, uden Spor af Vrede:

„Se, nu er hun nok frugtsommelig.“

Men Konen blev vred, instinktmæssig følte hun sig oprørt og gav sig til at skælde den grædende Datter ud og kalde hende for „din skidte Tøs“ og „din Rendemaske“.

Men den Gamle fik hende til at tie. Og idet han tog sin Hat for at gaa hen og snakke med Césaire Omont om Tingene, sagde han:

„Hun er alligevel mer tosset, end jeg troede. Hun vidste ikke, hvad hun gjorde, det Fjols.“

Ved Gudstjenesten den paafølgende Søndag lyste den gamle Præst første Gang for Onufre-Césaire Omont og Céleste-Adelaide Malandain.

SANKT ANTONIUS

Sankt Antonius.

Til A. X. Charmes.

Han blev kaldt Sankt Antonius, fordi han hed Antonius, og maaske ogsaa fordi han var en glad og gemytlig Sjæl, som holdt af at spise godt og drikke stærkt, og som altid var parat til at fjase med Pigerne til Trods for sine tredsindstyve Aar.

Han var Bonde og levede i Caux-Egnen. Han var stærkt rødmosset, bred over Brystet, med svær Mave og to lange Ben, som syntes altfor spinkle til Kroppens Fylde.

Hans Kone var død og han boede alene sammen med en Pige og to Karle, som han holdt i skrappe Tøjler, da han saa' meget paa sin Fordel og forstod sig godt paa Forretninger og Kvægopdrætning, saavel som paa Jordens Dyrkning. Hans to Sønner og hans tre Døtre, som han alle havde faaet rigt gifte, levede

i Nærheden og kom en Gang om Maaneden for at spise til Middag hos Faderen. Vidt og bredt var han kendt for sin Styrke og det var bleven til et helt Ordsprog at sige:

„Han er saa stærk, som om det kunde være selve Sankt Antonius.“

Da Prøjserne trængte ind i Frankrig, førte Sankt Antonius det store Ord paa Kroen og lovede at æde en hel Hær op med Hud og Haar, thi som alle ægte Normanner var han nok lidt fejg, men ikke desto mindre pralende og storskrydende. Han slog med Næven i det umalede Fyrretræsbord, saa at Kopper og Glas dansede, og skreg i fremhyklet Vrede med højrødt Ansigt og et listigt Glimt i Øjnene:

„For Satan, lad mig bare faa fat paa dem, saa skal I se Løjer!“

Han stolede sikkert paa, at Prøjserne aldrig vilde naa til Tanneville; men da han fik at vide, at de var i Rautôt, rørte han sig ikke mere udenfor sit Hus, men sad hele Dagen og spejdede ud gennem det lille Køkkenvindue, forberedt paa hvert Øjeblik at se Bajonetterne dukke frem.

En Morgen, da han sad og spiste sin Vælling sammen med sine Folk, gik Døren op og Sognefogden, Fa'r Chicot, kom ind, fulgt af en Soldat med en sort

Pikkelhue. Sankt Antonius fo'r op med et Spring, og og alle saa' paa ham i den Tro, at han vilde styrte sig over Prøjseren, men han nøjedes med at trykke Sognefogdens Haand, medens denne sagde til ham:

„Her er en til Dig, Sankt Antonius. De kom i Nat. Jeg raader Dig til ikke at gøre Dumheder, for de snakker om at brænde og skyde ihjel, hvis der blot hænder det mindste. Nu ved Du Besked. Giv

ham noget at spise, han ser meget skikkelig ud. God Morgen, jeg skal videre, der er nok til Jer allesammen.“

Og han gik.

Sankt Antonius, der var bleven ligbleg, stirrede paa sin Prøjser. Det var en stor, kraftig Fyr med hvid Hud, blaa Øjne og et lyst Skæg, der dækkede Kinderne, han saa' fredsommelig, frygtsom og idiotisk ud. Den fiffige Normanner gennemskuede ham straks og gav ham beroliget Tegn til at sætte sig. Saa spurgte han ham:

„Vil De have noget Vælling med?“

Den Fremmede forstod ham ikke. Saa tog Antonius Mod til sig, skød en fuld Tallerken hen for hans Næse og sagde:

„Der, lab det i Dig, dit tykke Svin.“

Soldaten svarede: „Ja, ja“, og gav sig til at hugge graadigt i sig, medens Bonden, der følte, at hans Anseelse var genoprettet, saa' sig triumferende om og blinkede til sine Folk, der skar de mærkeligste Grimacer, da de paa samme Tid baade var bange og havde Lyst til at le.

Da Prøjseren havde sat Vællingen til Livs, øste Sankt Antonius ham endnu en Tallerken fuld, som Soldaten ligeledes lod forsvinde, men han veg tilbage

for den tredie, som Bonden vilde tvinge ham til at spise, idet han gentog:

„Naa, put saa det i Dig med, put saa det i Dig med; Du skal minsandten nok blive fedet, dit Svin!“

Tyskeren, som ikke forstod andet, end at Manden ønskede, at han skulde spise sig mæt, lo tilfreds og forsøgte ved Tegn at lade forstaa, at han ikke kunde mere.

Saa slog Sankt Antonius, der nu var bleven helt fortrolig med ham, ham paa Maven og skreg:

„Er der nok derinde i den tykke Vom, hvad, dit Svin?“

Men pludselig fik han et Indfald, som nær havde faaet ham til at kvæles af Latter:

„Det passer storartet, det passer storartet — Sankt Antonius og hans Svin! Der har vi mit Svin!“

De tre Tjenestefolk kunde ikke dy sig længere, men maatte le med.

Den Gamle var saa fornøjet, at han lod bringe Kognak — oven i Købet den bedste — og trakterede dem alle sammen. De klinkede med Prøjseren, som for at smigre sin Vært smækkede med Tungen for at tilkendegive, at han fandt den fortrinlig. Og Sankt Antonius raabte ham ind i Ansigtet:

„Hva'beha'r, den er god, hvad! Den faar Du ikke Mage til hjemme hos Dig selv, vel Svin?“

Fra dette Øjeblik gik Sankt Antonius aldrig mere ud uden at have sin Prøjser med sig. Han havde redet sig ud af det: det var hans Hævn, en Hævn, der stemte godt overens med hans Ry for at være et fiffigt Hoved. Og hele Egnen, der rystede af Angst, vred sig bag Sejrherrernes Ryg af Latter over Sankt Antonius' Paafund. Naar det gjaldt en Spøg, maatte man forgæves søge hans Lige, det var sikkert nok. Der var ikke en af de andre, som havde kunnet finde paa saadan noget. Pokker til Karl ogsaa!

Hver Dag efter Middag gik han rundt til Naboerne Arm i Arm med Prøjseren, som han forestillede med en lystig Mine, idet han klappede ham paa Skulderen:

„Det er mit Svin. Kan I se, hvor han bliver fed, det Bæst?“

Og Bønderne lo, saa de rystede:

„Er han nu ikke glimrende, den Skælm til Antonius!“

„Jeg vil gerne sælge Dig ham, Césaire, tre Daler.“

„Lad gaa, jeg slaar til, Antonius, og Du skal komme med til Pølsegildet.“

„Jeg for min Part vil helst have hans Fødder.“

„Føl paa hans Mave, saa skal Du se, det er ikke andet end det bare Fedt.“

Og de blinkede allesammen med Øjnene uden dog at turde le altfor højt af Frygt for, at Prøjseren skulde ende med at opdage, at de gjorde Nar ad ham. Kun Antonius selv blev Dag for Dag dristigere, kneb ham i Benene og raabte: „Ikke andet end det bare Fedt!“, slog ham paa Bagdelen og vrælede: „Første Klasses Flæsk!“ og løftede ham op i sine stærke Arme, der var i Stand til at hæve en Ambolt, og erklærede: „Han vejer sine trehundrede Pund uden Overdrivelse.“

Han havde vænnet sig til overalt, hvor han kom hen, at lade Prøjseren faa Mad. Det var hans største Fornøjelse, hans daglige Adspredelse.

„Giv ham, hvad I vil, han er altædende.“

Og Soldaten fik Brød og Smør, Kartofler, koldt Kød og Blodpølser, hvad der gav Anledning til at sige:

„De er ligesaa gode som dem, der bliver af Dig.“

Han blev ved med at være sløv og godmodig, og af ren Høflighed spiste han, henrykt over al denne Opmærksomhed; han blev syg, bare fordi han ikke syntes, at han kunde sige Nej. Og han blev virkelig federe, hans Uniform snærede ham alle Vegne, hvad der gjorde Sankt Antonius begejstret og hvert Øjeblik paa Dagen fik ham til at gentage:

„Ved Du hvad, dit Svin, Du skulde se at faa Dig en anden Sti.“

De var iøvrigt bleven de bedste Venner af Verden, og naar den Gamle for sine Forretningers Skyld skulde omkring i Omegnen, fulgte Prøjseren med ham, blot for at have den Glæde at være sammen med ham.

Vejret var strængt; det frøs stærkt; den forfærdelige Vinter i 1870 syntes at sende alle mulige Hjemsendelser over Frankrig.

Fa'r Antonius, som altid traf sine Forberedelser i Tide, havde forudset, at han om Foraaret vilde komme til at mangle Gødning og havde derfor købt en Møding, som en af hans Naboer, der var i Pengeforlegenhed, gerne vilde sælge. Det blev aftalt, at han hver Aften skulde komme med sin Kærre og hente et Læs fra Møddingen.

Hver Dag, saasnart Mørket begyndte at falde paa, begav han sig altsaa hen til Haules Gaard, som laa en halv Mils Vej borte; hans Svin fulgte ham troligt. Og hver Dag var det en Fest at se Dyret blive fodret. Hele Egnen strømmede til ligesom om Søndagen til Højmesse.

Soldaten var imidlertid begyndt at blive mistænksom; naar der blev let altfor galt, rullede han med Øjnene og undertiden flammede et Glimt af Vrede op i hans Blik.

En Aften, da han havde spist saameget han kunde

orke, nægtede han at spise en Stump mere og prøvede paa at rejse sig for at gaa. Men Sankt Antonius standsede ham med et kraftigt Greb, lagde begge sine vældige Hænder paa hans Skuldre og tvang ham igen ned paa Stolen saa haardt, at den gik i Stykker under ham.

En stormende Lystighed brød løs, og Antonius samlede stærkt leende sit Svin op og lod, som om han forbandt det, hvorpaa han erklærede:

„Naar Du ikke vil æde, saa skal Du min Salighed faa Lov til at drikke.“

Og der blev sendt Bud til Kroen efter Brændevin.

Soldaten rullede ondskabsfuldt med Øjnene, men drak ikke desto mindre og blev ved at drikke lige saa meget, de vilde have. Men til de Tilstedeværendes store Fryd holdt Sankt Antonius ham Stangen.

Normannen var lige saa rød i Hovedet som en Tomat og hans Øjne skinnede; han fyldte uafbrudt Glassene, klinkede og skraalede:

„Skaal!“

Og uden at mæle et Ord stak Prøjseren det ene Glas ud efter det andet.

Det var en Kappestrid, en Kamp, en Æressag! Det gjaldt om, hvem der kunde drikke mest. Da Flasken var tømt, kunde ingen af dem mere, men ingen

af dem var besejret. De gik bort sammen, og Partiet var uafgjort, det var det hele. De kunde jo begynde forfra i Morgen!

De stavrede svinglende udenfor og begav sig paa Hjemvejen ved Siden af Kærren med Gødningen, som to Heste luntende trak afsted med.

Sneen begyndte at falde og i den maanetomme Nat lyste trist Markernes døde Hvidhed. Kulden steg de to Mænd til Hovedet og forøgede deres Rus, og Sankt Antonius, der var misfornøjet over ikke at være gaaet af med Sejren, morede sig med at skubbe med Skulderen til Prøjseren for at faa ham til at falde i Grøften. Den anden undgik disse Angreb ved at vige til Side og hver Gang fremstødte han paa tysk nogle Ord i en forbitret Tone, der fik Bonden til at slaa en skraldende Latter op. Omsider blev Soldaten dog for Alvor vred, og da Antonius igen prøvede paa at give ham et Skub, svarede han med et Næveslag, der var saa vældigt, at det fik den gamle Kæmpe til at vakle.

Ophidset af Brændevinen greb Bonden fat i ham, ruskede ham et Par Sekunder, som om det var et lille Barn, han havde at gøre med, og kylede ham af al Kraft over paa den anden Side af Vejen. Saa lagde han, tilfreds med denne Bedrift, Armene overkors og gav sig atter til at le.

Men Prøjseren rejste sig hurtig igen, trak blank og styrtede frem imod Antonius.

Da Bonden saa' det, greb han midt om sin Pisk, sin store Palmetræspisk, der var lige saa stærk som den var smidig.

Prøjseren kom lige imod ham med sænket Pande og Sablen holdt lige frem, han var vis paa at dræbe. Men den Gamle greb med den ene Haand om Klingen, hvis Spids var lige ved at trænge ind i hans

Underliv, og stødte den til Side, idet han med Piskeskaftet førte et haardt Slag lige mod Tindingen paa sin Fjende, der styrtede om for hans Fødder.

Han blev staaende og stirrede forfjamsket og i sløv Forbavselse paa dette Legeme, som først gennemrystedes af et Par Trækninger og saa blev liggende ubevægelig paa Maven. Han bukkede sig ned over det, vendte det om og saa' længe paa det. Mandens Øjne var lukkede og en Blodstrøm randt ned fra et Saar i Panden. Til Trods for Mørket kunde Antonius tydeligt se den brune Blodplet paa Sneen.

Han tabte fuldstændig Hovedet og blev staaende uden at røre sig, medens Hestene med sindige Skridt stadig luntede videre med Kærren.

Hvad skulde han gøre? Han vilde blive skudt. Hans Gaard vilde blive brændt og hele Egnen lagt øde. Hvad skulde han gøre? Hvad skulde han gøre? Hvorledes skulde han bære sig ad med at skjule Liget, dølge Dødsfaldet og narre Prøjserne? Han hørte Stemmer i det fjerne i Sneens dybe Stilhed. Det gjorde ham aldeles ude af sig selv, han tog Pikkelhuen, der var trillet et Stykke henad Vejen, op og satte den paa sit Offers Hoved, saa tog han ham fat om Livet, løftede ham op og løb efter Kærren. Saasnart han havde naaet den, smed han Liget op ovenpaa Gød-

ningen. Naar han først var kommen hjem, maatte han altid kunne finde paa Raad.

Han gik med smaa Skridt og pinte sin Hjerne, men han fandt ikke paa nogetsomhelst. Han saa', han følte, at han var fortabt. Han naaede ind i Gaarden. I et af Tagvinduerne var der Lys, det var Pigen, der endnu ikke havde lagt sig til at sove; han lod hastigt Hestene rykke tilbage, saa at Vognen stod lige ved det Hul, der var gravet til Gødningen. Han kom i Tanker om, at naar han væltede Læsset, maatte Liget, der laa ovenpaa, komme til at ligge underst; og han lod Kærren vippe bagover.

Som han havde forudset, kom Manden til at ligge begravet under Gødningen. Antonius jævnede Bunken med en Møggreb, som han derefter stak ned i Jorden ved Siden af. Han kaldte paa Karlen og gav ham Ordre til at sætte Hestene ind i Stalden. Saa gik han op i sit Sovekammer.

Han gik i Seng, stadig grundende over, hvad han skulde gøre, men uden at kunne finde paa det fjærneste; for hvert Minut, der gik, voksede hans Rædsel. Han vilde blive skudt! Han svedte af Angst og Tænderne klaprede i Munden paa ham. Han stod rystende op, han kunde ikke længere holde det ud under sine Dyner.

Han listede sig ned i Køkkenet, tog Kognaksflasken i Skabet og sneg sig atter op. Han drak to store Glas i et Træk, men opnaaede kun at faa sin gamle Rus til at flamme op igen uden at hans Rædsel derfor blev mindre. Det var en nydelig Historie, han der havde lavet, Fjols, Asen, som han var.

Han gik op og ned i Værelset og ledte efter Forklaringer og Løgne, der kunde redde ham ud af det, og med Mellemrum skyllede han Halsen med en Slurk Kognak for at skyde Hjertet op i Livet.

Men han fandt stadig ikke paa noget, ikke paa nogetsomhelst.

Henimod Midnat gav Gaardhunden, en Slags Ulvehund, som han kaldte „Slughals“, sig til at tude, saaledes som Hunde tuder, naar de lugter Lig. Det gik Fa'r Antonius til Marv og Ben, og hver Gang Dyret igen begyndte paa sin lange og uhyggelige Klagen, løb en kold Gysen ned ad den Gamles Ryg.

Han var sunket sammen paa en Stol, det værkede i hans Ben, han stirrede sløvt ud for sig, han kunde ikke mere; han ventede blot med angstfyldt Spænding paa, at „Slughals“ igen skulde begynde paa sin Tuden, og den mindste Lyd fik ham til at fare sammen, medens hans Nerver dirrede af Rædsel.

Uhret nedenunder slog fem. Hunden holdt slet

ikke mere op. Bonden blev næsten vanvittig. Han rejste sig for at gaa ned og løse Dyret og slippe for at høre paa det. Han gik ned, lukkede Døren op og gik ud i Natten.

Det sneede endnu. Alt var hvidt. Ladebygningerne laa som store sorte Pletter. Han gik hen til Hundehuset. Hunden sled i sin Lænke. Han løste den. „Slughals“ gjorde et Spring lige i Vejret, saa blev den staaende ganske stille med opspilet Gab og strakte Poter; den snuste henimod Møddingen og Haarene rejste sig paa dens Krop.

Sankt Antonius stammede skælvende fra Hoved til Fod:

„Hvad skaber Du Dig for, dit Bæst?“

Han gik et Par Skridt frem i Mørket og rettede sit Blik henimod Møddingen.

Og han saa en Skikkelse, en menneskelig Skikkelse, sidde paa den.

Han stirrede paa den, stønnende og lamslaaet af Angst. Men pludselig fik han tæt ved Siden af sig Øje paa Møggreben, som han havde stukket ned i Jorden. Han rev den op, og i et af de Udbrud af Frygt, som gør selv de mest fejge dumdristige, styrtede han fremad for at se, hvad det var.

Det var ham, det var hans Prøjser, der, tilsølet af

Skarn, havde arbejdet sig ud fra sit Leje af Gødning,

som havde varmet ham og kaldt ham til Bevidsthed. Mekanisk havde han sat sig ned og der var han bleven

siddende under Sneen, der overpudrede ham, tilsølet af Skarn og Blod, endnu bedøvet efter Rusen, fortumlet af det Slag, han havde faaet, og udmattet efter Saaret.

Han fik Øje paa Sankt Antonius, og altfor sløv til at forstaa noget gjorde han en Bevægelse for at rejse sig. Men i samme Øjeblik den Gamle genkendte ham, skummede han som et vildt Dyr.

Han stammede:

„Aa, dit Svin, dit Svin! Du er altsaa ikke død! Og nu angiver Du mig, skal vi faa at se. Vent bare . . . vent bare!“

Og han styrtede henimod Tyskeren, han kastede med begge sine Armes Kraft Møggreben, som han holdt hævet som en Lanse, frem og borede alle fire Jernspidser lige til Skaftet ind i Brystet paa ham.

Soldaten væltede om paa Ryggen, idet han udstødte

en lang Dødsrallen, medens den gamle Bonde, der havde trukket sit Vaaben ud af Saarene, Gang paa Gang igen borede det ned i hans Mave, i hans Underliv og i hans Hals. Han stødte til som en Rasende og gennemhullede fra Hoved til Fod det skælvende Legeme, hvorfra Blodet flød ud i store Pøle.

Endelig holdt han inde, forpustet af den Voldsomhed, hvormed han var gaaet til Værks, og indaandede Luften i fulde Drag. Det fuldførte Mord havde dæmpet Uroen i hans Nerver.

Saa, da Hanerne galede rundt om i Hønsegaardene og Dagen begyndte at gry, gav han sig i Lag med at begrave Manden.

Han gravede et Hul ned i Møddingen, til han naaede Jorden, saa gravede han dybere endnu; han arbejdede uregelmæssigt, i Udbrud af vild Kraft og med store Arm- og Kropbevægelser.

Da Graven var dyb nok, rullede han ved Hjælp af Møggreben Liget derned, kastede Jord paa og stampede længe paa den for at gøre den fast. Saa skuffede han Møddingen paa Plads og smilte ved at se den tætte Sne, som blev ved at falde og dækkede Sporene med sit hvide Slør.

Saa stak han atter Greben ned i en Dynge Gødning og gik tilbage op i sit Sovekammer. Kognaks-

flasken stod endnu halvfuld paa Bordet. Han tømte den i et Drag, kastede sig paa Sengen og faldt i en dyb Søvn.

Da han vaagnede, var han ædru og hans Hjerne var rolig og klar nok til, at han kunde forudse, hvad der vilde komme, og tage sine Forholdsregler.

En Time senere løb han hele Egnen rundt og spurgte overalt, om ingen vidste noget om hans Soldat. Han henvendte sig til Officererne for at faa at vide, sagde han, hvorfor hans Mand var blevet taget fra ham.

Da det gode Forhold, der havde været imellem dem, var almindelig bekendt, var der ingen, som fattede Mistanke til ham, og han gav selv Efterforskningerne en bestemt Retning ved at forsikre, at Prøjseren hver Aften plejede at løbe efter Pigebørn.

En gammel pensioneret Gendarm, som i Nærheden havde en Kro, hvori hans smukke Datter vartede op, blev arresteret og skudt.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Sneppen	7
Den Gale	13
Et Hanegal	25
Testamentet	41
Sønnen	55
Walter Schnaffs Æventyr	79
Solgt	99
Pierrot	117
Kærlighed	133
Menuet	153
Til Søs	167
Helgenfabrikanten	183
En normannisk Bryllupsspøg	201
Det Bæst til Morin	215
Frygt	247
Træskoene	265
Sankt Antonius	281

·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·

3-stjernet
POSTPAPIR
60 Øre pr. ½, 10 ½ 5 Kr.

RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.

HAAGENSEN & Co. Købmagergade 52. ved Rundetaarn.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.

Filial: **Tullinsgade 3.** — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND).

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser
fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Tlf. 17053.

Vævneri- & Manufakturhuset.

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Nørrevoldgade 12

Brude-Udstyr ♦ Linned-Udstyr ♦ Senge-Udstyr.

ejserlig russisk

Hofleverandør

R.

VERS

& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)

0 Øre pr. 1/2 Fl.

ort-Malt-Extrakt

(skattefrit)

25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

las & Dunke

til

ltkur i Hjemmet.

rlang Brugsanv.

lt-Bolscher

nthol do.

gefær do.

m. m.

s Vægt og i gule,

vale Blikdaaser

15 og 25 Øre.

odapastiller

store og smaa)

s Vægt, i Ruller

og i Æsker

10 og 25 Øre.

Fabrik:

re Fasanvej 15

nh. F. ✿ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✿ ORIGINALE TEGNINGER ✿ PRIMA UDFØRELSE TIL ✿ MEGET MODERATE PRISER ✿

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14 Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed

Dem Lykke bringe

Køb Amandus Petersens Forlovelsesringe

Kurvekufferter

Kurvemøbler

Stort Udvalg

Billige Priser.

E. G. Bülow.

12. Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris: **Kr. 12,50.**

Vimmelskaftet 43,

København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG

Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slag

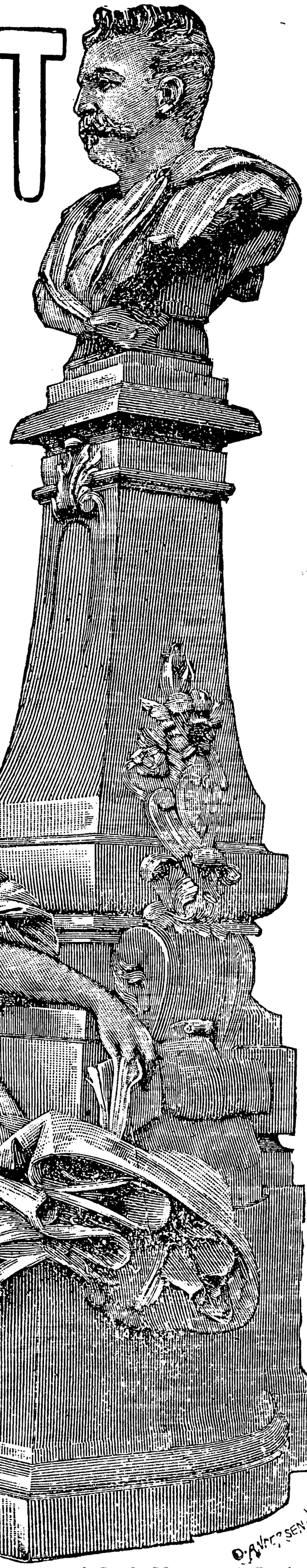
til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen

BORDEAUX

Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

209. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park, Monceau i Paris

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemst

Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 56

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

dstyrslager,

Holbergsgade 4

efor Studenterforeningen)

anbefales:

nail.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
ullionskjedler,
skekjedler,
mp Gemyse- kjedler,
aretkjedler med tilhørende **Kurve,**
uterpander,
aatpander,
ddingforme,
anske Geléforme,
nerik. Frysemaskiner,
forme,
rsrande,
ggepander med tilhørende **Forme.**
rdknive,
sertknive,
anchersaxe,
egelaag,
neletfade

samt

● ● ALT ● ●

henhørende til

Hus- & Køkken- Inventar

—

iscouranter over alle tikler med vedføjede ster over samlede Udyr tilsendes franco.

Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.

Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af

Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mæ
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant

for

Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,

Vesterbrogade 34.

Tlf. 9899.

Marius Lun

Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade

(Studenterforeningen)

Specialitet:

Reichardt Bona Chokol

Vilhelm Hansen &

Nørrebrogade 30

Material-

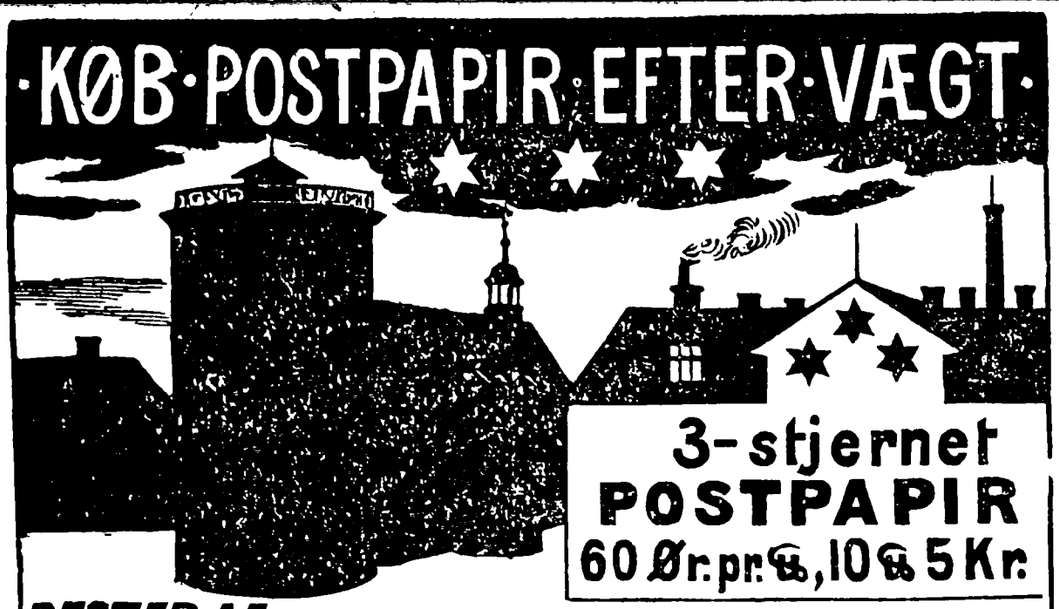
og

Farvehande

Snedker-Artikler.

Tapeter

i stort Udva

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** — Vester 1463.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr.

(tidligere Kronprinsensgade 6)

jserlig russisk

ofleverandør

VER'S

& Co.

textraktøl

sk Sundhedsøl)
Øre pr. ½ Fl.

rt-Malt-Extrakt

(skattefrit)
Øre pr. ½ Fl.

altsaft

as & Dunke
til
kur i Hjemmet.
ang Brugsanv.

t-Bolscher

thol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
le Blikdaaser
5 og 25 Øre.

lapastiller

ore og smaa)
Vægt, i Ruller
g i Æsker
0 og 25 Øre.

Fabrik:
Fasanvej 15
F. ✻ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✻ ORIGINALE TEGNINGER ✻ PRIMA UDFØRELSE TIL ✻ MEGET MODERATE PRISER ✻

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14 Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe
Køb Amandus Peter
sens Forlovelsesringe

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg —
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**

Vimmelskaftet 43,

København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

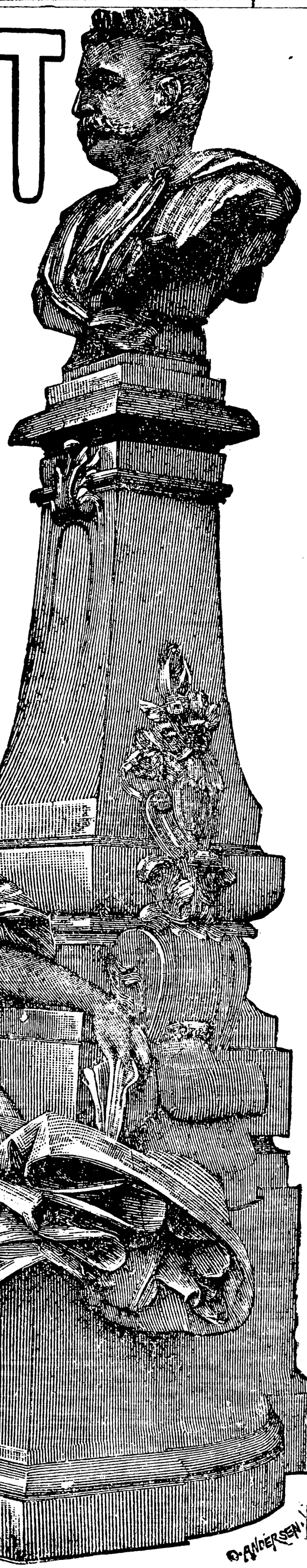
vellagrede Vine af alle Slag

til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen, BORDEAUX

Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Kbhvn **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

№ 211. **HEFTE**
30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Casildi

Haandrullet Brasil Cigar, 5 Kr. pr. 100 Stk., mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,
Holbergsgade 4
(gefor Studenterforeningen)
anbefales:

mail.Kogekar i alle **Størrelser** og **Facons,**
uillonskjedler,
skekjedler,
amp Gemyse-kjedler,
aretkjedler med tilhørende **Kurve,**
uterpander,
aatpander,
ddingforme,
anske Gelèforme,
nerik. Frysema-skiner,
forme,
rsrande,
ggepander med tilhørende **Forme,**
rdknive,
ssertknive,
ranchersaxe,
egelaag,
neletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN

Østerbros Vinhandel

ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland, Norge og Sverig

N. LORENTZEN

Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1

(Studenterforeningen)
SPECIALITET:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber

og

Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN

Vodrofsvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** Tlf. Vester 1463

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14, 4. Mtb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.
Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

= Forlang dem overalt. =

Pianoer

TLF. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78
(lige ved Frederiksborggade).

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 2956x.

Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

● ● ● 12, Pilestræde 12 ● ● ● ●

(tidligere Kronprinsensgade 6)

ejserlig russisk

Hofleverandør

R.

VERS

& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)

0 Øre pr. 1/2 Fl.

port-Malt-Extrakt

(skattefrit)

25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke

til

ntkur i Hjemmet.

srlang Brugsanv.

alt-Bolscher

nthol do.

gefær do.

m. m.

s Vægt og i gule,

rale Blikdaaser

15 og 25 Øre.

dapastiller

store og smaa)

s Vægt, i Ruller

og i Æsker

10 og 25 Øre.

Fabrik:

re Fasanvej 15

nh. F. Telef. 3282.

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR — ORIGINALE TEGNINGER — PRIMA UDFØRELSE TIL MEGET MODERATE PRISER.

Største Lager af

* Brude-Udstyr *

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Petersens
Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris: **Kr. 12.50**

Vimmelskaftet 43,

København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG.

Knabrostræde 1a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slags

til meget moderate Priser.

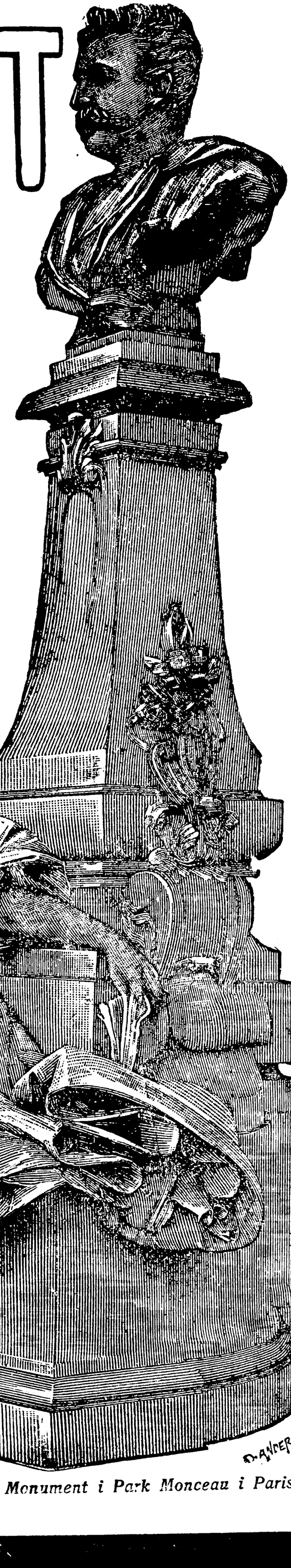
General-Agentur for

PAUL JURGENSEN, BORDEAUX.

Telefon 1283.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

212. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, 5 Kr. pr. 100 Stk., mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra

F BRØNNUM & Co.s

lstyrslager,
Holbergsgade 4
or Studenterforeningen)
anbefales:
il.Kogekar i alle
ørrelser og **Fa-**
ons,
llonskjedler,
ekjedler,
p Gemyse-
edler,
etkjedler med
hørende **Kurve,**
erpander,
tpander,
dingforme,
ske Gelèforme,
rik. Frysema-
iner,
me,
rande,
epander med
hørende **Forme,**
dknive,
ertknive,
nchersaxe,
elaag,
letfade
samt
. ALT . .
henhørende til
s- & Køkken-
Inventar.

---

ccuranter over alle
kler med vedføjede
r over samlede Ud-
r tilsendes franco.
Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel
ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland, Norge
og Sverig

N. LORENTZEN
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1

(Studenterforeningen)
SPECIALITET:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber

og

Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN

Vodrofsvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** Tlf. Vester 1463

F. A. Geisler & Sønners
Bogbinderi
Gothersgade 14, 4. Mlb. 3. Sal.
Telf. 449 y.
Moderne Bind til alle Værker.
Største Udvalg i Forsatspapir.
Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT
VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481
LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE
CLICHEANSTALT

Mineralvande
fra
Maglekilde og Frederiksberg
Brøndanstalt
er absolut de bedste.
= Forlang dem overalt. =

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL
Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.
Belønnet med Guldmedaile.
Pengekasser, Dokumentkasser
fra 10 Kr.
Alt Kunstsmedearbejde udføres.
Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)
Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536x.

Pianoer
Tlf. 17053.
nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.
Nørrevoldgade 78
(lige ved Frederiksborggade).

Vaaben- & Manufacturhus.
Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.
12, Pilestræde 12
(tidligere Kronprinsensgade 6)

ejserlig russisk

Hofleverandør

R.

VERS

& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)
0 Øre pr. 1/2 Fl.

oort-Malt-Extrakt

(skattefrit)
25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
ltkur i Hjemmet.
orlang Brugsanv.

alt-Bolscher

enthol do.

gefær do.

m. m.
s Vægt og i gule,
vale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

bdapastiller

store og smaa)
s Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
tre Fasanvej 15
nh. F. **Telef. 3282.**

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR — ORIGINALE TEGNINGER — PRIMA UDFØRELSE TIL MEGET MODERATE PRISER.

Største Lager af

* Brude-Udstyr *

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Petersens
Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

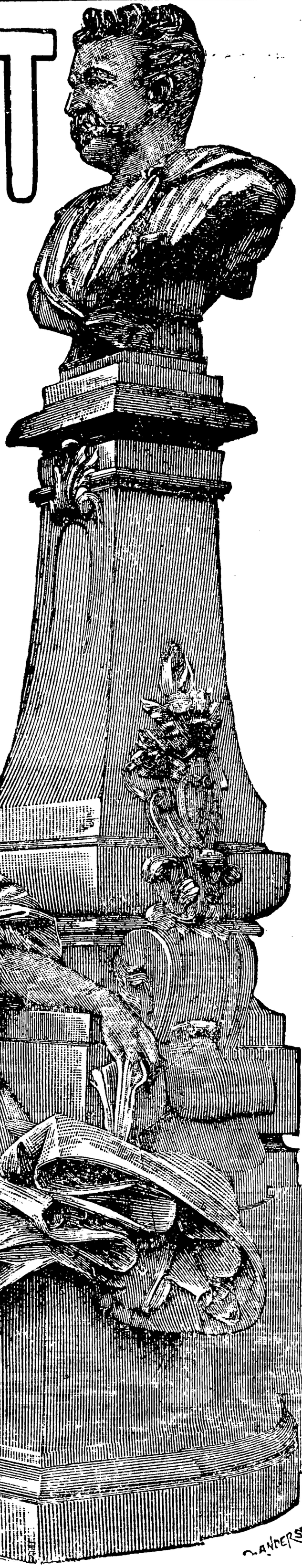
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: Kr. 12.50
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG.
Knabrostræde 1a
anbefaler
vellagrede Vine af alle Slags
til meget moderate Priser.
General-Agentur for
PAUL JURGENSEN, BORDEAUX.
Telefon 1283.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlagsboghandler **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

213. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Udgivet 19 Pilestræde

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, 5 Kr. pr. 100 Stk., mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra

UF BRØNNUM & Co.s

dstyrslager,
Holbergsgade 4
efor Studenterforeningen)
anbefales:
ail.Kogekar i **alle Størrelser** og **Facons,**
uillonskjedler,
kekjedler,
np Gemyse-jedler,
retkjedler med ilhørende **Kurve,**
iterpander,
atpander,
ldingforme,
nske Gelèforme,
erik. Frysemaskiner,
rme,
srande,
gepander med ilhørende **Forme,**
dknive,
sertknive,
nchersaxe,
gelaag,
eletfade
samt
. ALT . .
henhørende til
us- & Køkken-Inventar.

---

iscouranter over alle ikler med vedføjede ter over samlede Udyr tilsendes franco.
Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel
ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland, Norge og Sverig

N. LORENTZEN
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)

SPECIALITET:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber
og
Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·

3-stjernet
POSTPAPIR
60 Øre pr. ½, 10 ½ 5 Kr.

RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.

HAAGENSEN & Co. Købmagergade 52. ved Rundetaarn.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN

Vodrofsvej 22. — Telf. 1985.

Filial: **Tullinsgade 3.** Tlf. Vester 1463

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14, 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

WINKEL & MAGNUSSENS
KUNSTHANDEL
Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Mineralvande
fra
Maglekilde og Frederiksberg
Brøndanstalt
er absolut de bedste.
= Forlang dem overalt. =

Pianoer

TLF. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78
(lige ved Frederiksborggade).

Pengeskabe -forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 295 6 x.

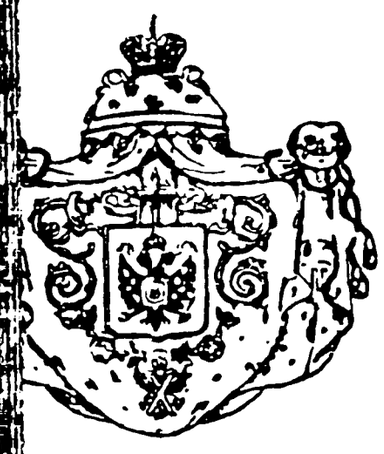
●●●● 12, Pilestræde 12 ●●●●

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

Vævneri- & Manufakturhus.

iserlig russisk

ofleverandør
R.

VERS
& Co.

ltextraktøl

sk Sundhedsøl)
Øre pr. 1/2 Fl.

ort-Malt-Extrakt

skattefrit)
5 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

ilas & Dunke
til
kur i Hjemmet.
lang Brugsanv.

lt-Bolscher

nthol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
ale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

dapastiller

tore og smaa)
s Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
re Fasanvej 15
nh. F. Telef. 3282.

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's
Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR — ORIGINALE TEGNINGER — PRIMA UDFØRELSE TIL MEGET MODERATE PRISER.

Største Lager af

* Brude-Udstyr *

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Petersens
Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

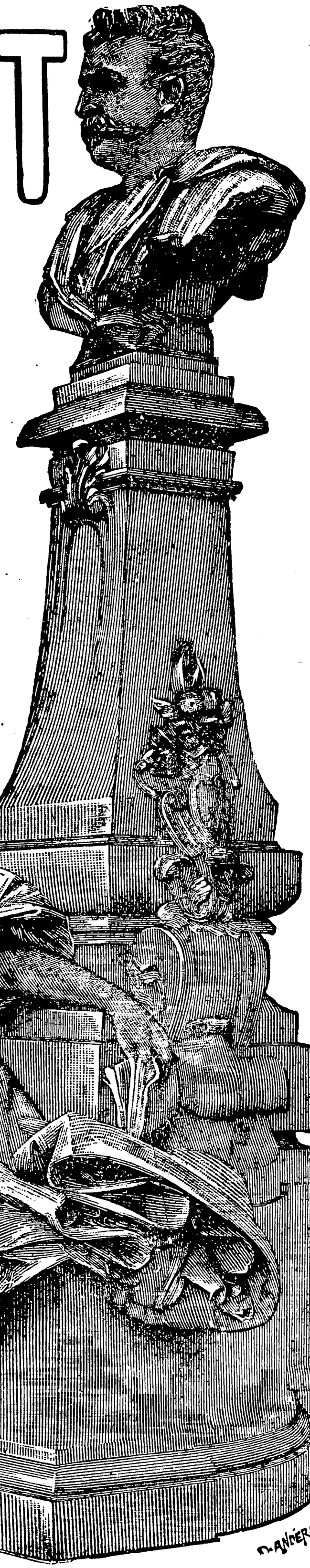
E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12.50**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG.
Knabrostræde 1a
anbefaler
vellagrede Vine af alle Slags
til meget moderate Priser.
General-Agentur for
PAUL JURGENSEN, BORDEAUX.
Telefon 1283.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

214. **HEFTE**

30 ØRE

Guy de Maupassants ***Monument*** *i Park Monceau i Paris.*

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, 5 Kr. pr. 100 Stk., mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel
ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Fra
UF BRØNNUM & Co.s
lstyrslager,
Holbergsgade 4
or Studenterforeningen)
anbefales:
il. Kogekar i alle **tørrelser** og **Fa-ons,**
llonskjedler,
ekjedler,
p Gemyse-edler,
etkjedler med hørende **Kurve,**
terpander,
tpander,
dingforme,
nske Gelèforme,
rik. Frysema-kiner,
rme,
srande,
epander med hørende **Forme,**
dknive,
sertknive,
nchersaxe,
elaag,
letfade
samt
. ALT . .
henhørende til
s- & Køkken-Inventar.

---

couranter over alle kler med vedføjede r over samlede Ud- r tilsendes franco.
Telefon 1255.

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland, Norge og Sverig

N. LORENTZEN
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)
SPECIALITET:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.
Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber
og
Parfumer
danske og udenlandske.

Stort Udvalg i
Svampe.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14, 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik

Alle Slags Reparationer — Kunstindustri

HØJBROPLADS 7

Pianoer

TLF. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

(lige ved Fredericksberggade)

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN

Vodrofsvej 22. — Telf. 1985.

Filial: **Tullinsgade 3.** Tlf. Vester 1463

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

= Forlang dem overalt. =

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. Værksted Telf. 29536x.

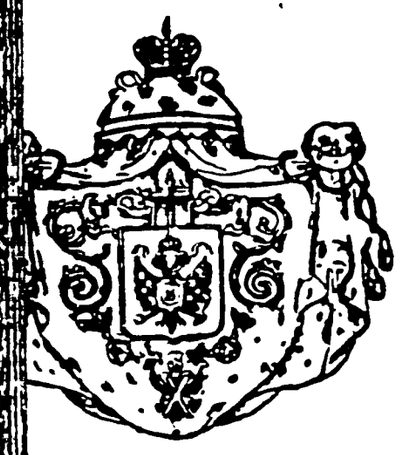
●●●● 12, Pilestræde 12 ●●●●

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

Væverі- & Manufacturhus.

jserlig russisk

lofleverandør

R.

VERS

& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)
0 Øre pr. 1/2 Fl.

ort-Malt-Extrakt

(skattefrit)
25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
tkur i Hjemmet.
rlang Brugsanv.

alt-Bolscher

enthol do.

gefær do.

m. m.
s Vægt og i gule,
vale Blikdaaser
a 15 og 25 Øre.

odapastiller

(store og smaa)
øs Vægt, i Ruller
og i Æsker
å 10 og 25 Øre.

Fabrik:
stre Fasanvej 15
enh. F. Telef. 3282.

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBELUDSTYR — ORIGINALE TEGNINGER — PRIMA UDFØRELSE TIL MEGET MODERATE PRISER.

Største Lager af

* Brude-Udstyr *

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Petersens
Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12.50**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG.
Knabrostræde 1a
anbefaler

vellagrede Vine af alle Slags

til meget moderate Priser.

General-Agentur for
PAUL JURGENSEN, BORDEAUX.

Telefon 1283.

J. CØHENS BOGTRYKKERIER
GEORG A. BACH

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

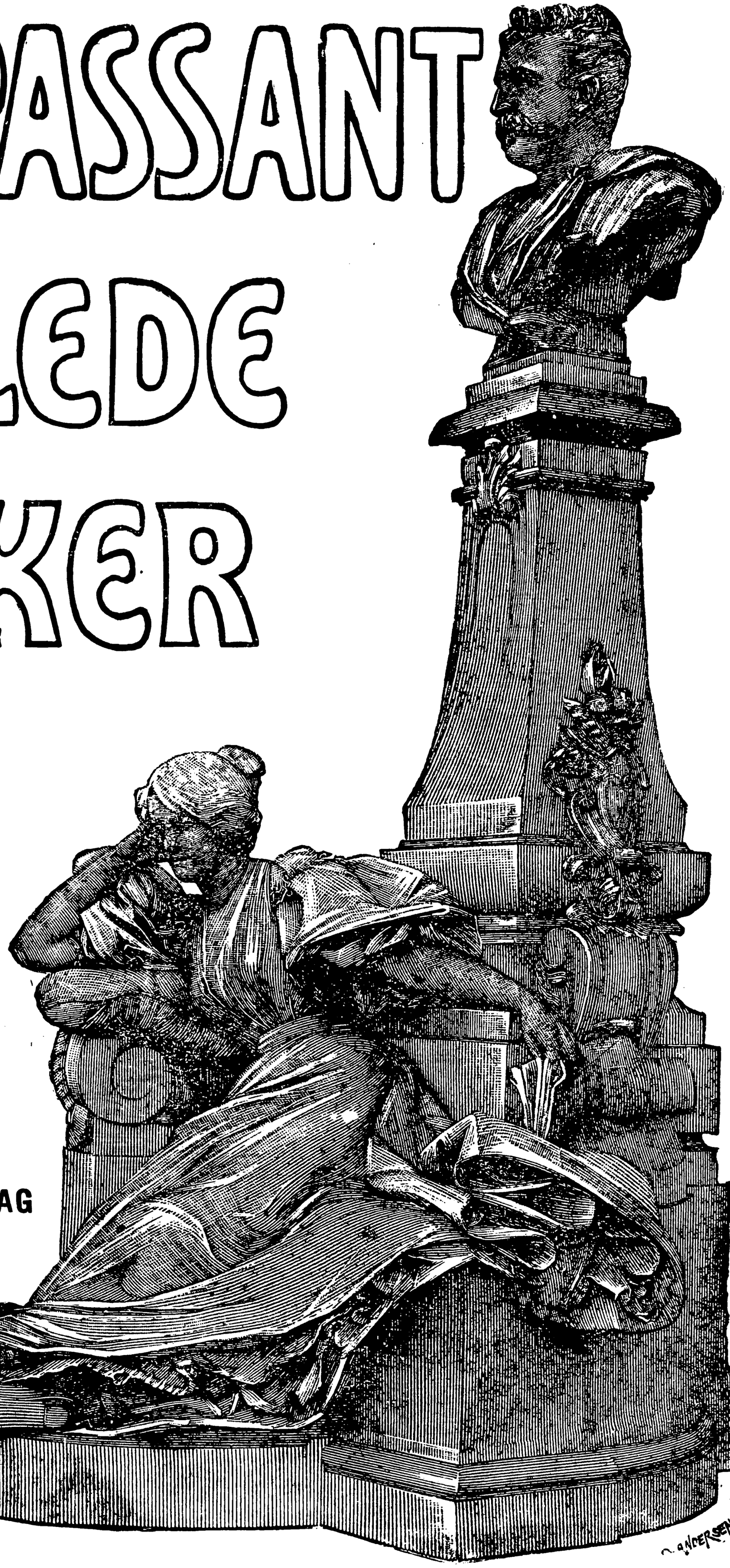
Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlaget **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

215. **HEFTE**

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Udgivet 12. Pilestræde 12

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, 5 Kr. pr. 100 Stk., mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra

...LUF BRØNNUM & Co.s

...dstyrslager,
... Holbergsgade 4
...efor Studenterforeningen)
anbefales:
...ail.Kogekar i alle Størrelser og Facons,
...uillonskjedler,
...kekjedler,
...mp Gemyse-kjedler,
...aretkjedler med tilhørende **Kurve,**
...uterpander,
...atpander,
...ddingforme,
...anske Gelèforme,
...erik. Frysemaskiner,
...orme,
...rsrande,
...ggepander med tilhørende **Forme,**
...rdknive,
...ssertknive,
...anchersaxe,
...gelaag,
...eletfade
samt
. . ALT . .
henhørende til
...us- & Køkken-Inventar.

...iscouranter over alle ...tikler med vedføjede ...ter over samlede Ud...yr tilsendes franco.
Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel
ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland, Norge og Sverig

N. LORENTZEN
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)

SPECIALITET:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.

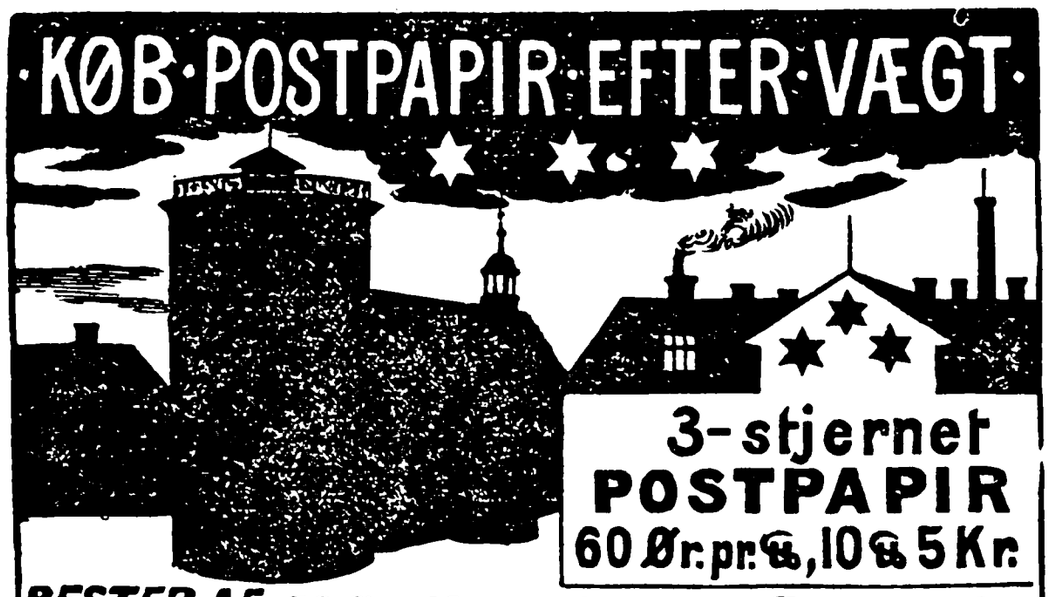
Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber
og
Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN

Vodrofsvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** Tlf. Vester 1463

Bruuns Passage 12 (tidligere Kronprinsensgade 6)

Væve- & Maskinfabrik. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14, 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.
Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

= Forlang dem overalt. =

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. Værksted Telf. 295: 6x.

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

serlig russisk

fleverandør

.

VERS
& Co.

ltextraktøl

sk Sundhedsøl)
Øre pr. 1/2 Fl.

rt-Malt-Extrakt

skattefrit)
Øre pr. 1/2 Fl.

laltsaft

las & Dunke
til
kur i Hjemmet.
lang Brugsanv.

t-Bolscher

nthol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
le Blikdaaser
15 og 25 Øre.

lapastiller

ore og smaa)
Vægt. i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
e Fasanvej 15
n. F. Telef. 3282.

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's
Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR — ORIGINALE TEGNINGER — PRIMA UDFØRELSE TIL MEGET MODERATE PRISER.

Største Lager af

* Brude-Udstyr *

Kronprinsensgade 16.

CHR. ERIKSEN

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Petersens
Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12.50**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG.
Knabrostræde 1a
anbefaler
vellagrede Vine af alle Slags
til meget moderate Priser.
General-Agentur for
PAUL JURGENSEN, BORDEAUX.
Telefon 1283.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
GEORG A. BACH

J. V. RODES
EFTFLG.
J. SKRÆM
Nr. 3
BADSTUEGADE